

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 51.

Σελίδες ἐκ τῆς ἱστορίας ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων ἀποικιῶν.—ΛΟΝΔΑΙΝΟΝ—ΤΥΝΙΣ, ὑπὸ Μανουὴλ Ἰ. Γεδεών.

Ψυχῆς ἰατρὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὑπὸ CHARLES LÉNÈQUE.

Ἱστορικά.—ΠΟΙΚΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ἐκ τῆς βίβλου τῶν Βασιλειῶν ἀνεκδότου συγγράμματος τοῦ Καϊδαρίου Δαποντέ, ὑπὸ Ἀλεξ. Ε. Λαυριώτου.

Ἀρχαιολογικά.—ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΜΑΓΝΗΤΙΚΗ, ὑπὸ Ν. Γιαννοπούλου.

Rip Van Γουϊκλ, ἐκ τῶν τοῦ W. Irving ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ὀλγας Λαζαρίδου.

Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΦΥΣΙΚΟΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ.—Τὸ κλίμα τῆς Βρασιλίας.—ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.—Οἱ διάττοντες τοῦ Αὐγούστου 1893, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλδαμάκη.

Δραματικὴ Ἐπιθεώρησις.—Ἐπάνοδος ἐπὶ τῆς ΦΑΥΣΤΗΣ.—ΦΑΥΣΤΑ καὶ ΦΑΙΑΔΡΑ.—ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.

Φύρον Μιγδόν.

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	80
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ.	5
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ.	25

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Λ. Τ.	3
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ.	16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ.	70

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνδρομῆται ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδῷ κλουτσούκ Χενδέκ ἀρ. 29, 31. καὶ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαιτέρως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου. Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστελλομένων τῇ διευθύνσει δύο ἀντιτύπων, ὧν τὸ μὲν προώριεται τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τὴν κρίσιν ποιῶντι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 51.

ΤΟΜΟΣ Β'.

17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1893.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ

(ΛΟΝΔΙΝΟΝ - ΤΥΝΙΣ)

Τὰ νῦν ἐκδιδόμενα τρία γράμματα ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ματθαίου, σώζονται ἐν κώδικι χειρογράφῳ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἱεράς μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου, ἐν ἣ ἐγκατεβίωσεν ὁ Ματθαῖος ἀποσυρθεὶς τοῦ θρόνου τῆς αἰγυπτιακῆς μητροπόλεως. Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐγράφησαν αἱ τρεῖς ἐπιστολαὶ καθαρῶς ὑπ' αὐτὰς σημειοῦται ἀτυχῶς στεροῦμαι τῶν εἰς τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἀπαντήσεων, ὅπως μάθωμεν τί ἐγένετο ἐν Τύνιδι καὶ Λονδίῳ, ὧν πρὸς τὰς ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους ἀποκίας ὁ Ματθαῖος ἀπευθύνεται.

Περὶ τοῦ ἀνδρός, οὗ ἡ προσωπογραφία, παρ' ἡμέραν ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιρροῆς ἀφανισμένη, σώζεται ἔξω τοῦ καθολικοῦ ναοῦ τῆς ἱεράς τοῦ Κουτλουμουσίου μονῆς, ἐγραψάν τινα μετ' εὐλαβείας ὁ Καισάριος Δαπόντες καὶ ὁ Κομνηνὸς Ἰψηλάντης. Ὁ φαναριώτης οὗτος χρονογράφος προσεφώνησεν εἰς αὐτὸν τὸ Ε' βιβλίον τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Πολιτικῶν» αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπίτομον κατάλογον τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Μητροφάνους μέχρι Σισινίου Β', ἐν ᾧ, κατὰ τὸ σῆμα ὅτε Μελέτιος Ἀθηνῶν καὶ ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταγράφονται. Πενταετίαν ἐν Αἰγύπτῳ διατρίψας ὁ Κομνηνὸς εἶδε καὶ ἐξετίμησε τὰς ὑπὲρ εὐκλείας τῆς Ἐκκλησίας σθεναρὰς ἐνεργείας τοῦ Ματθαίου.

Ὁ Κομνηνὸς ὀρίζει τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1747 ἡμέραν καὶ ἔτος μεταθέσεως τοῦ Ματθαίου ἀπὸ τῆς μητροπόλεως Λιδύνης εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας. Ἐγγραφα παρ' ἐμοὶ ἀποκείμενα τιθέασιν

τὴν ἐκλογὴν τῷ 1746, ὅτε ὁ Ματθαῖος διέμενον ἐν τῇ κατὰ τὴν Βλαχίαν μονῇ Ζλατάρι, ἴσως δὲ μετὰ ἐν ἔτος ἀφίκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας σχεδὸν εἰκοσαετίαν (1746 — μαΐου 1767) κομμήσας ἐπέτυχε καὶ τῆς ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐπισκευῆς τῶν πατριαρχικῶν οἰκημάτων καὶ τῶν ἐπὶ ἐνοικίῳ διδομένων κτημάτων τοῦ θρόνου, καὶ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νοσοκομείου τοῦ ἁγίου Σάββα, καὶ τῶν ἐν Πηλουσίῳ καὶ Ραχτιῳ ναῶν. «Ὁ δὲ κυριώτερον, ἐμερίμνησε καὶ ἐργάσθη ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν τῶν ἐν Ἀλγερίῳ καὶ Τρίπολει τῆς Βαρβαρίας, καὶ διέσωσε τὰ, κατὰ Κομνηνόν, «ἡμελημένα καὶ τιτάνου καὶ ἄμμου καταγέμοντα βιβλία» τῆς πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης¹. Τὴν αὐτὴν τῶν βιβλίων μέριμναν ἐπεδείξατο καὶ ἐν τῇ μονῇ Κουτλουμουσίου, ἐν ἣ ἀπεβίωσε τῷ 1775, ταφεὶς ἔξω τοῦ καθολικοῦ ναοῦ².

Καισάριος ὁ Δαπόντες παραδίδωσιν ὅτι μητροπολίτης ὢν Λιδύνης ὁ Ματθαῖος καὶ διαμένων ἐν Βουκουρεστίῳ διετέλεσε πνευματικὸς τοῦ ἡγεμόνος Κωνσταντίνου Νικολάου Μαυροκορδάτου, οὗ μεδιτεία προεβιβάσθη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας παραδίδωσι δ' ἡμῖν ὁ πολυλογώτατος χρονογράφος οὗτος ὅτι καὶ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας Ἰησοῦ εἶχε σχέσεις ὁ Ματθαῖος, καὶ αἰτήσας αὐτοῦ ἐπεμψεν εἰς Ἀβυσσονίαν πρὸς κατήχησιν τῶν ἀβυσσωνῶν ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ δόγματι Στέφανον ἱερομόναχον καὶ διδάσκαλον ἐν Σίβηῳ καὶ Σισίνιον τὸν ἱατροφιλόσοφον τῷ 1750 μετὰ συνοδείας· ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως, ἡ ἀποστολὴ ἐναυάγησεν καὶ πρὸς τὴν Ἐλισάβετ ὅμως τῆς Ρωσσίας πολλὴν παρησδίαν εἶχεν ὁ Ματθαῖος, ᾧ, αἰτήσαντι τὸ ἔλεος αὐτῆς, ἀπέστειλε τεσσαρακοντακισχίλια σήμερινά

1) Κομνηνοῦ τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν· σελ. κγ', 356, 408, 548.

2) Μ. Γεδεών, Ἄθως· σελ. 224, 340.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΑΠΠΑΠΟΡΒΗ. Πέραν, Σακίξ Ἀγάτς 21. Κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν πωλήσεις ἐπὶ δημοπρασίᾳ. Ἀγορὰ καὶ φύλαξις ἐπίπλων. Προκαταβολαὶ κτλ.	14	27
ΔΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιεῖον Α' τάξεως. Εἶδη ἀρίστης ποιότητος. Γενικὴ χρῆσις τῆς πούδρας Σάββας Βερνάο ὑπὸ τῶν φιλοχάλων κυριῶν. Ἀλεξιάδην χάν, Ἀριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. καὶ Η. καὶ Γ. ΜΕΤΑΞΑ. Ἐν Πειραιεῖ. Ἐξ οἴνου γνησίου παλαιόν. Ἀπειρία συστάσεων. Ἀντιπρόσωποι Ἀδελφοὶ Τριανταφυλλόπουλοι.	16	29
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Ἀεπτότατον, μεταξωτόν, ὑγιεινόν, ὑπὸ τὸ διακριτικὸν σῆμα Ἀγκύρας. Ἄριστον εἰς τὸ εἶδός του. Ἀποφεύγετε τὰς παραποιήσεις.	17	30
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. Ὁδὸς Πέραν, ἐναντι τοῦ Ἑλλ. Πραξενείου. Νέον Κατάστημα. Διακόσμησις φιλόκαλος. Ποτὰ καὶ φαγητὰ ἐκλεκτά. Ἰπηρεσία ἀνελλιπής.	18	31
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Τσαούση Γραφικὴ ὕλη. Χάρτης μουσικῆς, Ἐπισκεπτηρίων, Ἰγνογραφίας κτλ. Τετράδια, ΣΥΝΑΛΛΑΓΤΙΚΑΙ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ κτλ. Ἐν Ἰακάρᾳ ὁδὸς Μαχμουδιῆ Ἀριθ. 8. ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	19	32
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλτάν Βαγιαζίτ, Κιοκτσιλέρ-μπαση, 99. Τελειόταται μηχαναί, ἐφευρέσεις νέαι. Εὐθηνία, ταχύτης, Ἀπαράμιλλος ἐπιτυχία.	20	33
ΠΡΟΜΟΣΧΟΝΑΣ. Ὁρολογιοποιὸς Α' τάξεως καὶ κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ὀρολογίων. Κατασκευὴ, κοσμημάτων. Κομψότης καὶ εὐθηνία. Γαλατῆ, Βοεβόδα, παρὰ τὴν Κρήνην.	21	34
9	22	35
10	23	36
11	24	37
12	25	38
13	26	39

φράγκα συνδρομῆν ὑπὲρ τοῦ θρόνου καὶ εικοσακισχί-
λια δῶρον πρὸς αὐτόν¹.

Ἐκ τῆς παρ' ἐμοὶ σπουδαιότητος ἀλληλογραφίας
αὐτοῦ φωτὸς ἵκαναὶ διαχέονται ἀκτίνες ἐπὶ τῆς ἱστο-
ρίας τῶν ἡμετέρων πρὸς τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, Βενετίᾳ
καὶ καθόλου τῇ Ρωσσίᾳ σχέσεων, πολλαὶ δ' εἰς μέ-
σον εἰδήσεις νέαι παράγονται, ἐν λεπτομερείαις,
σιωπωμέναις παρὰ Κομνηνῶν, γνωρίζουσαι ἡμῖν τὸ
κατὰ τοὺς τότε χρόνους γιγάντειον ἔργον τοῦ Ματ-
θαίου.

Αἱ τρεῖς ἐπιστολαί, ἃς ἐκδίδωμι, μαρτύριόν εἰσιν
αὐθεντικὸν τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ, ἃς ἐξετίμων πάν-
τες. Ἐξ αὐτῶν μυνθάνομεν ὅτι καὶ κατὰ τὰ μέσα
τοῦ παρελθόντος αἰῶνος εἶχομεν ἀποικίαν ἑλληνι-
κὴν ὀρθόδοξον ἐν Τύνιδι ζῶσαν καὶ κινουμένην· ὅτι
κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον οἱ παροικοῦντες ἐν Λονδίῳ
ὁμογενεῖς ἐστεροῦντο προεδτώτος ἱερέως, ἀλλὰ μὴν,
κατὰ τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἐκκλησίας, εἰς ἀποσύνθε-
σιν οὕτως εἰπεῖν εὐρισκόμενοι, καθὼς εἰς ἀποσύν-
θεσιν πραγματικὴν εὐρίσκειτο τότε καὶ ἡ ἐν Μινώρικᾳ
τῶν Βαλεαρίδων ἑλληνικὴ κοινότης, σχεδὸν λιποῦσα
τὸν βίον τῷ 1757 ἢ 58.

Εὐχῆς ἔργον εἶπερ ἐγινώσκομεν πλείω περὶ Τύνι-
δος, ἐν ἧ, καθὼς ἔγραψα καὶ ἄλλοτε, ζυπῆρχεν ἑλλη-
νικὴ κοινότης καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12' αἰῶνος·
εὐχῆς ἔργον εἶπερ ἔγραψα τις τῶν ἡμετέρων λογίων
κληρικῶν περὶ τῆς ἀποικίας ταύτης τῆς ἐν Τύνιδι,
συνεκιδιδούς καὶ πατριαρχικᾶ ἔγγραφα, καὶ περὶ τῆς
ἐν Λονδίῳ. Προτιμότερον ὅμως εἶπερ εὐπρεστοῦντο
ἢ ἀποστελλοσθαι αὐταὶ αἱ κοινότητες εἰς τινὰ τῶν
ἡμετέρων λογίων τὰ ἔγγραφα, ὅσα παρ' αὐταῖς σώ-
ζονται, πρὸς ὁμηρικὴν ὀνομάτων προεδτώτων καὶ δι-
δασκάλων, ἀγνωμόνως ἕως τοῦδε παρεωραμένων.

ΜΑΝΟΥΗΛ 12. ΓΕΛΕΩΝ.

Τοῖς ἐν Τύνιδι ὀρθοδόξοις Ἑλλησίν.

† Οἱ ἐν Τουνεζίῳ διατελοῦντες ἐντιμότεροι· ἐπίτρο-
ποι, χρησιμώτατοι πραγματευταί, ἐντόπιοι καὶ ζῆνοι,
καὶ οἱ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί· τέκνα
ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά τῆς ἡμῶν μετριότητος· χάρις εἴη
ὑμῖν ἀπᾶσι καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Κυρίου
παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία καὶ
συγχώρησις.

Διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ εὐ-
χετικοῦ γράμματος δηλοποιούμεν ὑμῖν, ὅτι ἐπειδὴ
καὶ πρὸ χρόνων τριῶν ἦλθον πρὸς ἡμᾶς ἀναφοραὶ παρὰ
τῆς τιμιότητος ὑμῶν, διὰ τὸ νὰ πέμψωμεν ἐπὶ τὰ αὐτόθι,
εἰς τόπον τοῦ πρότερον ἐπιστατοῦντος πρωτοσυγκέλ-
λου παπᾶ κυρ Σεραφεῖμ, ἄλλον ἱερομόναχον, καὶ δὴ
κατὰ τὴν ἀναφορὰν ὑμῶν διωρίσαμεν, ὄντας ἔτι εἰς
Αἴγυπτον, τὸν παπᾶ Χριστόφορον, ἐμποδίσθη ὅμως
ἀπὸ ἑλλειψίν τῶν ἱερέων τοῦ θρόνου μας, τὰ νῦν δὲ
ἐπειδὴ ἀναγγέλλει ἡμῖν (ἡδὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει

διὰ τινος ἀναγκείας χρείας τοῦ θρόνου μας διατρίβου-
σι) διὰ τοῦ μπασᾶ Δημούση, ὅτι γράφετε πρὸς αὐτόν
διὰ τοῦ Γεωργίου Δημητρίου ἐξ Ἰωαννίνων, πῶς εἰ
μὲν ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τινὰ ἱερομόναχον νὰ στείλωμεν,
ἢ τιμιότητος σας ἔχετε ἕνα ἄλλον εἰς τὸν Μωρέαν,
χρήσιμον καὶ ἄξιον εἰς τὸ νὰ ἐπιστατῆ καὶ νὰ ἐφη-
μερεύῃ αὐτοῦσε, ζητεῖτε ὅμως τὴν ἡμετέραν ἀδειαν,
ἰδοὺ λοιπόν, κατὰ τὴν αἴτησιν ὑμῶν καὶ ἀναφορὰν,
τῷ μὲν πρωτοσυγκέλλῳ παπᾶ κυρ Σεραφεῖμ γράφο-
μεν, νὰ ἀναχωρήσῃ τῶν ἐντεῦθεν, καὶ νὰ ἀπέλθῃ εἰς
τὸν θρόνον, τῇ δὲ τιμιότητι ὑμῶν δίδομεν ἀδειαν εἰς
τὸ νὰ πάρετε αὐτόν τὸν ρηθέντα ἱερομόναχον, καὶ νὰ
τὸν καταστήσετε ἐπιστάτην τῆς αὐτόθι ἐκκλησίας
τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλοκέρτυρος Γεωργίου τοῦ τρο-
παιοφόρου· νὰ στοχασθῆτε ὅμως ὅπου νὰ εἶναι ὁ ρη-
θεὶς μεμαρτυρημένος, ὅτι εἶναι κεχειροτονημένος κα-
τὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας καὶ νὰ εἶναι ἡθῶν
ἐναρέτων καὶ βίου σεμνοῦ καὶ ἀπλῶς προστάτης δε-
ξιὸς καὶ ἐπιτήδειος τοιαύτῃ ἐπιστάσει, ἧ τινι δίδο-
ται καὶ παρ' ἡμῶν ἀδεια τοῦ εὐλογεῖν καὶ ἀγιάζειν
καὶ μετέρχεσθαι ἀκωλύτως τὸ τῆς πνευματικῆς δια-
γωγῆς λειτουργήμα καὶ ἀναδέχεσθαι τοὺς λογισμοὺς
τῶν αὐτόθι χριστιανῶν, ἔξομολογῶν καὶ διορθῶν,
αὐτὸς ὡς ἀριστος οἰκονόμος, καὶ ὅσα ἂν λύσῃ, καὶ
δήσῃ, ἔστωσαν δεδεμένα καὶ λελυμένα, κατὰ τὴν
ἱερὰν φωνήν, ὑπὸ πάντων πιστευόμενος, καὶ παρὰ
πάντων τιμώμενος, καὶ εὐλαβούμενος, καὶ νὰ παρί-
χετε πρὸς αὐτόν ἀγογγύστως καὶ πάσῃ προθυμίᾳ τὰ
συμπίπτοντα κανονικὰ καὶ δικαιώματα τοῦ ἱερέως,
τὰ δὲ σκευὴ καὶ ἕτερα εἶδη τῆς ἐκκλησίας νὰ εἶναι
εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῶν κατὰ καιρὸν ἐπιτρόπων,
κατὰ τὴν πάλαι συνθήειαν· πρὸς δὲ νὰ στέλλετε εἰς
τὸν θρόνον τὰ κατ' ἔτος ἀπ' ἀρχῆς διδόμενα δικαιώ-
ματα, δηλαδὴ τὰ πεντήκοντα γρόσια, ἢ, καθὼς γρά-
φετε, ταῖς διακοσίαις ὀκτάδες τὸ λάδι, ὅπου ὑπόσχε-
σθε νὰ δίδετε τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον, εἰς βοήθειαν
τοῦ θρόνου μας, τὸ ὅποιον νὰ τὸ πέμπετε εἰς Ἀλε-
ξάνδρειαν, εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σάββα.
Προσεπιτούτοις παράγγελλομεν ὑμῖν πατριαρχῶς καὶ
παραينوῦμεν τὸ νὰ διέγητε καλῶς καὶ θεαρέστως,
πρῶτον μὲν φυλάττοντες καθαρὰν καὶ εἰλικρινῆ, ὡς
κόρην ὀφθαλμοῦ, τὴν πρὸς Θεὸν πίστιν ὑμῶν καὶ
εὐσέβειαν, ἐπομένως δὲ νὰ ἔχετε εἰρήνην πρὸς ἀλλή-
λους καὶ ὁμόνοιαν, ὡς χριστιανοὶ καὶ κατὰ χάριν υἱοὶ
τοῦ εἰρηνοποιῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ γίνεσθε φιλοικτίρμο-
νες καὶ εὐσπλαγχνοὶ, καὶ συμπαθεῖς πρὸς τοὺς πενο-
μένους καὶ ἐνδεεῖς τῶν αὐτοῦσε χριστιανῶν καὶ ἀδελ-
φῶν ὑμῶν, καὶ θέλετε λάβει τοὺς μισθοὺς ἀπειροπλα-
σίους παρὰ τοῦ μισθολογίου Θεοῦ.

Ταῦτα μὲν εὐχῆς καὶ παραίνεσεως λόγῳ, καὶ νὰ
ἔχωμεν μὲ πρῶτον περὶ πάντων τούτων ἀπόκρισιν,
ἀπὸ τε τῆς τιμιότητός σας, καὶ παρὰ τοῦ ἱερέως
αὐτοῦ· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις, καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος,
μετὰ τῆς παρ' ἡμῶν εὐχῆς τε καὶ εὐλογίας εἴη μετὰ
πάντων ὑμῶν.

αψξγ' σεπτεμβρίου ια'.

Τῷ ἐκλαμπροτάτῳ ἄρχοντι κυρίῳ

Φιλίππῳ Λοῦδβέλ Ἐαγέρ.

Ἐκλαμπρότατε κλπ. Ὁ τὸ πρῶτον ἐπιφέρων ἡμέ-
τερον τιμιώτατος κύρ Δημήτριος Κρίστης ἐκ Λόνδρας,
ἀρικόμενος ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἐπιστολὴν ἐπέδωκε τῆς
ἡμετέρας ἐκλαμπρότητος, ἣν δὴ ἀναπτύξαντες, καὶ
κατιδόντες ἐν αὐτῇ (καθ' ἕνα καὶ ἀπὸ ζώσης φωνῆς
τοῦ εἰρημένου κατεμάχομεν) τὸν ὅσον θερμὸν θεοσεβῆ
ζῆλον καὶ ζέουσαν ἐφείσιν κέκτησθε ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν
πνευματικοῦ τινος πατρὸς καὶ ποιμένος (ὃ δὴ πρέπον
ἐστὶ καὶ ἀναγκαῖον παντὶ εὐσεβοῦντι) ἡσθημεν ἐκ
βήθους καρδίας, καὶ ἱκανῶς ὑμᾶς τῆς θεοφιλοῦς ὑμῶν
ταυτησί προαιρέσεως ἀπεδεξιόμεθα· οὐδὲν γὰρ οὕτω
καθ' αὐτὸ καὶ πρῶτον τοῖς εὐσεβέσι καὶ ἐπομένως
ἀναγκάσιον, ὡς τὸ φροντίζειν αἰετὶ τῆς ἑαυτῶν σωτη-
ρίας, καὶ πῶς ἂν ἔσοιτο αὐτοῖς τυχεῖν τῆς βασιλείας
τῶν οὐρανῶν ἐπιμελεσθαι, ἧς οὐκ ἂν ἄλλως ἐφίκοιτό
τις, εἰ μὴ διὰ τῆς καθαρῆς ἔξομολογήσεως καὶ ἀλη-
θοῦς μετανοίας, πρῶτον οἶον βάσιν τινὰ ἀρραγῆ καὶ
ἀσφαλῆς θεμέλιον τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ εὐσε-
βειαν θέμενος, ὃ δὴ καὶ ὑμεῖς ἐπιστάμενοι, ἐν στερή-
σει δὲ ὄντες τοιοῦτου καὶ τηλικούτου ἀγαθοῦ, ἠτή-
σατε παρ' ἡμῶν δοθῆναι ὑμῖν προστάτην τινὰ πνευ-
ματικόν, ἱερωσύνης ἡξιωμένον, καὶ ποιμένα ἔμπειρον
τοῦ ἐπισκέπτεσθαι αἰετὶ τοὺς αὐτόθι ὀρθοδόξους χρι-
στιανούς, καὶ ὡς τέκνων πατῆρ καθ' ἕκαστην προ-
νοεῖσθαι περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, ἀναδέχεσθαι τε
καὶ παρεξέταξέσθαι τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν καὶ ὡς ἄ-
ριστα διορθοῦν, καὶ ὡς ἔμπειρος ἰατρός τὰς καχε-
κτούσας ἰώμενος ψυχάς,¹ αὐτοῖς καὶ
ὁδηγὸς ἀναδείκνυσθαι τῆς ἰσοφεροῦς ὁδοῦ καὶ πρὸς
ζωὴν εἰσαγωγῆς τὸν ἀνθρώπων.

Ταῦτά τοι τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τὸ γε νῦν ἔχον,
ἐπιστέλλοντες ὑμῖν τὸ παρὸν πατριαρχῶς παραينوῦμεν,
πρῶτον μὲν, εἰ βουλομένοις ὑμῖν ἐστὶ καὶ εἰς πέ-
ρας ἔλθειν τὸ ζητούμενον σπουδᾶσαι καινὴν ἀνοικο-
δομησῆαι ἐκκλησίαν, μετὰ τοῦτο δὲ κοινῇ περὶ τού-
των συνδιασκεψάμενοις πᾶσι τοῖς εἰς τὰ αὐτόθι δια-
τρίβουσι χριστιανοῖς, καλῶς τε διαθεμένους καὶ οἰκο-
νομήσαντας τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ ἀφ' ὧν ἔξει αὐτὰ
μὲν τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἰματισμὸν ὃ ἐπὶ τὰ αὐτόθι
ἀφιζόμενος προστάτης καὶ πνευματικὸς, τηνικαῦτα
ἐπιστεῖλαι ἡμῖν ἀναφορὰν παρ' ὑμῶν ὑπογεγραμμέ-
νην, ἡμεῖς δὲ ἐντεῦθεν ἐπιπέμψομεν ὑμῖν ὡς τᾶχι-
στα, ὡς περ ἐπιζητεῖτε, ἕνα ἀρχιερέα, ἄνδρα καὶ βίῳ
καὶ λόγῳ τῆς ἡμετέρας θεοσεβείας καὶ προστασίας
ἄξιον, καὶ χρησιμώτατον, γνωρίμον τῇ ἀγίᾳ καθολικῇ
ἀποστολικῇ τε καὶ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ τὸ ποι-
μάνειν ὀρθῶς τε καὶ εὐαγγελικῶς τὰ λογικὰ πρόβα-
τα, τοὺς αὐτόθι λέγων χριστιανούς, καὶ εἰς νομᾶς διε-
ξάγειν αὐτοὺς σωτηρίους, δι' οὗ ναοὺς γενομένοις ἀ-
γίαις ἐνοικήσει καὶ τούτοις Θεὸς καὶ προφητικῶς

1) Δυσζήμητος λέξις.

ἀναπαύσεται λέγων, ὡς κατωκλήσω, ὅτι ἡρετισάμην
αὐτοῦς».

Περὶ πάντων τούτων βουλευέσθε ἰδίως καὶ ἀκρι-
βῶς καὶ μετὰ τοῦ ἐπιφέροντος τὸ παρὸν κύρ Δημη-
τρίου, βουλευσοῖσθε δὲ πάντα τὰ βελτίω καὶ κάλλι-
στα, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς ἔσεται, ὡς περ τοῖς σώμασιν
αἰσχιαί, προθύμους τε ὄντας εἰς πάντα καὶ πρὸς τοι-
οῦτον θεάρεστον ἔργον ἐτοιμοτέρους.

Ταῦτα μὲν εὐχετικῶς, ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις κλπ.

αψξδ' Ἰαννουαρίου ιδ'.

Ἔτερον κοινόν.

Οἱ ἐν τῇ θεοφρουρήτῳ πόλει Λόνδρα τῆς κραταιο-
τάτης τῶν Βρετανῶν βασιλείας διατελοῦντες ὀρθόδο-
ξοὶ εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά
τῆς ἡμῶν μετριότητος· χάρις εἴη ὑμῖν ἀπᾶσι καὶ εἰ-
ρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Κυρίου παντοκράτορος, πα-
ρ' ἡμῶν δὲ εὐχή, εὐλογία, καὶ συγχώρησις.

† Μετὰ τὰς πατριαρχῆς ἡμῶν εὐχὰς τε καὶ εὐλογίας,
δηλοποιούμεν ὑμῖν, ὅτι ἦλθε πρὸς ἡμᾶς ὁ τιμιώτα-
τος κύρ Δημήτριος Κρίστης πραγματευτής, ἐν Λόνδρα
κάτοικος, ὅστις καὶ ἀνήγγειλεν ἡμῖν τὴν ἡμετέραν
εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην καὶ θεῖον ζῆλον ὅπου εἰς τὴν
ὀρθοδοξίαν ἔχετε, λυπεῖσθε ὅμως μὴ ἔχοντες αὐτοῦ
πνευματικὸν πατέρα, ἦτοι ἱερέα διὰ τὸ ἐξομολογή-
σθε καὶ νὰ μεταλαμβάνητε, λαμβάνοντες εὐλογίαν
παρ' αὐτοῦ καὶ ἀγιασμόν, κατὰ τὸ ἀπαραίτητον
χρέος τῆς χριστιανικῆς καὶ ὀρθῆς εὐσεβείας, ὅτι τὸ
ὑψος αὐτῆς τῆς ἱερωσύνης καὶ τὸ μεγαλεῖον ὑπερβαί-
νει καὶ αὐτὸ τὸ προφητικὸν χάρισμα· διὰ τοῦτο καὶ
ὁ Μιλισηδέκ δίδει τὰς εὐλογίας εἰς τὸν Ἀβραάμ,
ἦν γὰρ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου· φησὶ δὲ καὶ ὁ
Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου, πορευθέντες ἐπιδείξετε ἑαυ-
τοῖς τοῖς ἱερεῦσιν, ἐκείνους ἔστησα μέσα εἰς τὸν
ναόν μου διὰ ὑπηρετίας τῶν μυστηρίων μου, ἐκείνους
ἔχω διὰ τὸ δίδου τὴν (τέλεισιν) καὶ τὴν σφογιδα
τῶν ἐδικῶν μου προσβάτων, καὶ αὐτοὺς ἄφησα κριτὰς
τῶν ψυχικῶν ἀμαρτημάτων, κλειδοῦχος τοῦ οὐρανοῦ,
καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς εἶναι μεσίται καὶ πρέσβεις μεταξὺ
τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὥστε [. . . .]¹ χριστιανι-
κὸς σας σκοπὸς ἀποβλέπει εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ
τέλειον.

Διὰ τοῦτο παρακινήθέντες καὶ ἡμεῖς καὶ συγκατα-
νεύσαντες εἰς τὴν θεάρεστον αἴτησίν σας γράφομεν
πρὸς ὑμᾶς, ὅπως θέλετε κάμῃ μίαν κοινὴν πρὸς ἡμᾶς
ἀναφορὰν, ὑπογράφοντες αὐτήν, πῶς ἔχετε τὴν ἀδειαν
ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, εἰς τὸ νὰ καταρτισθῆ νὰς τοῦ
Θεοῦ, καὶ ὅτι ὅλοι ἐκ συμφώνου εὐρίσκεσθε εἰς αὐ-
τόν τὸν θεῖον ζῆλον· τότε ἐρχομένης κατὰ τάχος πρὸς
ἡμᾶς τῆς ἀναφορᾶς, θέλομεν ἐτοιμάσῃ ἕνα ἀρχιερα-
τικὸν πρόσωπον, ἄξιον, γνωρισμένον καὶ δόκιμον ὑπὸ
τὴν μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀποστολικὴν
καθολικὴν τε καὶ ἀνατολικὴν, νὰ σας τὸν στείλωμεν,

1) Λέπει τὴν γραμμὴν λέξις τις ἴσως οὕτως ὁ.

1) Καισαρίου Δαπόντε Κατάλογος ἐπισήμων ρωμαίων, καὶ
Μακρῶν Ἰστορικῶν Μεσαιων. Βιβλιοθ. Κ. Σάβα, Γ', σελ.
87—89, 145, 254.

2) Ἐν τόμῳ Α' τοῦ ἄλλοτε περιοδικοῦ «Κήρυκος», σελ.
289—260. Ἄρθρον «Κοσμῆς ὁ Δυραχίου».

διὰ τὰ χειροτονῆ, καιροῦ καλοῦντος, ἱερεῖς καὶ διακόνους εἰς αὐξήσιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ ἐγκαινιάσῃ καὶ τὸν ναὸν ὁποῦ μέλλει γενέσθαι. Διὰ ταῦτα ὅλα θέλετε συνομιλήσῃ ζώσῃ φωνῇ καθαρῶτερα μὲ τὸν ἐπιφέροντα τὴν παροῦσάν μας ἐπιστολὴν κύρ Δημήτριον, καὶ ὡς τάχιον ἄς ἔχωμεν τὴν τελείαν σας ἀποκρισιν· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος μετὰ τῆς παρ' ἡμῶν εὐχῆς τε καὶ εὐλογίας εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

α ψ ξ δ'. Ἰανουαρίου ιδ'.

ΨΥΧΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ*

Ὁ Πλούταρχος, ὡς ἐρρήθη, δις μεταβάς διέτριψεν ἱκανὰ τῆς νεότητος αὐτοῦ ἐπὶ ἐν Ρώμῃ. Ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης ἐν αὐτῇ διατριβῆς εὐαρέστους τὸ πλεῖστον ἀπεκομιδάτο ἀναμνήσεις ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐγκατεσπαρμένας. Ἔσχε τὴν τιμὴν, ἣν εἶχε περὶ πολλοῦ, τοῦ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐν αὐτῇ τῇ ἔδρᾳ τῆς αυτοκρατορίας τὰ δημοτικὰ συμφέροντα τῆς Χαιρωνείας. Αἱ ῥωμαϊκαὶ βιβλιοθηκαὶ τῶ παρέσχον τὰ μέσα τῆς συμπληρώσεως τῶν γνώσεων αὐτοῦ καὶ ἄφθονον πρὸς καταρτισμὸν τῶν Παραλλήλων Βίων ἕλικόν.

Ἐν ᾧ εἰσῆχθη κοινωνικῶ κύκλῳ εἶχεν ἀναδινύδει παλαιούς δεσμούς καὶ νέας συνάψει φιλίας. Ἐκτίσαστο τὴν ὑπόληψιν διαπρεπῶν ἀτόμων, οἳ οἱ ἦσαν ὁ Μέτριος Φλωρος, ἀνὴρ εὐπαιδευτος καὶ διδάσκαλος τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, ὁ Πάκκιος, ἔξοχος δικανικός, φίλος δὲ τοῦ Πλινίου καὶ τοῦ Τακίτου, ὁ Φονδανός, ὁ διάσημος τοῦ Νέρβα καὶ τοῦ Τραϊανοῦ σύμβουλος. Παρ' αὐτοῖς καὶ ἐν τοῖς μέλεσι τῆς ἑλληνικῆς παροικίας συνήντα ἀρχαίους συσπουδαστάς, ἑταίρους καὶ συγγενεῖς ἔτι, παρ' οἷς ἀπῆλασε τῶν ἡδονῶν τῆς ἀπούσης πατρίδος. Ἄγευστος τῶν ρητορικῶν θριάμβων, οὗς δωρεὰν ἀποδίδωσιν αὐτῷ ὁ Ρουῶ, εἰς τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ, πύδοκίμει ἐν ταῖς ρητορικαῖς αὐτοῦ παραδόσεσι σοβαρὰν ἀσκήσιν ἐπὶ τῶν διακεκριμένων πνευμάτων ἐπίδρασιν. Ἦν λοιπὸν εὐτυχῆς ἐν Ρώμῃ, ἀλλ' ἀπέστραψε τὴν διαρκῆ ἐν αὐτῇ διατριβῆν. Τινες λοιπὸν εἰσὶν αἱ αἰτίαι αἱ ἐπαναγαγοῦσαι αὐτὸν εἰς Χαιρωνείαν; Τούτων τινές εἰσι γνωσταί, εὐνόητοι δὲ αἱ λοιπαί. Ὁ Πλούταρχος ἦν εὐσεβὲς τέκνον τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Βραδέως πάνυ ἐξέμαθε τὴν λατινικὴν. Ἐν τοῖς Παραλλήλοις αὐτοῦ Βίοις διαγινώσκειται τάσις τις τοῦ ἐξαίρειν τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ὑπεράνω τῶν συγκρινόμενων. Διετήρησεν ἐν ἑαυτῷ τῆς καρδίας τὴν νεανικότητα, ἀκραιότητα αἰσθημάτων καὶ τινὰ ἀνάγκην φίλτρον καὶ πόθου βελτιώσεως τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας, ταῦτα δὲ ἦρκουν, ἵνα πείσωσιν αὐτόν, ὅπως ἐκζητήσῃ ἠθικὴν ἀτμόσφαιραν ἥττον βαρβαρὴν καὶ ἄγνωστῆς τῆς ἐν Ρώμῃ. Ἐκρίνεν ἄλλως τε λίαν αὐστηρῶς τοὺς μὴ ἐν τῇ πατρῷᾳ γῆ διαμένοντας παραβάλλων αὐτοῖς ἐκδεδητημένους, οἳ τινες καταλείπουσι τὴν νόμιμον γυναῖκα χάριν τῶν ἑταίρων.

*) Ἰδε ἀριθ. 50, σελ. 984—986.

Πρὸς δὲ τούτοις ὁ ἱατρός τῆς ψυχῆς ἠλπίζεν ἀναμφιβόλως ὅτι πλείονα θὰ κατόρθου ἐνεργῶν ἐπὶ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιτροπῆς τῆς γενεθλίου ἀτμόσφαιρας. Καὶ ἐπανεκαμψεν εἰς Χαιρωνείαν, ἐνθα ἐνεμφεύθη. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἰς ἐντιμον ἀνήκουσα οἰκογενεῖαν ἐκαλεῖτο Τιμοξένη, ἔσχε δὲ ἐκ ταύτης 4 υἱούς, τὸν Αὐτόβουλον, τὸν Χέρωνα, τὸν Λαμπρίαν ἐκπονήσαντα κατάλογον τῶν συγγραφῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὸν Πλούταρχον, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ διακεκριμένος καὶ πολυμαθής. Ἔσχε πρὸς τούτοις καὶ θυγατέρα τῇ μητρὶ ὁμώνυμον. Θενοῦσης δὲ τῆς παιδὸς ἐν ἡλικίᾳ δύο ἐτῶν ὁ Πλούταρχος ἀποδημῶν τότε ἀπνύθυσεν τῇ συζύγῳ παραμυθητικὴν ἐπιστολὴν διασωθείσαν καὶ εἰσάγουσαν τὸν ἀναγνώστην εἰς αὐτὸν τὸν οἰκογενειακὸν τοῦ φιλοσόφου βίον. Ἀναγινώσκων τις αὐτὴν αἰσθάνεται ὅτι οἱ δύο σύζυγοι ἦσαν ἀξιοὶ ἀλλήλων καὶ ὅτι θὰ ἐκέρδαινον μᾶλλον, ἂν ἦσαν γνωστότεροι ὡς τοιοῦτοι. Γυνὴ ὑπερόχου πνεύματος εἰς ἣν ἡ αὐτῆς τῆς πρώτης γαλλικῆς αυτοκρατορίας δὲν ἦτο ξένη, ἐλεγέ ποτε λαλοῦσα περὶ Ναπολέοντος τοῦ Α'. «Βεβαίως ἦν μέγας ἀνὴρ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μέγας σύζυγος». Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πλούταρχου ὁ πατήρ καὶ ὁ σύζυγος ἠμιλλῶντο πρὸς τὸν ἠθικολόγον κατὰ τὴν τελειότητα. Ἡ πρὸς τὴν σύζυγον τρυφερότης αὐτοῦ ἦν ἅμα μὲν ζῶντᾶ καὶ ἐπιφυλακτικῆ, ἅμα δὲ βαθεῖα καὶ συνετῆ. Ἐκ τοῦ ὕψους τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς κατανοεῖ τις ὅτι εἶχεν ἐκλέξει αὐτὴν μετὰ τῶν εὐφυστέρων καὶ ὅτι εἶχεν διδάξει καὶ μορφώσει αὐτὴν αὐτὸς οὗτος κατὰ τύπον ἰδεῶν ἀγνωστον τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι. Λαλεῖ πρὸς αὐτὴν ἐν γλώσσῃ, ἥτις τὰς ἐκλεκτάς μόνον φύσεις συγκινεῖ καὶ ἐνθαρρύνει. Ἐν τῷ περιέργῳ ταύτῃ ἐπιστολῇ ἀποκαλύπτεται οὐ μόνον ἡ πλήρης τρυφερότης καρδία τοῦ Πλούταρχου, ἀλλὰ καὶ ὁ συνεχῆς ἀγὼν, τοῦ φιλοσόφου, ὅστις δι' ἰδίων συγγραφῶν ἐπειράθη νὰ θεμελιώσῃ τὴν οἰκογενειακὴν συμβίωσιν ἐπὶ τῶν ἀληθῶν αὐτῆς βάσεων καὶ ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῆς νόσου, ὑψ' ἢς ἀπ' αἰώνων κατετρώχετο.

Ἡ νόσος αὐτῆς ἦν ἡ ὑποδείξ καὶ σχεδὸν εἰπεῖν δουλικὴ τῆς γυναικὸς θέσις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ οἰκογενεῖᾳ. Ἀπὸ πολλοῦ γνωστὸν ὑπάρχει τὸ σοβαρὸν τοῦτο κακόν, ἀλλ' αἱ αἰτίαι τούτου χάρις εἰς προσφάτους ἐρεῦνας ἀκριβῶς καθωρίσθησαν. Εἶνε νῦν γνωστὸν, ὅτι ὁ ἀρχέγονος τοῦ ἑλληνικοῦ οἴκου ὀργανισμὸς ἦν θεοσκευτικός. Ἀσφαλῶς ἐρειδόμενος ἐπὶ τινων πεποιθήσεων, ἠμοῖρει ἀφ' ἑτέρου ψυχολογικῶν καὶ ἠθικῶν βάσεων, ἡ δὲ ἑλληνικὴ τῆς ἰσορροπίας ταύτης ἐξήγει τὴν παραδόξως ἀφανῆ τῆς συζύγου θέσιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ οἰκογενεῖᾳ. Ἐκάστος οἶκος ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἱερόν ἰδιαιτέρας θεότητος, ἥς ἡ ἐστία ἦν τὸ ὁρατὸν σύμβολον καὶ ἥς ἱερεῖς ἦν ὁ σύζυγος. Ἡ ἐστία εἶδε νὰ τηρῆται ἄσβεστος, ἡ δὲ ἱερατικὴ διαδοχὴ ἀπὸ ἄρρενος εἰς ἄρρεν μεταδιδομένη ἀδιάλειπτος. Ἡ ἐξαφάνισις γενεᾶς τινος ἦν οὐδὲν ἑλαττον ἢ ἐκμυθένισις ἰδίας τινος λατρείας. Ἀπρητεῖτο λοιπὸν, ὅπως ἐκ παντὸς τρόπου τηρῆται τοῦ οἴκου ἡ συνέχεια, ὅπως ὁ πατήρ ἔχη υἱὸν διαδεχόμενον τὴν ἱεράν αὐτοῦ λειτουργίαν καὶ ἵνα ὁ υἱὸς οὗτος ἢ νόμιμος. Ἐντεῦθεν ὁ γάμος ἀπέβαλεν ἐν μέρει τὸν ἰδιάζοντα αὐτῷ ἠθικὸν χαρακτῆρα. Ἡ

σπῆ ἔνωσις δύο προσώπων συνελθόντων εἰς κοινωνίαν γάμου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀμοιβαίας διὰ τῶν τέκνων εὐδαιμονίας περιήγετο εἰς ἀπλοῦν παιδοποιίας μόνον καὶ ἰδίως εἰς μέσον ἀποκτήσεως ἄρρενος γόνου, ὃς καὶ μόνος ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τὰ ἱερατικὰ τῆς ἐστίας καθήκοντα. Ἐμφαίνεται ἄλλως τε τοῦτο σαφῶς ἐν τῇ ἀπαγγελομένῃ κατὰ τὴν πρόξιν τοῦ γάμου τυπικῇ ῥάσει «παιδῶν ἐπ' ἀρότῳ γυναικῶν». Ἐν ὀργανισμῷ οὕτως εἰσοσυσμένῳ ἡ φυσικὴ γυνὴ ἢ, ἐπιτραπήτω μοι ἡ λέξις, ἡ σωματικὴ γυνὴ ἦν ἀρκοῦσα. Μία μόνη ἠθικὴ ἐλογίζετο ἀναγκαῖα, ἡ ἀγνότης, αἱ δὲ λοιπαί, ἂν μὴ ἐπιφόβοι ἐθεωροῦντο, μικρᾶς ὅμως ἡξιοῦντο προσοχῆς. Μάτην ἡ γυνὴ ἠδύνατο νὰ ἦ φιλόστοργος, θελκτικὴ, τρυφερῶς ἀγαπωμένη· παρὰ πάντα ταῦτα ἀπεπέμπετο τοῦ οἴκου, ἂν μὴ ἦτο γόνιμος. Ὅταν δὲ ἡ ἔνωσις ἀπέβαινε ἀγονος ἐξ ὑπαίτιότητος τοῦ συζύγου, τὴν θέσιν αὐτοῦ καταλαμβάνει ὁ ἀδελφὸς ἢ τις ἄλλος τῶν συγγενῶν, ἡ δὲ γυνὴ παρὰ τὴν ἀποστροφήν αὐτῆς εἰς παραπλησίαν μίξις ὄφειλε ν' ἀνέχηται αὐτάς, χάριν τῆς διασώσεως τοῦ γένους καὶ τῆς συνεχείας τῆς λατρείας. Καθ' ἑτέραν τῆς ἀρχῆς ταύτης θεωρίαν ἢ μοιχαλις γυνὴ ἐκολάζετο διὰ θανάτου παρὰ τοῦ ὑβρισθέντος συζύγου· ὡς παραγαγοῦσα ἱερόσυλον καὶ ξένον εἰς τὸ οἰκογενειακὸν ἱερόν. Ἡ γυνὴ τούτου ἐνεκα οὐδαμῶς ἦν ὑπόχρεως νὰ ἦ μετὰ πάθους ἀφωσιωμένη τῷ συζύγῳ· ἦν δὲ ἀπαλλαγμένη πάσης ζωντῆς τάσεως τοῦ νὰ φαίνεται αὐτῷ ἀρεστῆ ἐκ φόβου μὴ ἐπέλθῃ αὐτῇ ἡ ἰδέα νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς ἑτερον. Ἐν τούτοις ὁ γάμος ἦν ὑποχρεωτικός καὶ ἐκολάζετο ἡ ἀγαμία· ἡ ἀνῆλικὴ ἔνωσις ἀπεσπασμένη ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς ἱερότητος αὐτῆς τῶν μᾶλλον θεμιτῶν αὐτῆς τέρψεων καὶ τοῦ ἀρίστου τῶν θελητῶν αὐτῆς οὐδὲν ἔπρεπε θὰ ἦτο ἢ αὐστηρὸν καθῆκον ἂν μὴ τὰ ἦθῃ ὡς ἐμετρίαζον τὰς ἀναποφεύκτους συνεπείας ὀργανισμοῦ τὸσφ ἀνεπαρκῶς ἱκανοποιούντος τὴν ἐπιτακτικώτεραν τῆς ἡμετέρας φύσεως κλίσιν.

Δυστυχῶς ἡ χειρίστη τῶν συνεπειῶν τούτων ὑπῆρξεν ἐκείνη ἢ καὶ πληρέστερον ἐκδηλωθεῖσα. Ἡ μήτηρ τοῦ οἴκου ὀλίγον ἠγαπάτο καὶ ἀπέδη, ὡς φαίνεται, ὀλίγον ἀγάπης ἀξία. Λακεδαιμονίος τις ἔρωτῶμένος ποτε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν εἶχε νυμφευθεῖ λίαν βραχύσωμεν γυναῖκα· — Διότι, ἀπῆντησε, τῶν κακῶν δέον νὰ ἐκλέγῃ τις, τὸ μικρότατον. Οἱ ὑπὸ τοῦ Πλούταρχου ἀναφερόμενοι αὐτοὶ λόγοι εἰσὶ πλέον ἢ ἀπλοῦν σκῶμμα· συνοψίζουσιν ὀλόκληρον κοινωνικὴν κατάστασιν. Οὐδὲν εὐρίσκων ἐν τῇ γυναικῶν ὁ ἔρωτῶς τὸ διεγείρον, θερμαίνον καὶ τρέφον αὐτὸν μετινάστευσεν ἐπιζητῶν ἔξω τῆς οἰκιακῆς ἐστίας τοῦ πάθους τὰς παραφορὰς καὶ τῆς ἀγάπης, ἃς τῷ ἠγνοῦντο ἐν αὐτῇ. Ἐντεῦθεν ὁ θριάμβος τῶν ἑταίρων, καθ' ὃν ὁ Πλούταρχος ἐρωτῶμενον διεξάγει πόλεμον, ὅπως ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῶν τὸν ἔρωτα καὶ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστίαν. Ὁ ἐχθρὸς ἦν πάνοπλος καὶ ἀπὸ μακροῦ ἠσκημένος. Πᾶν γόνιτρον ἀφαιρέθην ἀπὸ τῆς ἐντιμῆς γυναικὸς ὑπὸ τῆς θρησκείας πάντα τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀπαξιούμενα θέλητρα εἶχε περιβλεπθῆ ἢ ἑταῖρα καὶ θαρραλέως τούτων ἐκράτησεν. Οὐδέποτε ἐν οὐδεμίᾳ χώρᾳ εἰς τὸσφ ὑψηλὴν ἀνῆλθεν αὐτὴ περιωπὴν διὰ τῆς εὐφύας, τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ

ἔρωτικῷ πάθους καὶ οὐδαμῶς τὸσφ διάσημον ἔσχε ἱστορίαν. Ἀνῆκε καὶ αὐτὴ εἰς θρησκευτικὸν τι σύστημα. Ὑπὸ ἥλιον φλέγοντα, ὑπὸ τὴν φοβεράν ταύτην ἀτμόσφαιραν, τὴν νῦν μὲν διεγείρουσαν, νῦν δὲ χαινοῦσαν καθ' ὅσον ὁ ἀνεμος πνέει πελάγιος ἢ ἐξ ἠπείρου, ἡ ἡδονὴ ἐξήσκει τὸσφ ἰσχυρὸν τὸ ἑαυτῆς κράτος, ὥστε εἶχε θεοποιηθῆ. Ἄν ἡ τοῦ οἴκου δέσποινα ἦν τῆς ἐστίας ἱερεῖα, ἡ ἑταῖρα ἦν ἱερεῖα τῆς Ἀφροδίτης πλεονεκτοῦσα ἐκείνης καθ' ὅσον αὐτὴ μὲν ἐτέλει τὰ τερπνὰ τῆς ἡδονῆς μυστήρια, ἐν ᾧ ἡ σύζυγος ἔθυσεν εἰς τὸν βωμὸν τῶν δυσχερῶν καθηκόντων καὶ τῶν αὐστηρῶν ἀρετῶν. Πλὴν δὲ τούτου ἀδιαλείπτως ἠναγκασμένη νὰ θέλγῃ καὶ ὑποτάσῃ εἰς τὰ ἑαυτῆς θέλητρα τοὺς διαπρεπεστάτους τῶν ἀνδρῶν, πολιτικούς, ὀρίτορας, φιλοσόφους, καλλιτέχνας, ἀσμενίζοντας τῇ μετ' αὐτῆς ἀναστροφῇ ἢ ἑταῖρα ἀνέπτυσε τὰς φυσικὰς αὐτῆς χάριτας, ἐν ᾧ ἡ οἰκοδέσποινα διέμενε ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῶν θεραπευτῶν αὐτῆς πνευματικῇ ἀναπτύξει καὶ ἀσυναίσθητως ὑπεβιάζετο. Ἦν ἠρωὶς ἐν τῇ ἐποχῇ αὐτῆς ἡ Λάινα ἐκείνη, ἥτις ἀπέκοψε τὴν γλῶσσαν διὰ τῶν ὀδόντων καὶ ἐπτυσεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν θυμῶν αὐτῆς ἐκ φόβου μὴ ἐκφύγῃ αὐτὴν ὑπὸ τῶν βασάνων καταβεβλημένην τὸ μυστικὸν τῆς συνωμοσίας. Διάσημος ἦν ἡ Ἀσπασία, ἡ τὴν εὐγλωττίαν εἰς τοὺς καλλιτέχνας τοῦ λόγου διδάσκουσα. Διὰ τῆς ἀγγισίας αὐτῆς εἶχεν ἀποβῆ ἡ ἀληθὴς βασίλισσα τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας, ἥς ἠγεμῶν ἄνευ σκίπτρου καὶ δέμματος ἦν ὁ Περικλῆς. Τῆ Φρόνη δὲν ἠρκεῖ ὅτι ἦν τῶν γυναικῶν ἡ περικαλλεστάτη καὶ ἡ ὁρατὴ οἰονεῖ ἐνδάρκως τῆς θεᾶς ἥς ἦν ἡ λειτουργός. Ἐν ἡμέραις δεινῶν συμφορῶν ἐπεδείκνυε τὰ πατριωτικώτατα τῶν αἰσθημάτων προσφερομένη ν' ἀνεγείρῃ ἰδίᾳ δαπάνῃ τὰ κατεσκαμμένα τεῖχη τῶν θυμῶν. Λαῖς ἡ νεώτερα καιρὸς οὐσα ἑταῖρα ὡς ἡ πρεσβυτέρα ὑψώθη ποτὲ οὐχ ἦτον μετὰ τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀφιλοκερδοῦς ἔρωτος. Ἐρασθεῖσα τοῦ Μακεδόνοιο Ἰπποθόλου ἐγκατέλειπεν, ἵνα ἀκολουθήσῃ τούτῳ εἰς τὸ στρατόπεδον τὰς σκιάδας τοῦ Ἀκροκορίνθου, καὶ τὰς δροσερὰς πηγὰς, ἃς τοσοῦτον ἐφίλει. Αἱ συμπολίτιδες αὐτῆς ζηλοτοποῦσαι τὴν καλλονὴν αὐτῆς τὴν ἐθανάτωσαν διὰ λιθοβολισμοῦ ἐν αὐτῷ τῆς Ἀφροδίτης τῷ ἱερῷ λησμονοῦσαι ὅτι διὰ τοῦ μαρτορίου τούτου ἀπέδιδον αὐτῇ τὴν ἀπολεσθεῖσαν τιμὴν. Πῶς ἠδύνατο οἱ Ἕλληνες ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὰ ἐκλεκτὰ ταῦτα πλάσματα τὰ συγκρινόμενα ἔστιν ὅτε τῷ θελητῶ τῶν θερμοτάτων ἡδονῶν καὶ τι μεγαλείου γόνιτρον; Ὁ κόσμος οὗτος τῶν ἑταίρων ἦν τότε ἡ μόνη τῶν γυναικῶν κοινωνία ἐν ᾧ ἦν δυνατὸς ὁ πνευματικὸς βίος. Ἐφοίτων εἰς αὐτὸν καὶ ἐσεμνύνοντο ἐπὶ τούτῳ. Τὸ τῶν ἑταίρων κράτος ἦν γεγονός, ἂν μὴ θεμιτὸν ἀλλὰ πάντως ἀποδεκτόν. «Ἐχομεν, ἔλεγεν, ὁ Δημοσθένης, ἑταῖρας ἐπὶ ταῖς ἡδοναῖς ἡμῶν, παλλακάς, ἵνα μετέχωσι τῆς ἡμετέρας εὐνῆς, καὶ συζύγους, ἵνα διατηρῶσι τοὺς ἡμετέρους οἴκους καὶ παρέχωσιν ἡμῖν νομίμους γόνους».

Ὡς βλέπομεν τὰ οὐσιώδη τοῦ ἔρωτος στοιχεῖα εἶχον διασκεδασθῆ καὶ ἐκ τῶν συγκροτούντων αὐτὸν δυνάμεων ὁ οἶκος διετήρησε τὰς ἥττον ἐπαγωγούς. Τὴν σοβαρὰν ταύτην ἀνωμαλίαν μέχρι τινὸς εἶχε μετριάσει βαθμοῦ ἢ πνευματικῆς πρόδοτος; Δυσχερῆς

εἶνε ν' ἀποφανθῆ τις περὶ τούτου. Ἀναμφιδόλως κρίνων τις ἐκ τινῶν τοῦ Λουκιανοῦ διαλόγων, ὅς ἐκ τοῦ συνεγγυῆ τῷ Πλούταρχῳ ἠκολούθησε συνάγει ὅτι ἡ ἑταῖρα κατὰ τὸν Β' μ. Χ. αἰῶνα εἶχε πολὺ ὑπολειφθῆ τῆς Φρόνης καὶ τῆς Λαΐδος. Συνέπειά ἐστὶ τῆς παρακμῆς ἢ ἐκφάλλις παντὸς πράγματος καὶ αὐτῆς ἐστὶ τῆς κακίας. Ἐν τούτοις ἡ νόμιμος γυνὴ δὲν φαίνεται, ἐν Ἑλλάδι τουλάχιστον, μεγάλως ἐκ τῆς καταπτώσεως ταύτης τῶν ἑταίρων ὠφελθεῖσα. Ἐν τῷ γάμῳ οὐδὲν ἄλλο ἐπεδιώκετο εἰσὶ ἢ ἡ φερνὴ καὶ ἡ προσδοκία γόνων. Δὲν ἐζητεῖτο παρὰ τῆς συζύγου οὔτε τὸν οἶκον νὰ ὠραῖσθ, οὔτε τὸν βίον νὰ καταστήσῃ ἐπαγωγόν. Ὁ Πλούταρχος διαγιγνώσκει τὸ κακὸν τοῦτο, ἀσχάλλει ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπιδιώκει τὸν θεραπειαν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς οἰκογενείας ἐνιδρύσεως τοῦ ἔρωτος, ὅστις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀποτελεῖ.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦτου ἀπαιτεῖτο ἡ ἀνύψωσις τῆς νομίμου γυναικός. Εἶνε δὲ ἀξιοσημειωτὸν ὅτι ὁ Πλούταρχος τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώκων ἀπέφυγε τὴν ὑπερβολὴν, τὴν χίμαιραν, τὴν ἀτοπίαν καὶ ἅμα ὑπέδειξε τὰ τελεσφόρωτα καὶ σήμερον ἐστὶ μέγα δι' ὧν ἡ τῶν συζύγων ἔνωσις ἠδύνατο ν' ἀνακτησῆται τὸ ἠθικὸν αὐτῆς ἀξίωμα. Οἱ ἐν τῷ δυσχερῆ τούτῳ σταδίῳ προηγηθέντες τοῦ Πλουτάρχου ἢ ἀκολουθήσαντες αὐτῷ, εἰς πλείονα ὄσας πλάνας περιέπεσον. Τὸ σταθερὸν καὶ ὑγιὲς τοῦ Πλουτάρχου πνεῦμα ὑπετύπωσε βέλτιον τῆς γυναικὸς τὴν ἀληθῆ αὐτῆς θέσιν περιριζῶν αὐτὴν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστία. Ὑπομνήσκει αὐτῇ ὅτι ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, θεᾶς τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος, ὁ Φειδίας εἶχε θέσει χελώνην, σύμβολον ἐκφραστικὸν τῆς σιγηλῆς, καὶ περιεσταλμένης ζωῆς. Ἄλλ' ἐκεῖ ἐν τῷ ἡμίφωτι καὶ παρὰ τοὺς βωμούς αὐτῆς ἀξιοῖ νὰ λάμπῃ ἐν πάσῃ τῆς ἀκτινοβολία τῆς τελείας γυναικός. Ἡ ἀπταιστός τοῦ ἠθικολόγου ὀρθοφροσύνη διαλάμπει καὶ ἐν τῷδε. Πᾶς ἄλλος τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἀνορθώσεως τῆς γυναικός θὰ ἐνεπιστεύετο τῇ πολιτείᾳ, τοῖς νόμοις ἢ τῇ ἱεροκρατικῇ ροπῇ. Ὁ Πλούταρχος τὴν ἐντολὴν ταύτην εἰς δύο μόνον πρόσωπα ἐπιφορτίζει, εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ τὸν αὐτῆς σύζυγον.

Δυσχερὲς βεβαίως τὸ διδάξαι τὴν γυναῖκα κατὰ τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου αὐτῆς τινὶ τρόπῳ δύναται νὰ ἄρῃ ἀμερίστως ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ συζύγου μεταιοῦσα τὰς θρασείας ἀποπειρας τῶν φοβερῶν αὐτῆς ἀντίπαλων. Τὸ ζήτημα ἦν ἐκ τῶν φλογερῶτων, ἀλλ' ὁ Πλούταρχος διεξήγαγε τοῦτο μετὰ τόλμης μὲν χρηστῆς, λεπτῆς δὲ ἐπιφυλάξεως. Εἰς ἦν ἐν τοῖς πολλοῖς ὁ δεινότατος σκόπελος τότε ὡς καὶ νῦν ὁ ἐξῆς. Ἡ σεμνότης ἐπέτρεπε ταῖς ἐντίμοις γυναῖξιν τὸν κατὰ τῶν ἑταίρων ἀγῶνα τὴν κρῆσιν τῶν μέσων, οἷς ἐκεῖνοι ἐχρῶντο; Σήμερον αἱ γυνᾶι φαίνονται ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἀποκλίνουσαι. Εἰς ἀμφοτέρω τὰ στρατόπεδα βλέπει τις τὴν αὐτὴν πανοπλίαν καὶ τὰ αὐτὰ ἐμβλήματα, τοιαύτη δὲ οὐχὶ σπανίως ἐπικρατεῖ ὁμοιότης, ὥστε ἀδύνατος μεταξὺ αὐτῶν ἀποβαίνει ἡ διάκρισις. Οἱ σῶφρονες ἀποδοκιμάζουσι τὴν τοιαύτην τακτικὴν, ἀλλὰ τὸ κοινὸν κρίνει ἐκ τῆς περιβολῆς, δὲν εἶνε δὲ

βεβαίως ἐπιζήλος ἢ τοιαύτη ἐπιτυχία τῆς συγχύσεως μετὰ περιφρονουμένων πλασμάτων.

Ὁ ἐπιθετικὸς οὗτος συναγωνισμὸς ἐκτίθει τὴν τιμὴν εἰς σοβαροὺς κινδύνους. Ὁ Πλούταρχος συνίστησι καθαρῶς ἀμυντικὴν διαγωγὴν συνισταμένην εἰς τὸ μμεῖσθαι τὰς ἀρετὰς μόνον τῶν πολεμίων καὶ οὐδὲν πλέον. Ἰατρός ὢν τῆς ψυχῆς καὶ χειραγωγὸς τῶν οὐνειδήσεων, τὰ πάντα δικαιοῦται νὰ λέγῃ καὶ οὐδὲν σιωπᾷ· ἀλλ' οὐδέποτε ὑπερπνῶ τὸ μέτρον. Κρίνεται ἕκαστος ἐκ τῶν κατωτέρω ὑποθηκῶν τῆδε κακεῖσε ἐγκατεσπαρμένων. «Ἄφες, λέγει, τῇ νεαρᾷ γυναικί, ἄφες ταῖς ἑταίραις τὰ χρυσοποικιλὰ πέδιλα, τοὺς κόσμους, τὴν πορφύραν, τὰ διεγερτικὰ ἀρώματα καὶ ἅπαντα τῶν ἐπαγωγῶν αὐτῶν θελήτρων τὴν πανοπλίαν, ἀλλὰ δανείζου ἀπ' αὐτῶν ἐξαγνίζουσα τὴν ὑπερτάτην τέχνην τοῦ ἐλκύειν τὴν ἀγάπην, πρόδοκται τὴν φιλομειδῆ χάριν, τὴν ἐξαιρετὸν σεμνότητα, τὴν ἀφελῆ καὶ ἀκαταμάχητον τῆς καλλονῆς δύναμιν, ἥτις τὴν ἀνθρώπιν ἀποτελεῖ τῆς ἀρετῆς. Οἱ λόγοι τῆς νεαρᾶς συζύγου ἔστωσαν ἠδεῖς ὡς εὐχυμοὶ καὶ εὐδομοὶ καρποί. Ἐν δὲ τῇ μυστικῇ ὥρᾳ, τὴν καλλονὴν ἐπισκίαζετῶ ἢ αἰδῶς. Ἄς τέρπη καὶ θέληρ ἢ γυνὴ τὸν σύζυγον οὐχὶ βεβαίως ὡς ἢ Κίρκη ἐγοῦτευσεν τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσεως, ἀλλ' ὡς ἐμάγευσεν αὐτὸν ἐκείνον τὸν ἦρωα σεβάσθεισα αὐτοῦ τὸ λογικόν, οὐ ἐφείσατο ἐν τῇ μέτρῳ τῶν αἰσθησῶν. Ἐχέτω τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν τοῦ ἀρχειν ἀνδρός, οὐχὶ δούλου ἢ κτήνους. Ἐστωσαν ἀμφοτέροις κοινὰ αἱ τέρψεις, οἱ φίλοι, τὰ φρονήματα, αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις. Φευγέτωσαν τὰς ἐριδας, τὴν διαμάχην· ἂν δὲ κακῆ τι μοῖρα—διότι τὰ πάντα δέον νὰ προβλέπη τις—νεῖκος ἐν αὐτοῖς ἀναφθῆ τάχιστα ἐπικαλεσθῶσαν τῆς Ἀφροδίτης τὴν μεσιτείαν». Ἰδοὺ ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἀντιτάσσει ὑγιὲς ἰδεῶδες κατὰ τῆς εἰκόνας τῆς ἑταίρας. Ἰδοὺ ἡ φίλη, ἡ σύντροφος, ἡ ἐμπιστος σύννευος ἦν ὁ Πλούταρχος ἀγωνίζεται νὰ ὑποκαταστήσῃ τῇ ἀρχαίᾳ οἰκοδοποιίᾳ, ἵνα προσελκύσῃ τὸν ἄνδρα ἐντὸς τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας καὶ συγκρατήσῃ ἐν αὐτῇ. Ἐν τῷ νέῳ τούτῳ τοῦ οἴκου ὀργανισμῷ ὀφείλει καὶ ὁ σύζυγος νὰ παράσῃ τὴν συμβολὴν αὐτοῦ. Καὶ ἐν τούτῳ ἐστὶ ὁ Πλούταρχος δεικνυταὶ νεωτερίζων κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους καὶ παραμένει τοιοῦτος ἐστὶ καὶ νῦν. Μεταξὺ τῶν πρωτοτύπων αὐτοῦ θεωριῶν ἐπιστήσωμεν τὸν νοῦν ἐν τῷ ζήτηματι τῆς παιδεύσεως τῶν γυναικῶν, ἐν ᾧ ὑπερακοντίζει, καὶ ὑπερέχει δύο μεγάλων νεωτέρων ἠθικολόγων. Ὁ Μολιέρος καὶ ὁ Ρουσσῶ προδίδουσιν ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ πλείονα δικαιοσύνην ἢ δικαιοσύνην. Ὁ πρῶτος ὡς μέσον ὄρον μεταξὺ τῆς ἀπαιδεύτου Ἀγνῆς καὶ τῶν ἐν λόγοις κομψομένων ἠρωίδων του (Les précieuses ridicules), ἄς ἀνελθεῖ σατυρίζει συνίστησι τὴν παιδευσίν, ἀλλὰ γλισχροτάτην, ἥς μικρὰν ἰδέαν παρέχουσαι οἰκόμενοι στιχοί.

Il faut que le savoir d' une femme se hausse
A connaître un pourpoint d' avec un haut de chausse.

Ὁ δὲ Ρουσσῶ κατ' ἐπιφάνειαν ἐλευθεριώτερος ἀποδύει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ὅτι χορηγεῖ διὰ τῆς ἑτέρας. Μικρὰν ἀπαιτεῖ τὴν γυναικίαν μόρφωσιν ἀναφωτῶν. «Ἔω χαριστάτη ἀγνοία! εὐδαίμων ὁ διδάξων αὐτὴν σύζυγος». Ἄλλ' ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀγωγῆς

τῆς νεαρᾶς συζύγου καίτοι λίαν εὐχάριστος δύναται νὰ ἦ ἐπὶ μακρὸν τοιαύτη; Ὁ Πλούταρχος τὸ ἄχαρι τοῦ παιδαγωγοῦ ἔργον δὲν φρονεῖ ὅτι ἀποδοτέον τῷ ἔρωτι. Ὁ Πολλιανὸς δύναται νὰ ὁμιλῇ τῇ Εὐρυδικῇ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ γάμου ἡμέρας περὶ φιλολογίας, φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης. Προδέχουσα αὐτὴ τὸν νοῦν θὰ εὐνοῖ τὸν σύζυγον; Ἡ ἀμαθὴς ἔστω καὶ ἀγγίνους δὲν ἐννοεῖ πάντοτε· ἡ δὲ σχολαστικὴ νομίζει πάντοτε ὅτι δὲν ἐννοεῖται ἐπαρκῶς. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων δέον νὰ ἐκλέγῃται ἡ πνευματώδης καὶ εὐπαιδευτος γυνή, ἢν ὁ Ρουσσῶ δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ. Εἶνε δὲ τοιαύτη ἡ τοῦ Πλουτάρχου Εὐρυδική, ἥτις γευσαμένη ἦδη μαθήσεως ποθεῖ ν' ἀναπτύξῃ ταύτην ἵνα τῷ συζύγῳ ἦ ἀρεστή, ἅμα δὲ καὶ ἡ σύζυγος ἐκείνη οἷαν τελείως περιέγραψεν ὁ συγγραφεὺς τῆς γυναικείας ἀγωγῆς.

Ἄλλὰ, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἂν ὅπωςδῆποτε ἀνεκτὴ ὑπάρῃ ἡ μεταξὺ τῶν συζύγων ἰσότης δὲν εἶνε ὅμως ἐπικίνδυνος ἢ καταφανής, ἢ ἀδιαφιλονίκητος τῆς γυναικός ὑπεροχή; Καὶ τὴν δυσχέρειαν ταύτην προσεῖδεν ὁ ἡμέτερος τῆς ψυχῆς ἰατρός. Ἐσκέψατο μῆτοι παραπλησία τῶν ὄρων καὶ τῶν προσόντων ὑπεροχῆ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ τῇ οἰκιακῇ κοινωνίᾳ νόσον. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ πολεμεῖται ἐν τῷ περὶ ἔρωτος διαλόγῳ διὰ τῆς συμβουλιῆς φιλοσόφων προσελθόντων εἰς Θεσπιάς ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Ἐρωτος.

Ὁ Βάκχων ἄνθος ἐστὶ νεανίας ἐράται περικαλλοῦς πλουσίας, εὐφροσύνης ἀλλὰ προσδυτέρας αὐτοῦ καίτοι νέας ἐπὶ χήρας. Καὶ ἡ Ἰσμννοδόρα αὐτῇ ποθεῖ τὴν μετὰ τοῦ Βάκχωνος ἔνωσιν παρὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας. Ἄλλ' εἶνε δυνατὴ ἢ ἄνιός αὐτὴ ἔνωσις;—Οὐχί, λέγουσιν οἱ μὲν, εἶνε ἀνατροπὴ τῶν ὄρων τοῦ κόσμου τοῦτο.—Τί σημαίνει; ἀπαντῶσιν ἕτεροι· ὁ ἔρωτος εἶνε θαυματουργός· πεποιθατε ἐπ' αὐτόν. Ἐν τῇ ἀκροτάτῃ τῆς συζητήσεως ἐξάψει ταχυδρόμος ἀφικνεῖται πνευστιῶν καὶ κονιοροῦ ἐμπλεως. Τί συμβαίνει; Ἡ Ἰσμννοδόρα ἀπήγαγε διὰ τῶν φίλων αὐτῆς τὸν Βάκχωνα καὶ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς ὁ νεανίας περιβάλλεται τὴν γαμήλιον στολὴν καὶ νυμφεύεται αὐτήν. Ἡ ἀγγελία ἐνσπείρει τὴν συγκίνησιν παρὰ ταῖς φιλοσόφους καταπληκτοῖς καὶ ἀγανακτοῦσιν ἐπὶ τῷ σκανδάλῳ. Ἐν τούτοις πρᾶνονται κατὰ μικρὸν καὶ μεταγιγνώσκουσιν. Ἐν συντόμῳ δὲ ἐγείρονται καὶ μεταβαίνουσιν ἵνα παραστῶσιν εἰς τὴν τελετὴν τῶν γάμων. Ἀπρόοπτος ὄσφ καὶ εὐάρεστος λύσις, ἥς εὐνόπητος ἢ ἠθικὴ ἐννοία. Ὄταν μεταξὺ δύο ὑγιῶν ψυχῶν τὸ πάθος ἐμφιλοχῶσῃ μέγα καὶ βαθύ, ἢ τῆς γυναικός ὑπεροχῆ οὐδὲν ἔχει τὸ κινδυνώδες καὶ δύναται ν' ἀποβῆ τῆς εὐδαιμονίας αἰτία, ἀρκεῖ μόνον ἡ ὑπεροχὴ αὐτὴ νὰ μὴ ἐπιβάλλεται ὑπερήφανως, ἀλλὰ χρησιμοποιοῖται εἰς ἐξάλειψιν τῶν διαφορῶν καὶ ἐγκατάστασιν τῆς ἰσορροπίας. Καὶ οὕτω προκειμένου περὶ ἔρωτος ἐν τῷ γάμῳ καὶ τῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐπιπροσῆς τῆς γυναικός, ὁ Πλούταρχος ἐξισοῦται καὶ ὑπερτερεῖ ἐνιαχοῦ μὴ πλανώμενος τοὺς εὐτολμοτάτους τῶν νεωτέρων. Ἄλλως δὲ, ἢ ἠθικὴ τοῦ Πλουτάρχου ἱατρικὴ ἐφηρμοσμένη εἰς τὴν τοῦ οἴκου ἀναγέννησιν παρέμεινεν ἡ μόνη τελεσφόρος. Κατὰ τῶν νέων πολεμίων, οὗς αἱ ἐπαναστάσεις ἐδημιούργησαν τῇ ἐντίμῳ γυναικί, οἵτινες ἀπογυμνοῦσι τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς κοιτῶνας

χάριν τῶν λεσχῶν, τῶν συναθροίσεων καὶ τῶν οἰνοπωλείων ὅποια ἢ νῦν χρησιμοποιοῦμένη θεραπεία; Οἱ σημερινοὶ ἠθικολόγοι λέγουσιν ὅτι πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν ἐπείγει ἡ ἀνάγκη τῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν, ἢ προκαλοῦσα τὴν ἀνάδειξιν ὅλης αὐτῶν τῆς ἀξίας. Οὐδὲν ἔλαττον τούτων ἔλεγεν ὁ Πλούταρχος πρὸ 1800 ἐτῶν, ἀλλὰ πρὸς τούτῳ ἐπεζητεῖ καὶ τὸ πρὸς ζωογόνησιν τῶν δημοσίων ἀρετῶν φάρμακον, τὸ μέλλον νὰ διεγείρῃ τὴν νεαροκωμένην τοῦ πολίτου ψυχὴν. Ἴδωμεν, ἂν νῦντιχθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τοῦτο.

(Ἀκολουθεῖ).

CHARLES LÉVEQUE

(Μετάφρασις Φωτίου Δημητριάδου).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Ποικίλη ἱστορία

ἐκ τῆς Βίβλου τῶν Βασιλειῶν

ἀνεκδότου συγγράμματος Καισαρίου Δαπόντε.

Κωνσταντῖνος Δαπόντες ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ ἐκ τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Δαπόντε, ὁ πατὴρ δ' ἦτο πρόξενος τῆς Μ. Βρετανίας. Ἦν ἀνὴρ ἱκανῶς πεπαιδευμένος ἐν τε τῇ ποιητικῇ, φιλοσοφίᾳ, καὶ θεολογίᾳ. Προσλήθη εἰς τὸν ἡγεμόνος Οὐγγροβλαχίας Κωνσταντῖνον Μαυροκορδάτου ὡς δεύτερος γραμματεὺς τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ αὐτῆς (κούρτης) ἀπεστάλην πρεσβευτὴς πρὸς τὸν χάνην τῶν Τατάρων εἰς Κριμαίαν. Ἀκολούθως ὑποπεδῶν εἰς πειρασμούς τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, προσήλθεν ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἄθω Ἰ. μονῇ τοῦ Ἐπροποτάμου ἐνθα ἐκουρεῦθη μοναχός, μετονομασθεὶς Καισάριος. Ἀποσταλεὶς δὲ παρ' αὐτῆς μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς διάφορα μέρη τῆς Μολδαβίας¹ συνέλεξε τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἀνήγειρε τὸν [περικαλλῆ καθολικὸν ναὸν τῆς μονῆς ταύτης, πρότερον ὄντα μικρὸν καὶ ἐτοιμόροπον· ἀπέθανε δὲ περὶ τὸ 1789 ἐν τῇ πατρίδι του, ἐν ᾗ μετέβη χάριν τῆς ὑγείας του. Ὁ Δαπόντες ἦν ἐκ τῶν πολυμαθεστέρων καὶ πολυγραφικωτέρων τοῦ καιροῦ του, μελωδὸς καὶ στιχουργός οὐχὶ τῶν εὐκαταφρονήτων, μνηστῆριαν ὅμως τῶν τάξιν εἰς τὰ συγγράμματά του, ἀλλὰ συνεχῶς ἀναμνηστικῶν ἀκαταλλήλων τὸ σπουδαῖον μετὰ τοῦ γελοίου, τὴν Γραφὴν μετὰ τῆς μυθολογίας κλπ.

Ἐγγραψε καὶ εἰς πεζὴν φράσιν τινά, ὁμοίως κανόνας ἐκκλησιαστικῶν ἀπειρῶν, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον εἰς στιχοῦς, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ διὰ τῶν ἐξῆς·

Διὰ ταῦτα κ' ἐγὼ λοιπὸν ὅτι παλαιότερα
ἢ στιχουργία ἢ χρυσὴ, ὅτι τιμωτέρα
οὔσα τιμωτέρα δὲ, εἶναι καὶ γλυκυτέρα
ἐστωντας γλυκυτέρα δὲ, εἶναι ποθεινότερα,

1) Καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Ἡ περιγραφή τῆς περιουσίας ταύτης εἶναι λίαν περιεργὸς διὰ τὰς περιεχομένας εἰδήσεις περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν χωρῶν τούτων.

ούσα ποθεινότερα δέ, είχε στιχοποιήσει και τὸ ψαλτήρι ὁ Δαβὶδ, καὶ μὲ παρακινήσει κ' ἕκαμα τὰ βιβλία μου διὰ τῆς στιχοουργίας ὅλους τοὺς δέκα τόμους μου, καθὼ πλέον γλυκείας πρὸς τούτους καὶ τοὺς δυὸ αὐτοὺς τοὺς τῆς χρονολογίας,

τῆς παγκοσμίου νὰ εἰπῶ μάλιστα ἱστορίας· εἰς τὰ ὅποια ἕκα τὸν πεντήντα χιλιάδες στιχοὶ εὐρίσκονται θαρρῶ, ὡς τόσαι μυριάδες. Στιχοὺς ὅπου δὲν φαίνεται οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων τόδους νὰ ἐστιχοῦργησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐκ τῶν νέων.

Τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐξεδόθησαν· ἐκ δὲ τῶν ἀνεκδότων ἐστὶ καὶ ἡ Βίβλος τῶν Βασιλειῶν, σωζομένη ἐν δυοὶ τόμοις ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μ. Λαύρας ὑπ' ἀριθμ. 13—14 θέσιν Α. Πληροστέτην βιογραφίαν τοῦ ἀνδρός τούτου ἔγραψεν ὁ κ. Σάβας δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ Γ' τόμῳ τῆς Μεσαιωνικῆς Βιβλιοθήκης, τὰ δὲ συγγράμματά του ἀπρηθμύσεν ἐν τῇ Νεοελλ. Φιλολογίᾳ σελ. 501.

Ἐκ τῆς ρηθείσης οὖν Βίβλου τῶν Βασιλειῶν ἀποσπῶν δημοσιεύω διὰ τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Νεολόγου» τὰ ἑξῆς:

α') Τάξις γεινομένη ἐπὶ ὑποδοχῇ τινος Ἐλευθέρου Κονιάτου.

β') Πιπτάκιον τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παρθενίου περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτοῦ ὡς Ἐκκλησιαρχοῦ.

γ') Διορισμὸς αὐτοῦ ὡς Κονδόλου τῆς Μ. Βρετανίας ἐν Σκοπέλῳ. (Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἐν «Κέρατι Ἀμαλθείας» σελ. 117, ἀλλ' ἀχρονολόγητον καὶ ἐν πολλοῖς κολοδόν).

δ') Περὶ τοῦ βυζαντινοῦ κυπέλλου τῆς ἱερᾶς μονῆς Κουτλουμουσίου.

ε') Πέτρον Γ' βασιλέως Ρωσίας παραίτησις τῆς βασιλείας.

Ἐκ δὲ τῶν ἀρχείων τῆς ἱερᾶς μονῆς Μ. Λαύρας:

ς') Ἐγγραφοὶ συστατικὸν τοῖς εἰς Ρωσίαν ἀποδημοῦσι Λαυριώταις ἀδελφοῖς.

ζ') Πατριαρχικὸν γράμμα περὶ τοῦ περὶ τὰ Ζύχνα μονυδρίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

η') Ἀναφορὰ τῶν κατοίκων τῆς νήσου Σκύρου ἐπὶ Βενετοκρατίας ἀνύσιμος τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς.

θ') Ἐγγραφοὶ συμβιβαστικὸν διαφοράς τινος ἐν Κρήτῃ ἐμφαντικὸν τῆς καταπτώσεως τῆς γλώσσης εἰς δυσνόητον κατάστασιν ἕνεκα τῶν πλείστων ξενικῶν λέξεων.

ι') Συμφωνητικὸν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ Συνάδων ἐν Βαθεῖ τῆς Σάμου, κηρῖσιμον διὰ τὸν φίλον κ. Ε. Σταματιάδην.

Ἐν Ἀγίῳ Ὀρει Ἄθω. 1893.

ΑΛΕΞ. Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

Α'.

Ἐν τῷ 5' βιβλίῳ τῶν Βασιλειῶν, στιχοῦργων περὶ τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ ἀναφυσῶν αἰρέσεων τῶν κατὰ τὴν φιλιππούπολιν Βογομήλων, καὶ τῶν Παυλικιάνων, καὶ τῶν πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν μέτρων προστίθονται:

«Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ εἶπαμεν περὶ τῶν εἰρημένων δυσσεβειῶν, αἰρέσεων, ἀναθεματισμένων,

ὡς ποῦμεν καὶ περὶ αὐτῆς ὅπου εἰς τοὺς καιροὺς μας ἔκρημνίσθηκε, καὶ ἔφθασεν εἰς τόπους ἰδικούς μας, εἰς τὴν ὁποίαν λέν πολλοὶ ἔπρασεν Εὐρωπαῖοι ὡς καὶ ρηγάδες, ἱερεῖς, Λατῖνοι καὶ σπουδαῖοι.

Αἰρέσις Κονιάτων ἡγουν τῶν Φαρμαδόνηδων.

Τάξις γεινομένη ἐπὶ ὑποδοχῇ τινος Ἐλευθέρου Κονιάτου.

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ συναριθμηθῇ μὲ τὴν Ἑταιρίαν τῶν Κονιάτων, πρέπει νὰ συστηθῇ ἀπὸ ἑνα ἄλλον συναδέλφον, ὡς ὑποκείμενον ἀρκστὸν καὶ ἄξιον, καὶ τότε θέλει τῷ δοθῆν ἄδεια νὰ παρουσιασθῇ ὀδηγοῦμενος ἀπὸ ἐκείνον τὸν συναδέλφον χωρὶς φῶς μέσα εἰς ἕνα σπῆτι (ὡσαν εἰς τόπον τῆς Βηθλεὲμ) τῆς Ἑταιρίας· καὶ φθάνωντας ἐκεῖ, ἐρωτᾶται, ἂν ἔχη πνεῦσιν ἡγουν κλίσιν διὰ νὰ συναριθμηθῇ. Ἐρωτᾶται περὶ τῆς καταστάσεώς του, ὀνόματός του, καὶ ἐπωνυμίας του. Ἐπειτα τοῦ ἀφαιρεῖται κάθε λογῆς μέταλλον, λίθοι πολυτίμοι, καὶ τὰ ἑξῆς, γυμνώνεται τὸ δεξιὸν γόναυ, καὶ εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἐπάνω εἰς τὸ παπούτσι, τοῦ μπυδένου μίαν ἔγχυτον ἡγουν κουντούραν φράγγικιν, περισφαλίζοντες τὸν τοῦς ὀφθαλμοὺς μὲ ἕνα μανδύλιον. Εἰς τοιοῦτον τρόπον τὸν ἀφίνουν μίαν ὥραν σχεδὸν εἰς τὰς φαντασίας του. Περνῶντας οὗτος ὁ καιρὸς, ἐρωτᾶται τρεῖς φθογαῖς περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ βαπτίσματος. Ἐσὼ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι εἶναι οἱ συναδέλφοι μὲ σπαθὶ γυμνὸν εἰς τὰς χεῖρας, φυλάσσοντες τὸν ἀπὸ ἀκαθορίας. Ὁ πρωτομαῖστωρ, περιεζωσμένος ζώνην γαλάζιαν εἰς σχῆμα τρίγωνον, προστάττει νὰ ἐρωτηθῇ ἂν ἔχη πνεῦσιν· καὶ τοῦτο ὁ ἀνάδοχος, ἀποκρίνεται ὁ ὑποψήφιος ναί· καὶ ἐτιζὶ ὁ πρωτομαῖστωρ τοῦτάζει τὴν εἰσοδὸν, κάμνοντάς τον νὰ κήμεν τρεῖς γύρους τριγύρω μιᾶς συγγραφῆς, ἐξαπλωμένης ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, παρουσιάζοντας ἐπάνω εἰς δύο κολῶνας τὴν διαγραφίαν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος μὲ δύο

γράμματα κεφαλακά, I. P. Εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου εἶναι τρεῖς μεγάλας λαμπάδες ἀναμμέναις. Ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας εἰς τὴν πρώτην εἰσοδὸν τοῦ ὑποψηφίου ῥίπτουν κάμποσιν κόνιν, ἡγουν μπαρουτί, διὰ νὰ τὸν τρομάξουν. Ἐστέρον ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας τὸν ὑπάγουν εἰς τὸ μέσον τοῦ αὐτοῦ τόπου ἔμπροσθεν τοῦ πρωτομαῖστορος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται ὀπισθεν μιᾶς καθέδρας μεγάλης, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, καὶ ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς πνεύσεώς του, ἀποκρίνεται καὶ πάλιν Ναί, καὶ ἐτιζὶ προστάζει νὰ τοῦ λυθοῦν οἱ ὀφθαλμοί· οἱ δὲ συναδέλφοι πιάνοντες τὰ ὄραμα πλνσιάζουν αὐτὸν ἔστέρον ἀπὸ τρεῖς κινήσεις εἰς ἕνα θρονί χωρὶς ἀκούμβισμα, ὅπου εἶναι πλνσιον εἰς τὴν μεγάλην καθέδραν· ὁ ῥήτωρ τῆς συναδελφότητος προσφωνεῖ λέγοντας τῷ Ἀδελφὲ· θέλεις ὑποδεχθῆν καὶ ἐκδεχθῆν μίαν τοιαύτην σεβασμίαν καὶ περιβλεπόν τάξιν, ὅμως διὰ νὰ μὴ λογιᾶσθῃς ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐνεργεῖται ἐναντίον τοῦ νόμου, πιστέως τε καὶ βασιλέως, θέλει σοῦ δοθῆν ξεχωριστὰ μερικὴ εἰδῆσις ἀπὸ τὸν πρωτομαῖστορα. Μετὰ ταῦτα πρέπει αὐτὸς μὲ τὸ γόναυ τὸ γυμνὸν νὰ γονατίσῃ ἐπάνω εἰς τὸ θρονί τὸ χωρὶς ἀκούμβισμα, καὶ τὸ ἄλλο

πόδι νὰ ἀφήσῃ κρεμάμενον εἰς τὸν ἀέρα. Ἐρωτῶντάς τον εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ Πρωτομαῖστωρ, ἂν τάσῃ νὰ φυλάττῃ τὸ ἀπόκρυφον τῶν Κονιάτων καὶ τῆς τάξεώς των. Πλὴν, ἔμπροσθεν τινὸς συναδέλφου καὶ παρόντος τοῦ Πρωτομαῖστορος, τοῦ γυμνώνεται τὸ στήθος, διὰ νὰ ἰδοῦν μὴν εἶναι γυναικείας φύσεως, καὶ ἐγγιζόντάς τον εἰς τὸ ἀριστερὸν βυζὶ ἕνα πριέλι, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος κρατεῖ, ἔχοντας τὸ δεξιὸν χεῖρ ἐπάνω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὁμνύει καὶ τοιοουτρόπως τάσσει:

Νὰ μοῦ ἐκρίζωθῇ ἡ γλῶσσα, νὰ μοῦ ξεσχισθῇ ἡ καρδιά, νὰ καὶ τὸ σῶμα μου, νὰ σκορπισθῇ ἡ κόνις εἰς τὸν ἀέρα, οὔτε νὰ μείνῃ κανένα μου μνημόσυνον ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀνίσως καὶ κάμω τὸ ἐναντίον, ὅπου ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ. Τελειῶντας τοῦτο ἀσπάζεται τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὁ Πρωτομαῖστωρ προστάσσοντάς τον νὰ σιμάσῃ, τοῦ δίδει τὴν ζώνην τοῦ λευκοῦ δέρματος τῶν Κονιάτων, καὶ δύο ζευγάρια χειρόκτια, ἕνα διὰ λόγου του, καὶ ἄλλο διὰ τὴν πλέον ἡγαπημένην του. Τοῦ ἐξηγεῖ ἔπειτα

τὴν σημασίαν τῶν δύο Γραμμάτων I. P. Τὸ πρῶτον θέλει νὰ εἰπῇ Ἰακοί, καὶ τὸ δεύτερον Ποῆξε, λέξεις καὶ αἱ δύο Ἰγκλέζικαι, ἡ ὁποία εἶναι τὸ σημεῖον διὰ νὰ γνωρίζεται ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ ἡ ἔκτασις ὅπου κάμνουν μὲ τὴν δεξιάν εἰς τὴν ἀριστεράν τους σιαγόνα. Ἐπειτα τραβῶντας ἴσια τὸ χεῖρ, ἀκουμβίζουσι τὸν μέγαν δάκτυλον εἰς τὴν δευτέραν ἄρθρωσιν τοῦ λιχανοῦ, ἡγουν τοῦ δευτέρου δακτύλου τοῦ συναδέλφου, προφέροντας τὴν λέξιν Ἰακόν, ἐγγιζόντας ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον τὸ στήθος των, πάλιν δίδουν τὸ χεῖρ, καὶ ἀκουμβῶντας τὸν μέγαν δάκτυλον ἐπάνω εἰς τὴν δευτέραν ἄρθρωσιν τοῦ μεσαίου δακτύλου, προφέρουν τὴν λέξιν Ποῆξε.

Ἐξηγουμένων δὲ τούτων, κινύττεται ὁ ὑποψήφιος ἀδελφός. Ἐπειτα, ἄδεια τοῦ Πρωτομαῖστορος, κάθηται εἰς τὴν Τράπεζαν, καὶ πίνουσι εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ συναδέλφου. Πάλιν, ἄδεια τοῦ Πρωτομαῖστορος, λέγοντος, ὡς δοθῇ κόνις ἐπάνω, ἡγουν τουφέκια, ὁ καθ' εἰς ἔχει ἔμπροσθέν του ἕνα μπουκάκι μὲ κρασί, καὶ προστάζοντας τοῦ Πρωτομαῖστορος ὁ καθ' εἰς βάλλει τὸ κρασί εἰς τὸ ποτήρι, λέγωντας, ὡς βάλλῃ ὁ καθ' εἰς εἰς τὰ ὄραμα χεῖρ, πλνσιάζουν τρεῖς φθογαῖς τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖρ, καὶ βάζοντας τὸ κάτω, καὶ ἔστέρον πέρνωντάς το, τὸ σφίγγουν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους τρεῖς φθογαῖς, φωνάζοντας ὀμοῦ τρεῖς φθογαῖς, Ζήτω, ἡγουν βίβατ. Ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν εἶναι τρία κηρία, ὅπου κάμουν ἕνα τρίγωνον σχῆμα. Ἀνίσως καὶ ἦτον τινὰς ὑποπτος, θέλει φανερωθῆν λέγωντας, βρέχει, τὸ ὁποῖον σημαίνει σιωπῆν. Ἐνδεχόμενον νὰ τύχῃ τινὰς ἀνάξιος νὰ ἡξέυρῃ τὰς λέξεις Ἰακοί καὶ Ποῆξε, διὰ τοῦτο διὰ νὰ μὴ ἦναι ὑποπτος, ὅταν δίδουν τὸ χεῖρ, δὲν προφέρεται ἄλλο παρὰ τὰ γράμματα τῶν ἄνωθεν λέξεων, ἡγουν ὁ ἕνας λέγει Ἰακοί, καὶ ὁ ἄλλος Ποῆξε· καὶ οὕτως περὶ τῶν ἄλλων. Ταῦτα εἶναι τὰ σημεῖα καὶ ἡ τάξις τῶν Ἐλευθέρων Κονιάτων, καὶ οἱ χαρακτῆρες, ὅπου γράφουν, εἶναι εἴκοσι τέσσαρες, οἱ ἑξῆς, ὅπου φαίνονται (παραλείπονται).

Ἡ εἰδῆσις ταύτης τῆς τάξεως καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ ἐδόθη τῇ Ἁγίᾳ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῆς πα-

τριαρχείας τοῦ κύρ Παίδιου, παρὰ τοῦ Σμύρνης κύρ Νεοφύτου, ἀπελθόντων τῶν Κονιατῶν ἐκεῖ. Ἐκαμε δὲ πολλοὺς λόγους καὶ φρικτοὺς ἀφορισμοὺς εἰς ἐκεῖνον, ὅπου πνγαίνει εἰς αὐτοὺς, ὅτι εἶναι δαιμονολατρεία ἡ τάξις αὐτή, καὶ τὸ ἀπόκρυφόν τους· ἐκείθεν ἦλθαν εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ ἕκαμαν Κονιάτας τινὰς· μαθόντες δὲ οἱ κρατοῦντες εὐθὺς ἀπεδίωξαν αὐτοὺς. Τοῦτοι οἱ Κονιάται λέγεται ὅτι νὰ ἐπρωτοφάνησαν εἰς τὴν Ἰγγλιτέραν πρὸ 70—80 χρόνων ἀπὸ τῆς σήμερον, ὅπου ἐφανερώθη παρὰ τοῦ Σμύρνης ἡ τάξις των, ἡγουν ἀπὸ τοῦ 1747 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΡΙΠ ΒΑΝ ΓΟΥΙΓΚΛ'.

Πλὴν καὶ ἐκ τούτου τοῦ ὀχυρώματος ἐδιώχθη ἐπὶ τέλους ὁ δυστυχὴς Ρίπ ὑπὸ τῆς φιλέριδος αὐτοῦ γυναικός, ἥτις ἐξ ἀπίνης συνείθιζε νὰ εἰσβάλλῃ ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ συλλόγου, ἐξουθενούσα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ μέλη, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ σεβασμοῦ προσώπου τοῦ Νικολάου Βέδδερ σωζομένου ἀπὸ τῆς θρασείας γλώσσης τῆς τρομερᾶς ταύτης ἀνδρογοναῖκα, ἥτις καθ' ὀλοκληρίαν ἤτιζτο αὐτὸν ὡς ἐνθαρρύνοντα τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς ἕξεις ὀκνηρίας.

Ὁ δυστυχὴς Ρίπ ἐπὶ τέλους περιήλθεν εἰς ἀπελπισίαν· τὸ μόνον δὲ μέσον, τοῦ νὰ διαφύγῃ τὴν ἐν τῷ ἀγρῷ ἐργασίαν καὶ τὰς κραυγὰς τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἦτο νὰ λάβῃ τὸ πυροβόλον καὶ νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὰ δάση. Ἐνταῦθα, καθήμενος ἐνίστε παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου, ἐμερίζετο τὸ περιεχόμενον τοῦ δισακκίου αὐτοῦ μετὰ τοῦ λύκου, ὃν συνεπάθει ὡς φίλον, συμπάσχοντα ἐν τῷ διωγμῷ. «Πτωχὲ λύκε», ἔλεγεν ἐνίστε, «ἡ κυρία σου σὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸ νὰ διζῆς βίον κυνός· ἀλλ' ἔσο ἡσυχος, καλέ μου· ἐνὸσω ζῶ οὐδέποτε θέλεις στερηθῆν φίλου προστάτου!» Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ λύκος ἐκίνει τὴν οὐράν αὐτοῦ, παρετήρει προσεκτικῶς ἐν τῷ πρῶτῳ τὸν κύριον αὐτοῦ καί, ἂν οἱ κύνες αἰσθάνωνται συμπάθειαν, πιστεύω, ἀληθῶς, ὅτι οὗτος μάλιστα ἐγκαρδίως ἄνταπέθιδε τὸ συναίσθημα.

Κατὰ τοιαύτην τινα περιπλάνησιν ἐν λαμπρᾷ φθινοπωρινῇ ἡμέρᾳ ὁ Ρίπ ἀσυναίσθητως ἀνεργήθη εἰς ἐν τῶν ὑψηλοτάτων μερῶν τῶν ὀρέων Κάατσκιλ. Εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὴν ἀγχαπητὴν αὐτῷ θήραν σχιούρων καὶ αἱ ἡρεμοὶ ἐρημίαι ἤχησαν καὶ ἀντήχησαν ἐκ τῶν κρότων τοῦ πυροβόλου αὐτοῦ. Ἀσθμαίνων καὶ κεκοπικῶς, ἐρρίφθη ἀργὰ μετὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ πρασίνου λόφου ὑπ' ὀρεινῆς χλόης κεκαλυμμένου, περιστερούσης τὴν ὄψιν τοῦ κρηνοῦ. Ἐκ τινος διὰ τῶν δένδρων ἀνοίγματος ἠδύνατο νὰ ἐπισκοπῇ ἅπασαν τὴν χαμαλοτέραν χώραν, ἀποτελοῦσαν ἐπὶ πολλὰ μίλια πλοῦσιον δασώδη τόπον. Ἐν ἀποστάσει μακρᾷ,

*) Ἰδε ἀριθ. 50, σελ. 987—988.

μαρὰν κάτωθεν αὐτοῦ παρατήρει τὸν ἐπιβλητικὸν Οὐδσωνα κυλιόμενον διὰ τοῦ ἡρέμου πλὴν μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ ροῦ σὺν τῇ ἀντανκλάσει ἐρυθροῦ τινος νέφους ἢ τοῦ ἰστίου βραδυποροῦντος σκάφους, ἐκασταχοῦ κοιμώμενον ἐπὶ τοῦ ὑελώδους αὐτοῦ στέρνου καὶ ἐπὶ τέλους ἐξαφανιζόμενον ἐν τοῖς κυανοῖς ὄροπεδίοις. Ἐν τῇ ἐτέρᾳ πλευρᾷ ἐθεῖτο βαθεῖαν ὄρεινὴν κοιλάδα, ἀγρίαν, μονήρα καὶ λασίαν, τὸν πυθμένα πλήρη ἐκ τῶν ἀποτριμμάτων τῶν ἐπικρεμαμένων βράχων ἔχουσαν καὶ μόλις ὑπὸ τῶν ἀντανκλωμένων ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου φωτιζομένην. Ἐπὶ τινα χρόνον ὁ Ρίπ ἔμενε ρεμβάζων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἢ ἐσπέρα βλομηδὸν προῦχώρει τὰ ὄρη ἤρξαντο ρίπτοντα ἐπὶ τῶν κοιλάδων τὰς μακρὰς καὶ κυναῖς αὐτῶν σκιὰς, οὗτος δὲ παρετήρησεν ὅτι τὸ σκότος ἤθελεν ἐπέλθει πολὺ πρὶν ἢ ὁ ἴδος φθάσει εἰς τὸ χωρίον καὶ βρῦν ἐξέπεμψε στεναγμὸν, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι θὰ εὐρίσκειτο ἀπέναντι τῶν φωνασιῶν τῆς κυρίας Βᾶν Γουίγκλ.

Ὅτε ἔμελλε νὰ κατέλθῃ, ἤκουσεν ἐξ ἀποστάσεως φωνὴν κράζουσαν, «Ρίπ Βᾶν Γουίγκλ, Ρίπ Βᾶν Γουίγκλ!» Παρητήρησε πένριξ, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν ἢ κόρακα μεμονωμένον, ἵπταμενον διὰ μέσου τοῦ ἄσους. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ φαντασία θὰ ἠπάτησεν αὐτὸν καὶ ἐστράφη ἵνα κατέλθῃ καὶ πάλιν ὅτε διὰ τῆς ἡρέμου ἐσπερινῆς αὔρας τὴν αὐτὴν φωνὴν ἤκουσεν ἠχοῦσαν: «Ρίπ Βᾶν Γουίγκλ, Ρίπ Βᾶν Γουίγκλ» — συγχρόνως δὲ καὶ ὁ λύκος, ἀνυψώσας τὴν ράχιν καὶ γυλλίσας χαμηλοφώνως, προσηλῶτο εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ κρίου αὐτοῦ, περιδεῶς προσβλέπων κάτω εἰς τὴν κοιλάδα. Ὁ Ρίπ ἦδη ἠσθάνθη ἀρίστην φόβον, κατακλυθάνοντα αὐτὸν ἐναγωνίως δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν προσβλέψας διέκρινε μορφὴν παρὰδοξον, βραδέως καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου ἀνερχομένην τοὺς βράχους, κλίνουσαν δ' ὑπὸ τὸ βῆρος ἀντικειμένου, ὅπερ ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτῆς ἔφερεν. Ἐξεπλάγη, ἰδὼν ἀνθρώπινον ὄν ἐν τῷ μοναστικῷ καὶ ἀδύτῳ ἐκείνῳ τόπῳ, ἀλλ' ὑποθέτων τινὰ τῶν γειτόνων δεόμενον τῆς βοήθειας αὐτοῦ κατῆλθεν ἐσπευσμένως ὅπως παράσχῃ αὐτῷ τοιαύτην.

Ἐγγύτερον προσπελάσεως οὗτος ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγη ἐκ τῆς παραδόξου ὕψεως τοῦ ξένου. Ἦτο βραχύσωμος καὶ τετράγωνος τὴν κατασκευὴν μετὰ πυκνῆς καὶ δασείας κόμης καὶ πολιοῦ γενείου. Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ ἦτο τοῦ ἀρχαίου δανικοῦ συρμοῦ — χιτῶν ἐξ ὑφάσματος λωρίῳ περὶ τὴν ὄσφυν δεδεμένος — πολλαὶ περισκελίδες, ὧν ἡ ἐξωτάτη εὐρεία τὸν ὄγκον ἦν κεκασμημένη διὰ σειρᾶς κομβίων πρὸς τὰ κάτωθεν τῶν πλευρῶν, πρὸς δὲ τὰ γόνατα διὰ θυσάνων. Ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἔφερεν ἰσχυρὸν βαρελάκιον, ὅπερ ἐφαίνετο πλήρες ρευστοῦ. ἔνευσε δὲ πρὸς τὸν Ρίπ ὅπως πλησιάσῃ καὶ βοηθήσῃ αὐτὸν ἐν τῷ φορτίῳ. Εἰ καὶ λίαν ἐπιφυλακτικὸς καὶ δῦσπιστος πρὸ τῆς νέας ταύτης σχέσεως, οὐχ ἤττον ὁ Ρίπ συγκατένευσε μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ προθυμίας καὶ, ἀμοιβαίως βοηθούμενοι, ἀνῆλθον διὰ στενοῦ ἀλλοκός,

τῆς ξηρᾶς προφανῶς κοίτης ὄρεινου τινος ρύακος. Κατὰ τὴν ἀνάβασιν αὐτῶν, ὁ Ρίπ ἤκουεν ἐνίοτε μακρὰς κυλινδουμένους κρότους ὡς μεμακρυσμένας βροντὰς, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐξερχόμεναι ἐκ βαθειῶν ραγάδων ἢ μᾶλλον χασμάτων ἐν μέσῳ βράχων ὑψηλοκρήμων πρὸς τοὺς ὁποίους διηυθύνετο ἡ ἀνώμαλος αὐτῶν στενωπός. Πρὸς στιγμὴν ἔστη, ἀλλ' ὑποθέσας τοῦτο ὡς τὸν θόρυβον μιᾶς τῶν παροδικῶν ἐκείνων θυελλῶν, αἵτινες συχνάκις συμβαίνουσιν εἰς ὄρεινὰ ὕψη, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν αὐτοῦ. Διεθλόντες διὰ τῆς ραγάδος ἤλθον εἰς τινα κοιλότητα, ὁμοιάζουσαν πρὸς μικρὸν ἀμφιθέατρον, περιβαλλομένην διὰ καθέτων κρημνῶν, ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ὁποίων ἐπικρεμαμένα δένδρα ἔρριπον τοὺς κλάδους αὐτῶν, οὕτως ὥστε ὁ γαλλῆσις οὐρανὸς μόνον καὶ τὸ λαμπρὸν ἐσπερινὸν νέφος ἦσαν ὄρατά. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ τε Ρίπ καὶ ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ ἐμόχθησαν ἐν σιωπῇ· διότι, καίτοι ὁ πρῶτος τὰ μάλιστα διηπόρει περὶ τοῦ τίς ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ σκοπὸς τοῦ ν' ἀναβιβάσῃται βαρέλιον ὑγροῦ πλήρες εἰς τὸ ἄγριον τοῦτο ὄρος, οὐχ ἤττον ἐνυπῆρχε τι παρὰδοξον καὶ ἀκατάληπτον περὶ τοῦ ἀγνώστου ἀνδρός, ὅπερ ἐνέπνεε φόβον καὶ παρεκώλυε τὴν ἐξοκείωσιν.

Κατὰ τὴν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον εἰσοδὸν αὐτῶν νέα ἀντικείμενα θαυμασμοῦ ἐπαρουσιάσθησαν. Ἐπὶ τινος ἐν τῷ κέντρῳ εὐρισκομένου ἐπιπέδου μέρους ὑπῆρχεν ὄμιλος παρὰδοξων προσώπων, ἐνησυχολημένων εἰς τὸ νὰ πιζῶσι κύβους. Τὰ πρόσωπα ταῦτα ἦσαν ἐνδεύμενα κατὰ κομψὸν ξενικὸν συρμὸν καί τινα μὲν ἐφόρουσαν βραχέα ἔσωκαρδία, ἀλλὰ δὲ ἐπενδύσας μετὰ μακρῶν μαχιρῶν εἰς τοὺς ζωστήρας αὐτῶν, τὰ πλείστα δὲ τούτων εἶχον ὑπερμεγέθεις περισκελίδας εἶδους παραπλησιοῦ πρὸς τὰς τοῦ ὀδηγοῦ. Καὶ αἱ ὄψεις δ' αὐτῶν ἦσαν παρὰδοξοι· ἄλλος μὲν εἶχε γένειον πλατὺ, πρόσωπον εὐρὺ καὶ μικρὸς ὡς τοῦ χοίρου ὀφθαλμούς· ἑτέρῳ δὲ τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο συνιστάμενον καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ ρινὸς καὶ ἐπικαλυπτόμενον ὑπὸ λευκοῦ καὶ ἐν εἰδει κώνου σκχάρεως πύλου, στολιζόμενον πως διὰ μικρᾶς τινος ἐρυθρᾶς οὐρᾶς ἀλέκπορος. Πάντες εἶχον γένεια διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων. Εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἐφαίνετο ἀρχηγός. Ἦν δ' οὗτος εὐρωστός καὶ γηαιὸς κύριος, θαλασσοπληκτον ἔχων μορφήν· ἐφόρει τριχάπτοκόσμητον περιστήθιον, εὐρὺ ζωστῆρα μετὰ μαχαίρας, ὑψηλὸν πῖλον μετὰ πτεροῦ, ἐρυθρὰς περικνημίδας καὶ ὑποδήματα μεθ' ὑψηλῶν πτερονῶν καὶ μετὰ ρόδων ἐπ' αὐτῶν. Ὁλόκληρος ὁ ὄμιλος ὑπενθύμιζε τῷ Ρίπ μορφὰς ἀρχαίας φλαμανδικῆς εἰκόνας τοῦ Dominie Van Shaick, τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου, ἧτις ἐκομίσθη ἐξ Ὀλλανδίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐποικισμοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ ἰδιαζόντως παρὰδοξον ἐφαίνετο τῷ Ρίπ, ἦτο ὅτι, εἰ καὶ φανερῶς οἱ ἄνδρες οὗτοι διασκεδάζον, οὐχ ἤττον εἶχον σοβαρώτατα τὰ πρόσωπα καὶ διετήρουν μυστηριαθ. σιγήν, ἀποτελοῦντα συνάμα τὴν μελαγχολικωτέραν συντροφίαν διασκεδάζοντων προσώπων ἐξ ὧν ποτὲ εἶδεν. Οὐδὲν διεκοπτε τὴν σιγὴν πλὴν τοῦ θορύβου τῶν σφαιρῶν, αἵτι-

νες, ὅσάκις ἐκυλίωντο, ἀντήχουν διὰ τῶν ὄρεων ὡς κροτοῦσαι βρονταί.

Ὅτε ὁ Ρίπ καὶ ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ ἐπλησίασαν, ἐκείνοι ἀπέσχον αἴφνης τοῦ παιγνιδίου καὶ ἠτένισαν πρὸς αὐτὸν διὰ τοσοῦτον ἀπλανοῦς ὡσεὶ ἀγέλατος βλέμματος καὶ μετὰ μορφῆς τοσοῦτον παραδόξου, ἀηδοῦς καὶ στερουμένης λάμψεως, ὥστε ἡ καρδία αὐτοῦ συνεστράφη ἐν ἑαυτῷ τὰ δὲ γόνατα αὐτοῦ συνεκρούοντο. Ἦδη ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ ἐξεκένωσε τὸ περιεχόμενον τοῦ βαρελίου εἰς μεγάλας φιάλας καὶ ἔνευσε αὐτῷ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν συντροφίαν. Οὗτος περίφοβος καὶ τρέμων ὑπήκουσεν· ἐκείνοι δὲ ἀπορροφήσαντες τὸ ποτὸν ἐν βαθείᾳ σιγῇ, ὑπέστρεψαν εἰς τὸ παιγνίδιον αὐτῶν.

Βλομηδὸν ὁ φόβος καὶ τρόμος τοῦ Ρίπ κατηνύσθησαν. Πρὸς τούτοις δὲ ἐτόλμησεν, ὅτε οὐδεὶς ὀφθαλμὸς ἦτο προσηλωμένος ἐπ' αὐτοῦ, νὰ δοκιμάσῃ τὸ ποτὸν, ὅπερ εὗρεν ἔχον κατὰ πολὺ τὴν γεῦσιν ἐξαιρέτου ὀλλανδικοῦ. Φύσει ὦν ψυχὴ διψαλέα πάραυτα ἐδεδεκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ρόφημα. Ἡ μία δοκιμὴ προῦκλαιο τὴν ἑτέραν καὶ τοσοῦτο συχνάκις ἐπανέλαβε τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ πρὸς τὴν φιάλην ὥστε ἐπὶ τέλους αἱ αἰσθήσεις αὐτοῦ κατεβλήθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐκολύμβων ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, αὕτη δὲ βλομηδὸν προσέκλινε καὶ ἐκείνος παρεδόθη εἰς βᾶθὺν ὕπνον.

Ἐξυπνήσας, εὐρέθη ἐπὶ τοῦ πρασίνου λόφου ὅσθεν τὸ πρῶτον εἶδε τὸν γέροντα τῆς κοιλάδος. Ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ — ἦτο δὲ λαμπρὰ εὐήλιος πρῶτα. Τὰ πτηνὰ ἐπήδων τερετίζοντα μεταξύ τῶν θάμνων καὶ ὁ ἀστὸς ἀνῆρχετο κυκλοτερῶς καὶ ἀντιμετωπιζὼν τὸν καθαρὸν ὄρεινὸν ζέφυρον. «Βεβαίως» ἐσκέφθη ὁ Ρίπ «δὲν θὰ ἐκοιμήθην ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὴν νύκτα». Ἀνεμνήσθη τότε τῶν πρὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ συμβάντων, τοῦ παραδόξου ἀνδρός μετὰ πλήρους ποτοῦ βαρελίου, τῆς τοῦ ὄρους χαρᾶδος — τοῦ ἀγρίου καταφυγίου αὐτῶν μεταξύ τῶν βράχων — τοῦ δυστήνου ὀμίλου ὅστις ἐνησυχολεῖτο ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῶν κύβων — τῆς φιάλης — «ὦ! ἐκείνη ἡ φιάλη! ἡ κακὴ ἐκείνη φιάλη!» ἐσκέφατο ὁ Ρίπ, — «ὁποῖαν πρόφασιν θὰ προβάλλω εἰς τὴν κυρίαν Βᾶν Γουίγκλ;»

Ζητήσας περὶ ἑαυτὸν τὸ πυροβόλον αὐτοῦ εὗρεν

ἀντὶ τοῦ καθαρῶ καὶ κελῶς δι' ἐλαίου ἠλειμμένου κυνηγετικοῦ πυροβόλου, παλαιὸν παρ' αὐτῷ ὄπλον, ἐσκωριασμένον ἔχον τὸν σωλῆνα, τὸν λύκον ἐκπίπτοντα καὶ τὴν ἀκτινίδα σκωληκόβρωτον. Ἰπώπτεισεν ἤδη ὅτι οἱ σοβαροὶ ἐκείνοι ἀλαζόνες τοῦ ὄρους ἔστησαν αὐτῷ παγίδα καὶ, χορηγήσαντες αὐτῷ ὅσιν τινὰ τοῦ ποτοῦ, ἀπῆρσαν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πυροβόλον. Καὶ ὁ Λύκος πρὸς τούτοις ἠφανίσθη, πλὴν οὗτος θ' ἀπεπλανήθη ἴσως κατόπιν σκιούρου ἢ πέρδικός τινος. Ἐσύριξε δι' αὐτὸν, ἐκάλεισεν αὐτὸν μεγαλοφώνως καὶ ὀνομαστί, ἀλλὰ πάντα εἰς μάτην ἡ ἠχώ ἐπανελάμβανε τὸν τε συριγμὸν καὶ τὴν κραυγὴν, ἀλλ' οὐδεὶς κύων ἐφαίνετο.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῶν τοῦ Washington Irving).

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΑΓΑ ΛΑΖΑΡΙΑΔΟΥ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐπιγραφεὶ μαγνητικῆ.

Τῇ 29ῃ αὐγούστου μεταβάς μετὰ τοῦ ἐλλογιμοῦ μοναχοῦ καὶ ἡμετέρου φίλου κ. Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτου εἰς Ἀγρίαν, ὄρμον τῶν χωρίων Ἀγίου Λαυρεντίου καὶ Λεχωνίων, ἐπεσκέφθη καὶ τὸν μόνον ναῖσκον τῆς συνοικίας ταύτης, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναΐσκου τούτου ὑπῆρχε πρὶν πλάξ ἐνεπίγραφος, χρησιμεύουσα ὡς ἀνώφλιον τῆς θύρας. Ἦδη εὐρυνθείσης τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, ἀφῆρέθη καὶ ἡ πλάξ ἐκεῖθεν καὶ ἐρρίθη κατέμπροσθεν τῆς δεξιᾶς παραστάδος τῆς θύρας.

Ἡ πλάξ αὕτη εἶναι ἠκρωτηριασμένη ἀνωθεν, κατὰ τὴν βάσιν καὶ δεξιᾶ. Σώζονται δὲ ἐν αὐτῇ λείψανα τριῶν ψηφιδωμάτων. Τὸ μῦθος τῆς πλάκας εἶναι 4^α, 30. Τοῦ α' ψηφιδωματος σώζονται τέσσαρες στίχοι· μετὰ τὸ τέλος τοῦ α' ψηφιδωματος ἔπεται κενὸν διάστημα δυνάμενον νὰ συμπεριλάβῃ τρεῖς ἔτι στίχους, εἴτα ἀκολουθεῖ ἡ ἀρχὴ τοῦ β' ψηφιδωματος. Δεξιᾶ μεσολαβεῖ ἰεὸν διάστημα 0^α, 09, χωρίζον τὸ γ' ψηφίδωμα ἐκ τῶν δύο πρώτων ἀριστεροθεν. Ἡ γεγραμμένη ἐπιφάνεια τοῦ λίθου ἐν τῷ γ' ψηφιδωματι εἶναι 0^α, 32.

ΘΗΣΗΠΕΡΙΤΟΥΤΩΝΔΙΑΠΟΣΤΑΛΗΝΑΙ ΗΡ
ΤΟΥ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΩΝ ΚΑΝΑΙΩΝ ΑΡΧΟΝΤΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝΑΝΑΓΡΗΦΗΝΑΙΔΕΑΥΤΟ ΚΑΙΕΝΑΔΗΜΗΤΡΙΑΔΙ ΕΝΤΗΙΕΡΑΔΙΓΟΡΑ
ΤΟ ΔΕΑΥΤΟ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡ ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΕΔΟΞΕΝ ΕΔΟΞΕΝ ΚΑΙ ΤΗΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣΛΦΡΟΔΙΣΙΩΝΟΣ ΚΡΙΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΔΗΜΗ
ΤΡΙΕΥΣΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ ΘΗΒΑΓΕΝΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ Ο ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣΤΟΥ
ΑΚΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΚΡΙΤΩΝ ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ ΙΣΤΙΑΙΟΣ ΝΙΚΩΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ
ΕΥΦΡΑΙΕΥ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΦΙΛΙΣΤΟΣ. . . . ΘΕΣΣΑΛΟΙ ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
ΑΜ. ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ

Θήση περί τούτων διαποσταλῆναι πρὸςθευτάς ;
τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀντίγραφον πρὸς τοὺς τῶν Καναίων ἀρχοντας
καὶ τὴν πόλιν ἀναγραφῆναι δὲ αὐτὸ καὶ ἐν Δημητριάδι ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγορᾷ
τὸ δὲ αὐτὸ γενέσθαι καὶ παρ' ἐκείνοις, ἐδοξεν. Ἐδοξεν καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Σαρατηγόντος Κρίτωνος, μηνὸς Ἀφροδισίωνος ἰ. Κρίτων, Κρίτωνος Δημητριάδης,
ὁ στρατηγὸς καὶ Θηβαγενὴς Ἀπολλωνίου ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ
Ἀκραίου, καὶ Κρίτων Παρμενίωνος, Ἰστιαίου Νικῶνος, Διονυσόδωρος
Ευφραίου, Παυσανίας Ἀντιόχου, Φίλιστος. . . . Θεσσαλλοὶ Μενάνδρος
Ἀμ. πολέμου καὶ Ἀριστοκράτης. Παρμενίων.

Τὰ παρακείμενα ψηφίσματα ἀνάγονται, καθὰ ἐκ τοῦ
εἴδους τῆς γραφῆς ἐξάγεται, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀ-
νεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων, τῆς χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ
Φλαμινίου μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς κεφαλαίᾳ μάχην
(196 π. Χ.).

Δημοσιεύσαντες περίου ἐν τῇ ἐγκρίτῳ Ἐδομα-
διαία Ἐπιθεωρήσει τοῦ Νεολόγου ἐκτε-
νεστέραν διατριβὴν ἡμῶν περὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Μα-
γνητῶν (τόμ. Α', σ. 490), θεωροῦμεν πάντι περιττὸν
νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα τὰ αὐτά, ἀγκοῦμενοι μόνον
ῶδε νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ὅτε ὁ Τίτος Κοίντιος
Φλαμίνιος ἦλθε τὸ δεύτερον εἰς Θεσσαλίαν οἱ Μά-
γνητες μόνον ἐξ ὄλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων δὲν ὑπε-
δέχθησαν αὐτὸν εὐμενῶς, κωλυόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρ-
χιστρατήγου αὐτῶν Εὐρυλόχου, περὶ οὗ ὁ Πολύβιος
ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ λέγει Ε' 65).
«Εὐρύλοχος μὲν γὰρ ὁ Μαγνης ἠγεῖτο σχεδὸν ἀνδρῶν
τρισχιλίων, τοῦ καλουμένου παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν
ἀγήματος» κτλ.

Τὸ δὲ δάπεδον τοῦ ναύσκου τῆς Ἀγριάς εἶναι ψη-
φιδωτὸν ἐκ μωσαϊκοῦ, ἐξ οὗ συμπεραίνομεν ὅτι
πρὶν ὑπῆρχεν αὐτόθι ἀρχαῖος ἑλληνικὸς ναός, μετα-
βληθεὶς ὑπὸ τῶν χριστιανῶν εἰς χριστιανικὸν ναόν.

Ἐκ δὲ τῆς περικοπῆς «ἀναγραφῆναι δ' αὐτὸ καὶ
ἐν Δημητριάδι ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγορᾷ» εἰκάζομεν, ὅτι τὸ
μέρος τοῦτο τῆς Ἀγριάς, καθὼς καὶ ὁ ναός καὶ ἡ
ἐπιγραφή ἡμῶν δὲν ἀνήκουσι τῇ Δημητριάδι, ἀλλ'
ἄλλῃ τινὶ μαγνητικῇ πολίχνῃ, ἴσως τῇ Ναλείᾳ· εἴδει
δὲ κατὰ τὸ ψηφίσμα νὰ ἀναγραφῆ τοῦτο καὶ ἐν Δη-
μητριάδι ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγορᾷ, ὡς πρωτεύουσῃ τῶν μα-
γνητικῶν πολίχνων. Ἐὰν ἡ ἐπιγραφή προῦρχετο ἐκ
Δημητριάδος, θὰ ἦτο περιττὸς ὁ προσδιορισμὸς τοῦ
τόπου ἐν Δημητριάδι, ἀντ' αὐτοῦ δὲ θὰ ἦτο
ἕτερος προσδιορισμὸς, συχνότερον παρὰ τοῖς ἀρ-
χαίοις ἀπαντῶν, ἐν τῇ πόλει.

Ὁ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενος στρα-
τηγὸς τῶν Μαγνητῶν Κρίτων Κρίτωνος Δημητριάδης

ΚΑΠΟ
ΡΩΜΑΙΟΝ ΕΦ Η ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕ
ΣΙΣΑΓΛΑΘΟΥΠΑΡΑΙΤΙΟΣΓΙΝΕΣ
ΥΠΟΤΗΣΠΟΔΕΩΣΑΝΑΚΗΡΥΤ
ΔΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΗΜΩΝ
ΔΕΜΑΡΧΟΙΣΤΟΓΙΝΟΜΕΝΟΝΑ
ΜΑΡΧΟΙ ΕΙΣ ΣΤΗΑΗΝ ΔΙΘΙ-
ΝΗΝΚ
ΕΙΣ Τ. . . ΤΟΑΝΗΛΩΜΑΔΟΥ

κάπο
Ρωμαῖον, ἐφ' ᾗ ἔχων διατετέλεκεν]
σις, ἀγαθοῦ παραίτιος γίνεσ[θαι].
ὑπὸ τῆς πόλεως ἀνακηρύτ[τεσθαι
τὸν στέφανον]
ἀεὶ πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐγ-
[πο]λεμάροισι τὸ γινόμενον ἀ-
[νήλωμα]. . . .
[οἱ πολέ]μαρχοι εἰς στήλην λιθίνην
καὶ εἰς [αὐτῆ] τὸ ἀνήλωμα δοῦναι
τοὺς τιμίας]. . . .

ἀναφέρεται ἐν ἑτέρῳ μαγνητικῇ ἐπιγραφῇ ὡς ἱερεὺς
Διὸς τοῦ Ἀκραίου.

Ἐγγραφὸν ἐν Ἀλμυρῷ, αὐγούστου φθίνοντος 1893.
Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΦΥΣΙΚΟΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ.— Τὸ κλίμα τῆς Βρασιλίας.— ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.—
Οἱ διήμετοι τοῦ αἰγίου τοῦ 1893.

Γνωστὸν ὅτι πρὸς σχηματισμὸν τοῦ λεγομένου
κλίματος τόπου τινὸς συντελοῦσι πλείστοι ὅσοι
παράγοντες, ἐν οἷς τὴν πρώτην κατέχουσι θέσιν τὸ
γεωγραφικὸν πλάτος τοῦ τόπου, ἦτοι ἡ ἀπὸ
τοῦ γήινου ἰσημερινοῦ ἀπόστασις αὐτοῦ, καὶ τὸ
ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, νοου-
μένης εἰς ἴσην ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς Γῆς ἀπόστασιν,
διάστημα. Καὶ εἶνε μὲν εὐθέως ὅτι πλὴν τού-
των καὶ ἕτεροι παράγοντες, οἷον τὸ ἀπὸ τῆς θαλάσ-
σης ὀριζόντιον ἀπόστημα, ἡ διεύθυνσις τῶν πνεόν-
των ἀνέμων καὶ ἄλλα, σπουδαίαν κατὰ τὸ μᾶλλον
καὶ ἥττον ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ κλίματος ἐπίδρασιν, εἴτε
ἀμέσως εἴτε καὶ ἐμμέσως, ἀναμφισβήτητον ὅμως εἶνε
ὅτι εἰς τὰς πλείστας τῶν περιστάσεων οἱ δύο πρῶ-
τοι παράγοντες καὶ ἴδια ὁ πρῶτος ἀκούσθαι πρὸς κλι-
ματολογικὸν ὄρισμὸν τοῦ τόπου.¹

1) Ὑπομνήσκωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι οἱ ἀρ-
χαῖοι Ἑλλήνες λαμβάνοντες ὡς ἀφετηρίαν τοῦ ὄρισμοῦ τοῦ ἡ-
μερησίου ἡλιακοῦ δρόμου τὴν ὑπ' αὐτῶν κληθεῖσαν ὀρθὴν
σφαῖραν, ἐν ᾗ οἱ δύο πόλοι τοῦ οὐρανοῦ κεῖνται ἐπὶ τοῦ
ὄριζοντος (ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰ διάφορα τοῦ γήινου ἰση-
μερινοῦ σημεία), ἐκάλεσαν πρὸς ἀντιδιαπολὴν ἐγκεκλιμέ-
νην σφαῖραν, ἐκείνην εἰς ἣν ὁ εἰς τῶν πόλων κείται ὑπερά-

Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὐκόλως νοεῖται ὅτι, ὅπως
σχηματίσῃ τις ἀκριθεῖς ἰδέαν τοῦ κλίματος οἰουδή-
ποτε σημείου τῆς γῆτινης ἐπιφανείας, δεόν, πλὴν τοῦ
ὄρισμοῦ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους, νὰ ἔχη πρὸ αὐ-
τοῦ τὰ πορίσματα τῶν ἐπὶ τῶν λοιπῶν πολλαπλῶν
παραγόντων πολυχρονίων καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιστα-
σίας καὶ ἀκριθείας γενομένων ἐκάστοτε παρατηρή-
σεων. Οὕτω τὸ ἔργον τοῦ ὄρισμοῦ τοῦ κλίματος τό-
που τινὸς εἶνε ἐξόχως δυσχερὲς, ἡ δὲ δυσχέρεια κα-
θίσταται τοσοῦτῳ μείζων, ὅσῳ πρόκειται περὶ ὄρι-
σμοῦ τοῦ κλίματος οὐχὶ πλεον σημείου τῆς γῆτινης
ἐπιφανείας, ἀλλὰ χωρῶν ἐκτεταμένων, ὅποτε τὸ
πλείστον τῶν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ κλίματος παρα-
γόντων παραλλάσσει ἀπὸ σημείου εἰς ἕτερον.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα προτάσσονται, ὅπως κατανοηθῆ
πόσον σημαντικὴ εἶνε πᾶσα μετ' ἐπιστημονικῆς
ἀκριθείας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει λεπτολόγων παρατηρή-
σεων καὶ μελετῶν γινόμενη κλιματολογικὴ ἔρευνα.
Τοιαύτην σοβαρὰν ὄντως καὶ πολλοῦ λόγου ἀξίαν
μελέτην ἐπὶ τοῦ κλίματος τῆς Βρασιλίας ἀνευρίσκο-
μεν δημοσιευθεῖσαν ἐσχάτως ἐν τῇ Revue Scientifi-
que ὑπὸ τοῦ κ. Oscar d' Araujo, ταῖς ἡμετέραις δὲ
ἀρχαῖς ἐπιόμενοι προβαίνομεν εἰς τὴν ἐν ταῖς στή-
λαις ταύταις ἀναγραφῆν πλήρους καὶ κατὰ τὸ δυ-
νατὸν συντόμου αὐτῆς περιλήψεως.

Τῆς μελέτης ταύτης καταρχόμενος ὁ κ. d' Araujo
σημειοῦται γενικῶς τινὰ περιττῶν συμπαραομαρτουσῶν
δυσχερειῶν τοῦ ἔργου, μάλιστα προκειμένου περὶ
κλιματολογικῆς ἐρεύνης χώρας ἐκτεινομένης, ὡς ἡ
Βρασιλία ἀπὸ τῆς 5^ῃ βορείου πλάτους μέχρι τῆς 33^ῃ
νοτίου χώρας, ἢς ἡ ἐπιφάνεια ἀνέρχεται εἰς 9 013 671
τετραγωνικὰ χμ. περίπου, ἦτοι εἰς τὸ 14 πλάσιον
περίπου τῆς Γαλλίας, ὅταν μάλιστα ληθῆ ὑπ' ὄψει
ὅτι ἐλλείπουσιν, ὡς ῥητῶς ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς,
αἱ μεθοδικαὶ παρατηρήσεις καὶ τὰ εἰς γενικόν τι καὶ
ὁμοιόμορφον σύστημα ἀντιστοιχοῦντα κατὰ τὰς αὐ-
τὰς καὶ ἀρκούντως μακρὰς περιόδους δεδομένα. Διότι,
ἐξαιρέσει μόνου τοῦ Ρίου Τανβέρου, ἴσως δὲ καὶ τῆς
Bahia (S. Salvador), ἀπὸ πάντων τῶν λοιπῶν σημείων
τῆς εὐρείας χώρας ἐλλείπουσιν αἱ πᾶσας τὰς ἐπιθυ-
μητὰς συνθήκας ἐκπληροῦσαι παρατηρήσεις.

Οὐδὲν ἥττον ὁ συγγραφεὺς στηριζόμενος ἐπὶ τῆς
προδικτικῆς μελέτης τῶν συλλεγεῖσθαι ἐκ διαφόρων
σημείων τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς εὐρείας χώρας καὶ τῶν
παράλιων αὐτῆς πληροφόρων, ἀπὸ τῶν ἀκροτάτων
βορείων μέχρι τῶν νοτιωτάτων σημείων αὐτῆς, ἐπὶ
τῶν προπόδων τῶν ὄρεων, ἐν ταῖς κοιλάδι τῶν μεγά-
λων τῆς χώρας ποταμῶν, τοῦ Ἀμαζόνος, τοῦ Parana
ἢ τοῦ São-Francisco, ὡς καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν
ὄροπεδίων, προβαίνει μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὸν
κατὰ τὸ δυνατόν ἀκριθεῖς κλιματολογικὸν τῆς Βρασι-
λίας προσδιορισμὸν.

καὶ τοῦ ἰρίζοντος, τοὺς δὲ διαφόρους βαθμοὺς τῆς πλαγιότητος τοῦ
ἄξονος τοῦ κόσμου πρὸς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ὄριζοντος ἐκάλεσαν ἐγ-
κλίματα καὶ ἐγκλίσεις τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ κόσμου,
ἐνῶ ἕτεροι μεταχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο τὸν ὄρον ἐξέρματα
τοῦ πόλου, ὅτι δὲ διὰ τοῦ ὀνόματος κλίματα ἐκάλουντο
αὐτὰ αὐτὰ αἱ ἐγκλίσεις θεωροῦμεναι ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκ
τούτων προκύπτουσαν θερμολογικὴν κατάστασιν τῶν διαφόρων
γῆινων οἰκίσμων.

Τοιαῦται ἀξιόλογοι μετεωρολογικαὶ παρατηρήσεις,
ἐφ' ὧν ἐστῆριξε τὴν περὶ ἡς ἡμῖν ὁ λόγος μελέτην
αὐτοῦ ὁ κ. d' Araujo, εἶνε αἱ ἑξῆς :

α) Αἱ ἐν Ρίῳ Τανβέρῳ γενόμεναι ἀπὸ 112 πε-
ρίπου ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῆς πόλεως
ταύτης.

β) Αἱ γενόμεναι ὑπὸ τῶν Saint-Hilaire, Οὐμβόλ-
δου, Castelneau, Agassiz, Wallace καὶ ἄλλων.

γ) Αἱ συλλεγεῖσθαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μελετῶν
τῶν διδνηροδομικῶν γραμμῶν ὑπὸ τῶν μηχανικῶν.

δ) Αἱ ἐνίων πρὸς ἐξαγωγῶν ὀρυκτῶν ἐταρειῶν.

ε) Αἱ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἀμαζόνος γενόμεναι ὑπὸ
τῶν ἀντιναύαρχων κ. Roussin καὶ C'esta Azevedo.

στ) Αἱ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ São-Francisco ὑπὸ τοῦ
κ. Liais.

ζ) Αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Pompeu γενόμεναι ἐν Ceara.

η) Αἱ ἐν Περγναμκούκῳ ὑπὸ τῶν κ. Sarmiento, Bin-
ger καὶ Morsing.

θ) Αἱ τοῦ κ. Drænert, ἐν Περγναμπούκῳ καὶ ἐν
Bahia.

ι) Αἱ τοῦ κ. Severiano de Fonseca, ἐν Matto-
Grosso.

ια) Αἱ τοῦ Pohl καὶ τοῦ Americo Vasconcellos, ἐν
Goyaz.

ιβ) Αἱ τοῦ Δρος Lund, τοῦ Germain d'Annecy καὶ
τοῦ Martins, ἐν Minas κτλ.

Ἐκ τῆς μελέτης τῶν πολυπληθῶν τούτων παρα-
τηρήσεων, ἄς παραθέτομεν μόνον ὅπως παράσχωμεν
τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις πειραματικὴν οὕτως εἰ-
πεῖν ἀπόδειξιν τῶν διὰ γενικῶν γραμμῶν διαγρα-
φεισῶν ἀνωτέρω δυσχερειῶν κατὰ τὰς πρὸς ὄρισμὸν
τοῦ κλίματος χώρας τινὸς μελέτας, ὁ κ. d' Araujo
ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι, παρὰ τὴν γεωγραφικὴν
θέσιν καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς, ἡ Βρασιλία, ἥτις ἐκ
πρώτης ὄψεως θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς χώρα λίαν μὲν
θερμὴ κατὰ τὰ βόρεια αὐτῆς, ἀρκούντως δὲ ψυχρὰ
κατὰ τὰ νότια, παρουσιάζει πανταχοῦ μέσας ἐτη-
σίους θερμοκρασίας σχετικῶς ἐγγιζούσας ἀλλήλαις,
ἦτοι 27^ῃ μὲν εἰς τὰς θερμοτάτας, 18^ῃ δὲ εἰς τὰς ψυ-
χροτάτας τῶν χωρῶν. Ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι καθ'
ὄλην τὴν ἔκτασιν αὐτῆς ἡ Βρασιλία ἔχει κλίμα γλυ-
κὸ καὶ ἀληθῶς προνομιοῦχον, οὕτινος ὁ λόγος εἶνε
κατὰ τὸν κ. d' Araujo τὸ γνωστὸν γεγονός καθ' ὃ αἱ
ἰσόθερμοι γραμμὰι παρουσιάζουσιν ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀ-
μερικῇ περιέρχους κλιματισμούς, ὁ δὲ θερμομαντικὸς
ἰσημερινός, ὅστις συμπίπτει πανταχοῦ σχεδὸν μετὰ
τοῦ ἀστερονομικοῦ, ἀφίσταται τούτου ἐνταῦθα κατὰ
15^ῃ καὶ 16^ῃ ὄλας μοίρας.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον αἱ βόρεια βρασιλιανὰ χῶ-
ραι διαφέρουσιν ὑπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλίματος πα-
σῶν τῶν λοιπῶν ἰσημερινῶν χωρῶν, ἡ δὲ διανομὴ
τῶν βροχῶν καὶ τῶν ἀνέμων, ἡ ἐκ διαφόρων φυσί-
κῶν παραγόντων ρυθμιζομένη, ἴδια δὲ ἐκ τῆς πα-
ρουσίας τῆς μεγάλης ὑδατίνης μάζης τοῦ Ἀμαζόνος,
καθίστασι τὴν ἡλιακὴν θερμότητα ἥττον καυστικὴν.
Οὕτω ἀληθῶς αἰώνιον ἔαρ διαρκεῖ δι' ὄλου τοῦ ἔτους
ἐν τῇ προνομιοῦχῳ ταύτῃ χώρῃ, ἡ δὲ διαδοχὴ τῶν
ὠρῶν τοῦ ἔτους καθίσταται ἐκεῖ αἰσθητὴ μόνον ἐκ τοῦ
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μείζονος ποσοῦ τῶν βροχῶν.

Οὕτω, ἐνῶ κατὰ τὸν κ. Maury ἐν Ἰνδία, ἐν τῇ Πο-
τροπικῇ χώρῃ, οἷον ἐν ταῖς Ἰνδία, ἐν τῇ Πο-

λονηδία, ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Ὀλλανδία, δύο ἐντελῶς ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένοι παρατηροῦνται ἐποχαί, ἡ τῆς ξηρασίας, καθ' ἣν ὀλιγίστη ἢ καὶ οὐδὲν καταπίπτει βροχή, καὶ ἡ τῶν ραγδαίων καὶ παρατεταμένων βροχῶν, ἐξαιρετικῶς ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἀμαζόνος, αἱ βροχαί, καίπερ ἄφθονοι, δὲν πίπτουσιν ἐν τῷ διαστήματι ὀλίγων μόνον μηνῶν οὐδὲ συνοδεύουσιν αὐτὰς αἱ κατὰ τὴν μεταβολὴν τῶν ἐποχῶν καταστρεπτικαὶ καταιγίδες αἱ παρατηρούμεναι ἐν ταῖς Ἰνδίασι, ἀλλὰ κατὰ πάντας τοὺς μῆνας τοῦ ἔτους. Ἀκριβῶς δὲ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην διανομὴν τῶν βροχῶν ἐν τῇ Βραζιλίᾳ δέον ν' ἀποδοθῆ κατὰ τὸν κ. d' Araujo τὸ σχετικῶς ὁμοίωμα τῆς χώρας ταύτης κλίμα. Καὶ δυνατὸν μὲν καὶ ἐνταῦθα νὰ διακριθῆ ἡ ἐποχὴ τῆς ξηρασίας ἀπὸ τῆς τῶν βροχῶν, ἀλλ' ἡ ξηρασία αὕτη εἶνε σχετικὴ, μία δὲ μόνον τῶν βραζιλιανῶν χωρῶν, ἡ Ceara, ὑποφέρει ἐξ ἀληθῶν ξηρασιῶν, αἵτινες φαινόνται ἐπανερχόμεναι κατ' ἴσας περιόδους, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν κ. Alipio L. Pereira da Silva νὰ θεωρήσῃ τὰς ξηρασίας ταύτας ὡς περιοδικὰς, ὧν αἱ μείζονες ἐπανερχονται κατὰ πᾶν ἑκατοστὸν ἔτος, μὴ λαμβανόμενων ὑπ' ὄψει τῶν μικροτέρων ξηρασιῶν.

Τοιαύτας ξηρασίας ἱστορικῶς βεβαιούμενας ἀπαριθμεῖ ὁ συγγραφεὺς τὰς τῶν ἐτῶν 1710 καὶ 1711, εἶτα δὲ τὰς τῶν ἐτῶν 1723 μέχρι 1727, τὰς ἀπὸ τοῦ 1734 μέχρι 1736, τὰς ἀπὸ τοῦ 1744 μέχρι τοῦ 1745, τὰς ἀπὸ τοῦ 1777 μέχρι 1778, καὶ ἰδίᾳ τὰς ἀπὸ τοῦ 1790 μέχρι τοῦ 1793. Βεβαιούται ὅτι κατὰ τὸ 1792 οὐδὲ σταγὼν κατέπεσε βροχῆς. Αἱ δὲ ἐν τῷ ἡμετέρῳ αἰῶνι ἐπαναληφθεῖσαι μετὰ τινος κανονικότητος ξηρασίαι εἶνε αἱ τῶν ἐτῶν 1808—1809, 1816—1817, 1824—1825, 1844—1845, 1877—1879 καὶ 1888—1889.

Ἐπὶ τούτοις ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζων διὰ βραχέων τὰ αἷτια τῶν φαινόμενων τούτων καὶ τὰ τεχνικὰ ἔργα, δι' ὧν δυνατὴ ἔσται ἡ ἀπὸ τοῦ δεινῆ τούτου σωτηρία τῆς περὶ τὴν Ceara χώρας, συνάγει τὸ περὶ τῶν ἐποχῶν τῆς Βραζιλίας συμπέρασμα τῆς μελέτης αὐτοῦ, καθ' ὃ κατὰ πᾶσαν τὴν Βραζιλίαν μὴδὲ τῆς Ceara ἐξαιρουμένης, ἡ ἐποχὴ τῆς ξηρασίας; ἥτις διαρκεῖ ἀπὸ τοῦ ἰουνίου μέχρι τοῦ ἰανουαρίου ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου μέχρι τοῦ ἰανουαρίου ἢ ἀπὸ τοῦ αὐγούστου μέχρι τοῦ μαρτίου ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου μέχρι τοῦ δεπτεμβρίου κατὰ τὰς διαφόρους χώρας, δὲν εἶνε συνήθης περίοδος ἀπολύτου ξηρασίας, καὶ παντελοῦς ἐλλείψεως βροχῶν, ἔτι δὲ ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν δὲν εἶνε ἐποχὴ βιολίων καταιγίδων, ὅτι δὲ τελευταῖον ἡ διάρκεια αὐτῆς ποικίλλει ἀπὸ μιᾶς ἐλαρχίας εἰς ἑτέραν, ὡς καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς ξηρασίας. Οὕτως ἡ ἐποχὴ αὕτη διαρκεῖ ἀπὸ τοῦ δεκεμβρίου ἢ τοῦ ἰανουαρίου μέχρι τοῦ ἰουλίου ἐν Para, ἀπὸ τοῦ δεκεμβρίου μέχρι τοῦ ἰουνίου ἐν Maranhão, ἀπὸ τοῦ ἰανουαρίου μέχρι τοῦ ἰουνίου ἐν Ceara, ἀπὸ τοῦ ἰανουαρίου μέχρι τοῦ ἀπριλίου ἐν Piahy, ἀπὸ τοῦ μαρτίου μέχρι τοῦ αὐγούστου ἐν Pernambuco, ἀπὸ τοῦ ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ ἀπριλίου ἐν Espirito-Santo, ἐν Rio Janeiro καὶ ἐν São-Paulo, καὶ ἀπὸ τοῦ δεπτεμβρίου μέχρι τοῦ ἀπριλίου ἐν Goyaz. Κατὰ δὲ τὸν Macedo, αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους εἰδὲ διακε-

κριμένοι ἀπ' ἀλλήλων, καίπερ οὐχὶ μετὰ τοσαύτης ὁσμῆς ἐν Εὐρώπῃ ἀκριβείας, ἐν Santa-Catharina καὶ ἐν Rio-Grande-do-Sul, ἐνθα καὶ ἡ διάκρισις αὐτῶν εἶνε μᾶλλον δεδλωμένη. Ἐν γένει δὲ, καθ' ὅσον ἀπομακρύνεται τις τοῦ ἰσημερινοῦ, τὰ ὅρια τῆς ἐποχῆς τῆς ξηρασίας καὶ τῆς τῶν βροχῶν καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον συγκεχυμένα, ἐνῶ ἀντιστρόφως αὐξάνει ὁλῶν ἐν τῷ εὖρος τῶν θερμομετρικῶν κυμάτων.

Παρατομμένης ἐνταῦθα τῆς διὰ γενικῶν γραμμῶν διαγραφῆς τοῦ κλίματος τῆς Βραζιλίας, ὁ κ. d' Araujo προβαίνει εἰς τὴν λεπτομερεστέραν ἐξακριβωσιν αὐτοῦ περὶ ἧς ἔσται ἡμῶν ὁ λόγος ἐν προσεχῇ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 13|25 δεπτεμβρίου τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ἀνεκοινώθη μελέτη τοῦ κ. P. Francois Denza, ἐν ἣ σημειοῦνται τὰ ἐξαγόμενα τῶν γενομένων παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν διαττόντων ἀστέρων τοῦ παρελθόντος μηνὸς αὐγούστου 1893.

Κατὰ ταύτην, ἐκ τῶν πολυπληθῶν ἀνακοινώσεων, ἃς ὁ γράφων ἔλαβε μέχρι σήμερον ἀπὸ πάσης τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου, ἀπὸ τῆς Oderzo, παρὰ τὴν Trévis, μέχρι τῆς Pelagonia, παρὰ τὴν Κατάνην, συνάγεται ὅτι ἡ περιοδικὴ ἐμφάνισις τῶν διαττόντων ἀστέρων ἐγένετο σχεδὸν πανταχόθεν ὑπὸ περιστάσεως σχετικῶς εὐνοῦς, διότι, ἐξαίρεσις τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ὁ οὐρανὸς κατὰ τὸ πλεῖστον ἦτο ἀίθριος, ἢ δὲ ἀπουσία τῆς Σελήνης ἐδοθήσε φυσικῶς πανταχοῦ τὴν ὑπὸ καταλληλοτέρους ὅρους παρατήρησιν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μετεώρων ἐβραυνε αὐξῶν μετὰ τὴν 1 αὐγούστου (ν. ἡμ.) καὶ ἀφίκετο εἰς τὸ μέγιστον αὐτοῦ τὴν νύκτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 αὐγούστου, καθ' ἣν ἡ ἐμφάνισις ἐγένετο πολλῶν μεγάλων προπεστέρα ἢ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Οὕτως ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Denza χαραχθεὶς πίναξ ἀναγράφει ὡς ἀριθμοὺς διαττόντων παρατηρηθέντων κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 αὐγούστου, ἐν Noto (Συρακούσαις) 1588, ἐν Ρώμῃ (Βατικανόν) 1025, ἐν Ρώμῃ ἐπίσης (Castelli) 888 καὶ ἐν Castelmaggiore (Bologne) 648. Ὁ δὲ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν διαττόντων τῶν παρατηρηθέντων κατὰ τὰς τέσσαρας νύκτας, ἀπὸ τῆς 9 πρὸς τὴν 10 αὐγούστου μέχρι τῆς 12 πρὸς τὴν 13, ἀνέρχεται ἐν Noto (Συρακούσαις) εἰς 1776, ἐν Castelmaggiore (Bologne) εἰς 1728, ἐν Ρώμῃ (Βατικανόν) εἰς 1400, ἐν San-Martino in Pensili (Campobasso) εἰς 1390, κτλ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς σχετικῶς πρὸς τὴν τῶν δύο προηγουμένων ἐτῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ 1891, σημαντικῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαττόντων ἀποδοτέον ἴσως εἰς τὴν ἀνιδιον πυκνότητα τῆς ὑπὸ τῶν σωματίων τούτων ἀποτελουμένης νεφέλης, ἧς τὸ πυκνότερον μέρος συνντήθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

Τὰ κέντρα, ἐξ ὧν ἀκτινῶν ἐφαίνοντο ἀποσπόμενοι οἱ διάττοντες τῶν ἡμερῶν τούτων, ἴσαν, ὡς κατὰ πάσας τὰς ἀναλόγους περιστάσεις, διὰν διάφορα, ἀλλὰ τὸ ἀξιολογώτερον τούτων ἦτο τὸ τῶν Περσειδῶν, κείμενον παρὰ τὸ π τοῦ Περσέως, μετατιθέμενον δὲ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Ἐκ δὲ τῶν μέχρι

τοῦδε γενομένων παρατηρήσεων συνάγεται ὡς θέσις τοῦ σημείου τούτου ἡ: $\alpha = 44^\circ$, $\delta = +55^\circ 1$.

Ἐκ τινῶν σταθμῶν παρατηρήθησαν ἐπίσης καὶ τινες βολίδες, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο σπανιώτεροι, συντελέσασαι διὰ τῆς λάμψεως αὐτῶν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ φαινομένου, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ὁρατῶν γενομένων διαττόντων ἀνῆκον εἰς τὸ δεύτερον μέχρι τοῦ τρίτου μέγεθος. Ἐκ τούτων πάντων συνάγεται ὅτι ἢ κατὰ τὸ 1893 ἐμφάνισις τῶν Περσειδῶν δέον νὰ ταχθῆ μετὰ τῶν λαμπροτάτων μέχρι τοῦδε παρατηρηθεισῶν, ὅτι δὲ ἀναγκαιότατον εἶνε νὰ μελετηθῆ τὸ φαινόμενον τοῦτο κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ἐπὶ τῆς ΠΛΥΣΤΗΣ τοῦ κ. J. Βερναρδάκη, — φασαὶ καὶ φαῖσα. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Προεξαγγέλλοντες ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει ἡμῶν τῆς 29 αὐγούστου (τεύχος 41) τὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου Ὁμοιοῖας ἐπικειμένην διδασκαλίαν νέου ἔργου τοῦ ποιητοῦ τῆς Μερόπης, ἐσημειώμεθα τάδε: «Μετὰ τὰς ἀπογοπεύσεις τῶν θεατροφθόρων καὶ τεχνοφθόρων κωμειδουλίων ἡ διδασκαλία τραγωδίας συντεταγμένης μάλιστα ὑπὸ καλλιτέχνου οἷος ὁ κ. Βερναρδάκης ἐστὶ γεγονός ἐσημαστικόν, προώρισται δ' ἴσως νὰ πατάξῃ τὰς συντελεσθείσας καὶ συντελουμένας ἐν τῷ ναῶ τῆς Μελομένης ἀσχημίας ὑπὸ τῶν δικῶν ἀμανιτῶν φημιμένων τῶς ἀγνώστων συγγραφέων». Μετὰ τινος ἐβδομάδας ἀνατέλει ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος καὶ ἀκτίνας χρυσαυτοῦς φωτὸς ἐκπέμπει ἐγγύθεν τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἀφ' οὗ τοσαῦτα αἰώνια ἀριστουργήματα προήλθον, τὸ νέον ἔργον τοῦ νέου ἡμῶν τραγικοῦ κ. Δημ. Βερναρδάκη, ἡ Φαῦστα, ὑπόθεσιν ἔχουσα, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δῖλον, τὴν δευτέραν σύζυγον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ὁ νέος τραγικὸς στεφανοῦται ὁμοφώνως ὑπὸ τῶν νέων Ἀθηναίων, κρύπτονται δὲ δίκην μῶν εἰς τὰς τρώγλας αὐτῶν οἱ τῶς κορδακίζοντες δραματικοὶ καὶ ὀλικῆν πάσχουσιν ἐκλειψιν οἱ ἄλλως φωτὸς ἐστερημένοι κωμειδουλλογράφοι καὶ τὸ βασίμιον καὶ ὀρθὸν τῶν ἡμετέρων προσημάνσεων ἀποδεικνύται, διότι ἡρεῖδοντο αὐταὶ ἐπὶ λόγων ἀσφαλῶν, οὓς ἡ τέχνη διὰ τῶν κρατίστων αὐτῆς ἀντιπροσώπων ἐξήνεγκεν. Ἐπετρώθη δ' οὕτω καὶ ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ ἡ ἔρπουσα τῶς καὶ ἐρπετὰ ἐπιφέρουσα, ὅφεις ἀληθῶς διληπτηριώδεις, τῷ ἰφ' αὐτῶν βάλλοντες κατὰ τὴν ἠθικῆς, τῆς τέχνης καὶ τοῦ φιλοκάλου (esthétique), καὶ ἐχάρησαν πάντες χαρὰν μεγάλην καὶ ἀνέλαμψε τὸ ἑλληνικὸν θεᾶτρον. Πᾶσαι αἱ ἡμεριδές — ἐφροντίσαμεν δὲ ἵνα πάσας σχεδόν, μικράς τε καὶ μεγάλας,

1. Γνωστὸν ὅτι διὰ μὲν τοῦ α παρίσταται συμβολικῶς ἡ ὀρθὴ ἀνάστασις διὰ δὲ τοῦ δ ἡ ἀπόκλισις τῶν ἀστέρων ἡ τῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ σημείων.

ἔχωμεν — ἐνεκωμίασαν τὸν τε συγγραφέα, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν ὑποκριναμένην τὸ πρωταγωνιστοῦν τῆς Φαῦστης πρόσωπον ἡμετέραν δημοπολίτιδα δεσποινίδα Αἰκατερίνην Βερώνη, τὰ δ' ἐγκώμια ἴσαν τοσαῦτα, ὥστε στῆλαι ὄλαι καταλαμβάνοντο ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ οὐδὲν ἐπέτρεπον ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου καὶ κριτικὴν αὐτοῦ μελέτην. Ἐπὶ ἡμέρας ἀνεγινώσκωμεν πολλὰ, πλεῖστα, ἐνθουσιᾶδι ἀλλ' ἀνάλυσιν οὐχ εὐρίσκομεν, ἐν ᾧ οὐχὶ ταῦτον παρὰ τοῖς κριτικοῖς τῶν εὐρωπαϊκῶν θεάτρων συμβαίνει, οἵτινες τῇ ἐπιούσῃ, ὡς ὁ τοῦ Figaro κ. Fouquier καὶ ἄλλων ἢ τῇ ἀμέσως ἐπομένη δευτέρᾳ ὡς ὁ τοῦ Temps πρῦτανος τῶν κριτικῶν κ. Fr. Sarcy, τοῦ Journal des Débats κ. J. Lemaitre καὶ ἄλλων παρεχούσιν ἀκριβεστάτας ἀναλύσεις, μυσούσας πληρέστατα τοὺς ἀναγνώστας αὐτῶν εἰς τὸ νέον ἔργον, ὡσεὶ οὗτοι παρήσαν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ. Τούτου ἕνεκα πολλὰς κάλλιον τὰ ξένα ἔργα τῶν ἡμετέρων γινώσκωμεν. Ἡ κριτικὴ παρ' ἡμῶν χρεῖζει πολλῶν ἐτι ὅπως ἀποδειχθῆ τοιαύτη περὶ ἔργων δὲ οἷα ἡ Φαῦστα, δὲν πρέπει αὕτη ν' ἀφήνται τῷ τυχόντι, ὅστις πολλὰς οὔτε ν' ἀντιληφθῆ δύναται τοῦ πράγματος, περιπίπτει δὲ εἰς ἄτοπα ὡς ἐπαθὲ τις ἀφελῶς γράψας ὅτι ἡγνῶει τὸν Βερναρδάκην μέχρι τῆς διδασκαλίας τῆς Φαῦστης, τὸν Βερναρδάκην τὸν τὸ ἐξηκοστὸν ἡδὴ ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ συμπληροῦντα, τὸν ἀνάσμπαν τῶν ἑλληνικῶν γινώστων ἐκ πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων τε καὶ πραγματιῶν, τὸν τραγικὸν τῆς Μαρία Δοξαπατρῆ, τὸν Κυψελιδῶν, τῆς Μερόπης, τῆς Εὐφροσύνης, τὸν σοφὸν καὶ χαριεντα σχολιαστὴν τῶν Φοινισσῶν τοῦ Εὐριπίδου. Οἱ ἐπιέμενοι τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου δέον νὰ μεριμνῶσιν οὐ μόνον περὶ τῶν ἔργων, οὐ μόνον περὶ τῶν ὑποκριτῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς κριτικῆς αὐτῶν, τῆς κριτικῆς, ἥτις ἅπαντας αὐτοὺς πολλὰς καθοδηγεῖ καὶ τὸ δημόσιον διδάσκει καὶ μορφοῖ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλλιτεχνίας. Ἡ τοιαύτη κριτικὴ, ἐξασκουμένη ὅσον οἷον τε ὑπὸ εἰδικῶν πρὸς τοῦτο, δύναται τῇ ἐπιούσῃ τῆς παραστάσεως νὰ ἐξενέγκῃ τὴν ἐαυτῆς γνώμην, μὴ παρασυρομένη ποσῶς ἐκ τῶν στιγμιαίων ἐντυπώσεων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισμένων ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν σχηματίζουσα αὐτήν. Ἐξ ὧν ἐγράφησαν περὶ τῆς Φαῦστης τοῦ ἐκ τῆς νήσου τῆς Σαπφύος τραγικοῦ, ἐσημειώμεθα ἐκ ὑπὸ τοῦ φίλου κ. Σπ. Παγανέλη ἐν τῷ Ἄστει τῆς 30 δεπτεμβρίου, δι' ὧν διαγράφει οὗτος τοὺς χαρακτῆρας τῶν κυριωτάτων προσώπων καὶ καταδεικνύσι τὴν ἐξόχως ἐπιτυχῆ ὑπόκρισιν τῆς δεσποινίδος Αἰκ. Βερώνη, τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμά ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς Ἑστίας (10 ὀκτωβρ.), ἐκτιθέντα καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς τραγωδίας καὶ δογματίζοντα αὐτῆς περὶ γλώσσης τὰ ἀείποτε προσφιλεῖ αὐτῷ καὶ πολλὰς ἐγναληφθέντα καὶ μὴ εἰσακουσθέντα ἢ ὑπὸ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῷ τε καὶ τῷ φιλάτῳ κ. Ἰωάννῃ Ψυχέρῳ, καὶ τέλος ἡ πλήρης ἀνάλυσις τῆς Φαῦστης, ἡ δημοσιευομένη ἡδὴ ἐν τῷ Νεολόγῳ, ἡ μόνη ἐνέχουσα καὶ ἀποσπάσματα τοῦ δράματος, ἥτις ἀπαλλάσσει ἡμᾶς πάσης ἀναλύσεως.

Ἡ Φαῦστα οὐχὶ τὸ πρῶτον παρ' ἡμῶν δραματοποιεῖται, πρὸ τεσσάρων καὶ εἰκοσίων ἐτῶν, ἥτοι κατὰ

τὸ 1869 ὁ τότε γυμνασιάρχης Πειραιῶς κ. Ἄντ. I. Ἀντωνιάδης υπέβαλε τῷ Βουλευτικῷ ποιητικῷ ἀγωνί τραγωδίαν εἰς πέντε μέρη, ὡς γράφει οὗτος κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ ποιητικοῦ ἀγωνος τοῦ 1857, σύστασιν, ἣν πεπλανημένην ἀπέδειξεν ὁ κ. Δ. Βερναρδάκης ἐν τοῖς προλεγόμενοις τῆς Μαρίας Δοξαπατρῆς, ἐπιγραφομένην δὲ Κρίσπος ὁ συκοφαντηθεὶς υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (Ἐξέδοθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1870). Ἡ δραματοποίησις τὸ πρῶτον τοῦ Κρίσπου καὶ εἶτα τῆς Φαῦστης, ὑπενημιχίζει μὲν ἡμᾶς τὸν Εὐριπίδου Ἰππόλυτον καὶ τὴν Ρακίαν Φαίδραν, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν σύγκρισιν, διότι ἀτυχῶς ὁ κ. Ἀντωνιάδης δὲν ἐγεννήθη κατὰ τὸ 479 π. Χ. καὶ τοῦτου ἐνεκεν εὐρίσκεται εἰς τοὺς ἀντίποδας τοῦ ἀπὸ σκηνῆς φιλοσόφου.

Ἐκδίδουε τὴν Μαρίαν Δοξαπατρῆς ὁ κ. Βερναρδάκης ἀπεφαίνετο γνώμην ἐν τοῖς ἐκτενέσιν ἀλλ' ὠραίοις προλεγόμενοις αὐτοῦ, ὅτι τὸ ἑλλαν δραματοποιῶδες δὲν δύναται νὰ παραλάβῃ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας τὴν ὑπόθεσιν· ἐπειδὴ ὑπόθεσις ἀρχαία, ἐκ τοῦ ἀρχαίου, ὡς εἰκόσ, βίου πηγάζουσα, δὲν πρέπει καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαδραματισθῇ εἰμὴ κατὰ τὸν ἀρχαῖον πάλιν ὁ ἔστι κλασικὸν τῆς τραγωδίας τύπον, ὅπερ καὶ ἀδύνατον ἴμα καὶ ἀλυσιτελέσ, ὑπεστήριξε δὲ τὴν λήψιν τῆς ὑποθέσεως ἐκ τῆς βυζαντιακῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν κάτω λεγομένων χρόνων. Ἀλλὰ παρορμηθεὶς ὑπὸ τοῦ μακαρίτου (ἴδε Προλ. Κυψελίδων, κθ') Ἡρ. Βασιλάδου, ἀποκρούσαντος δι' ἐπιστολῶν αὐτοῦ καὶ διὰ ζώσης τὴν γνώμην ταύτην λιανόρθως, ἐδραματούργησε καὶ υπέβαλε τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1859 τοῦς Κυψελίδας, τραγωδίαν εἰς πράξεις πέντε, «ἀκκων, ὡς λέγει, καὶ ἐναντίον τῶν περὶ δράματος δοξασιῶν αὐτοῦ καὶ πεποιθήσεων», καὶ ἀκολούθως τὴν Μερόπην, ἣτις τέως τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ ἐλογίζετο καὶ ἦτις δύναται νὰ παραβληθῇ ἐν πολλοῖς πρὸς τὴν ὁμώνυμον τραγωδίαν τοῦ πολλοῦ Βολταίρου. Οὕτω παρεκτραπείς, ὄθούμενος ὑπὸ λάτρου τῆς ἀρχαίας εὐκλείας πρὸ παντός, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ μετὰ ἔτη, γράψας καὶ ἐκδοὺς τῇ προτροπῇ λάτρου τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ἱστορίας τὴν Εὐφροσύνην, δράμα εἰς πράξεις πέντε διδαχθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς τῇ 25 μαρτίου 1876 (ἔξεδ. τῷ 1882 ἐν Ἀθήναις), καὶ τοὶ ἕρονδον ὅτι τὰ γεγονότα ἀφ' ὧν ἐκαλεῖτο νὰ λάβῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ νέου δράματος αὐτοῦ παρέχουσιν ἕλπην ἀρμόζουσαν ἴσως εἰς μελοδραματικὴν, ὅχι ὁμως καὶ εἰς δραματικὴν παράστασιν, κατὰ τὴν αὐστηράν ἐννοιαν τῆς λέξεως (Προλ. Εὐφροσύνης).

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἔχοντες τὰ προλεγόμενα εἰς τὴν Εὐφροσύνην, οὐδόλως ἀσχετα πρὸς τὴν τέως κατάστασιν τοῦ θεάτρου καὶ τὴν ὅλην παροῦσαν θέσιν τῆς Ἑλλάδος θεωροῦμεν τὰ ἐξῆς, ὅπερ μεταγράφομεν ἐνταῦθα:

«Ἀλλὰ θὰ ἦμιν ἀχάριστος, ἐὰν δὲν ἀνέφερα μετὰ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης καὶ ὅτι πολὺ πλειστέρων ἐπαίνων ἠξιώθη τὸ ἔργον τοῦτο καὶ ἐν τῷ τύπῳ. Ἐνιοὶ μάλιστα καὶ ἀνεκέρουσαν αὐτὸ ὡς τὸ πρῶτον ἑθνικὸν δράμα. Ἐύχομαι ν' ἀληθεύῃ ἡ γνώμην αὐτήν, εἰ καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποκρίψω τὸν φόβον μου, μὴ

εἰς κακοὺς καιροὺς ἐπέπρωτο ν' ἀπονεμηθῇ εἰς ἕν μου ἔργον ὁ ἐπιζήλος οὗτος τίτλος. Ἐθνικὸν δράμα, ἑθνικὸς ποιητής! Ἐὰν αἱ λέξεις αὗται ἔχουσιν ἐννοιάν τινα, ἢ ἐννοία αὐτὴ εἶνε βεβαίως ἢ ἐξῆς: ὅτι ὁ ποιητής, ἢ τὸ ποίημα ἐκφράζει ὡς μάλιστα καὶ ἀριστα τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἰδέας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἀλλ' ἐγὼ ὅμως ἢ εἶμαι θεοτύφλος, ἢ δὲν βλέπω, ποῦ πτε καὶ εὐρίσκεται ἡ Ἑλλάς αὐτὴ ἢ παλλομένη τὴν καρδίαν ἐξ ἑθνικῶν αἰσθημάτων, διὰ νὰ ἐγκολπωθῇ τὰ αἰσθήματα ταῦτα ὁ ποιητής καὶ περιβάλῃ αὐτὰ τὸ οἰκεῖον εἶδος καὶ κάλλος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πρὸ εικοσαετίας (γράφει τῷ 1882) στήσαντες ἐν μέσῃσι Ἀθήναις μεγαλοπρεπῆ κολυμβήθραν, ἐδαπτίσαμεν εἰς αὐτὴν τὰ πάντα, καὶ οὕτως ἐξήλθον καὶ ἐξέρχονται ἀδιαλείπτως ἐξ αὐτῆς τὰ πάντα καινὰ καὶ ἑθνικὰ: ἑθνικὸν πανεπιστήμιον, ἑθνικὴ βιβλιοθήκη, ἑθνικὸν τυπογραφεῖον, ἑθνικὰ δάνεια, ἑθνικὸς τύπος, ἑθνικὸν θέατρον καὶ οἱ καὶ ἑθνικὰ ποιησίς· ἀλλ' ἐπίσης ἀληθὲς εἶνε καὶ ὅτι ἀκριβὲς ἀπὸ τῆς λαοσωτηρίου ἐκείνης ἐποχῆς ἤρχιδεν ἡ Ἑλλάς νὰ χάνῃ βαθμηδὸν καὶ τὰ τελευταῖα ζώπυρα παντός ἑθνικοῦ αἰσθηματος, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλος κατήντησεν εἰς τὴν σημερινὴν αὐτῆς πλῆρη καὶ ἀπόλυτον ἑθνικὴν χρεωκοπίαν· ὥστε ἀκριβὲς ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεκτήσαμεν τὴν λέξιν, ἐχάσαμεν τὸ πρᾶγμα. . . . Ἐκτὸς ἐὰν οἱ τὴν ἑθνικὴν κολυμβήθραν ἐν Ἀθήναις στήσαντες καὶ ἐξ αὐτῆς ἀνακαινίσαντες καὶ ἀδιακόπως ἀνακαινίζοντες στήσαν τὸ ἑλληνικόν, ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λέξιν ἑθνικὸς τὴν χριστιανικὴν, ἢ μᾶλλον τὴν μὴ χριστιανικὴν ἐννοιαν. Τότε οὐδ' ἐγὼ ἀρνούμαι ὅτι οἱ Ἕλληνες ὅλοι, ἢ ὀλίγοι δεῖν ὅλοι, ἐγεινάμεν ἢ κινδυνεύομεν νὰ γείνομεν ἑθνικοί».

Ταῦτα ἔγραψε μελαγχολικῶς ὁ κ. Βερναρδάκης πρὸ ἐνδεκαετίας, ἀπέλιπιδά ἠγνύς κραυγὴν καὶ περὶ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ἀλλὰ ταῦτα, ἐν τισὶν ὑπερβολικῶν, περιορισμένῃν παρέχουσιν ἐννοιαν τοῦ ἑθνικοῦ θεάτρου, διότι, ὡς ἡμεῖς γε νομίζομεν, καὶ τότε καὶ νῦν ὑψίσταται ἑθνικὸν θέατρον, οἷον εἶχον καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη κατὰ τὴν μεταβατικὴν ἐποχὴν, τοῦ δὲ ἑθνικοῦ τούτου θεάτρου ὁ κράτιστος σκαπανεὺς πρὸς κρατίστους ἄλλων ἔθνων τοιοῦτους καὶ οὐχὶ ἐν τῇ μεταβατικῇ αὐτῶν ἐποχῇ, ἀλλ' ἐν ἐνδόξῳ, δυνάμενος ἀριστα νὰ ἀντιταχθῇ, ἔστιν αὐτὸς οὗτος ὁ στεφανηφόρος τῆς Φαῦστης ποιητής. Μελετήσωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου πρὸ καὶ μετὰ τὸν Σαίξπηρ, μελετήσωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου πρὸ καὶ μετὰ τὴν τετραδα τῶν κλασικῶν αὐτοῦ δραματικῶν, μελετήσωμεν τὸ γερμανικὸν θέατρον πρὸ τοῦ Λεσθιγγίου, ἐπ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τοὺς Γκαίτε καὶ Σίλλερ, μελετήσωμεν ὡς ἐδημιουργήθησαν ἄλλα ἄλλων ἔθνων θέατρα, οἷον τὸ ρωσικόν, καὶ ἐκ τῆς μελέτης αὐτῶν συντελέσωμεν τὴν ἡμετέραν γνώμην. Τὰ πορίσματα τῆς μελέτης ταύτης οὐδαμῶς ἐσονται δυσάρεστα εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἡμετέρου νῦν θεάτρου, ὅπερ ὅπως δῆποτε ὑπάρχει, τὴν δ' ὑπαρξίν αὐτοῦ οὐδεὶς δύναται, νομίζομεν, ν' ἀρνηθῇ. Ὁ θρίαμβος, ὃν ἤρατο ἄρτι διὰ τῆς Φαῦστης ὁ κ. Βερναρδάκης, ἐξήγαγε, πεποιθόμεν, αὐτὸν τῆς ἀπογοη-

τεύσεως καὶ ἐνεφύσησεν εἰς αὐτὸν πνεῦμα πεποιθήσεως εἰς τὸ μέλλον, ὃ δύναται ὑποδοθηθῆσαι παριστάμενος εἰς τὸ μέσον ἀνεξωσμένος τὴν ρομφαίαν τοῦ ἀληθοῦς καλοῦ καὶ δι' αὐτῆς τρέπων εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς δολοφόνους αὐτοῦ, ὡς ἔπραξεν ἄρτι.

Εἶπομεν ὅτι ὁ κ. Βερναρδάκης, καίπερ ἀποκρούσας τὴν λήψιν ὑποθέσεων πρὸς δραματοποίησιν ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἐποίησεν ὅμως δύο ἔργα ἐξ αὐτῆς. Ἀποφαινόμενος δὲ ὑπὲρ τῆς βυζαντιακῆς καὶ τῆς μετὰ ταῦτα ἱστορίας, νῦν διὰ τῆς Φαῦστης ἀνατρέχει μᾶλλον εἰς τὴν ρωμαϊκὴν ἱστορίαν, διότι ὁ Κωνσταντῖνος μετὰ τὸν θάνατον τῆς δευτέρας αὐτοῦ συζύγου ἀντήλλαξε τὴν παλαιάν πρὸς τὴν νέαν Ρώμην. Ἡ Φαῦστα θυγάτηρ τοῦ Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου καὶ τῆς Εὐτροπίας ἐγεννήθη περὶ τὸ 289 καὶ ἀπέθανε τὸ 326 μ. Χ. Τὰ περὶ τῆς Φαῦστης συμπιπτουσι πρὸς τὰ περὶ τῆς Φαίδρας. Ταῦτα δὲ δειχθήσονται ἐν τῇ ἐπομένῃ Ἐπιθεωρήσει, ἥδη τοῦ χώρου ἡμᾶς ἀποχαιρετήσαντος.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Πᾶσαι αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες διὰ μακρῶν ἔγραψαν περὶ τῆς τῇ προπαραλευθῶσι πέμπτῃ δοθείσης ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὀμονοίας παραστάσεως πρὸς τιμὴν τῆς διαπλάσσης τὴν Φαῦσταν δεσποινίδος Λικατερίνης Βερώνη, ἐθουσιωδῶς δ' ὀμίλησαν ὑπὲρ αὐτῆς. Δῶρα πολύτιμα, στέφανοι ἀφθονοί, ἄνθη, μουσουργήματα καὶ καλλιτεχνήματα προσητέχθησαν αὐτῇ, δεκαπεντάκις δὲ προσεκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ συμπαθῆς καλλιτέχνης. Ἐν γένει ἡ παράστασις ἐγένετο πρωτοφανής, παρῆν δὲ εἰς αὐτὴν ὁ καλὸς κόσμος. Ὁ θρίαμβος τῆς καλλιτέχνης ἐγένετο πληρέστατος.

— Κατὰ τὸ ἐπὶν ἔαρ εἰλεύσεται εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ μέγας τραγωδὸς Mounet-Sully. Ὁ ἐταῖρος οὗτος τῆς Γαλλικῆς-Κομωδίας συμπληροῦ τῷ ἐπιόντι δεκαεβδίῳ εικοσαετίαν ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς ἐταῖροις τοῦ ἐπιφανοῦς θεάτρου κατατάξεως αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτῳ ἡ διεύθυνσις τοῦ Οἴκου τοῦ Μολιέρου παραγορήσει αὐτῷ ἐξάμηνον ἀδειαν ἀπουσίας, ἣν χρησιμοποίησει οὗτος μεταβαίπων κατὰ μὲν τοὺς δύο πρώτους μῆνας εἰς Ρωσίαν ἐξ ἧς καὶ εἰς Βουκουρεστίον καὶ Κωνσταντινούπολιν, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους εἰς Ἀμερικὴν.

— Ὁ κ. de la Nux συντίθησι μελόδραμα ἐπιγραφόμενον οἱ Λαβδακίδαι (Labdacides). Τὸ μελόδραμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων πράξεων ὧν ἡ πρώτη ἐπιγράφεται Οἰδίπους τὸν Τύραννος, ἡ δευτέρα Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν, ἡ τρίτη Οἰδίπους ἐπὶ Θήβας, ἡ τετάρτη Ἀντιγόνη.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ τοῦ βασιλέως ἐπάνοδος καὶ ὁ ὀρισμὸς τῆς ἐνάρεξως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς εἰς τὴν 27ην ἐνεστῶτος μηνὸς παρέσχον κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ὄψιν τινα εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον πέζοντος τὴν Ἑλλάδα οικονομικοπολιτικοῦ ζητήματος. — Ἡ σχέση, ἐν ἣ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ἐυρεθῆσονται τὰ κόμματα κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν

νομοθετικῶν ἐργασιῶν, δὲν εἶνε ἐτι ὀριστικῶς γνωσθή, τῆς μὲν περὶ τὸν κ. Τρικούλην μερίδος ἐπιμενούσης ἐν τῇ πεποιθῆσει, ὅτι διαθέτει τὴν ἀπόλυτον πλειονοψηφίαν, τῶν δὲ φίλων τῆς κυβερνήσεως ἰσχυριζομένων ὅτι, καὶ εἰ τέως ἐλείπον αὐτοῖς ψήφοι τινες πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς ἀναγκαίας κοινοβουλευτικῆς δυνάμεως, αὗται προστεθῆσονται τῇ κυβερνητικῇ ψάλαγγι δυνάμει τῆς ἐπὶ τῶν βουλευτῶν ἐντυπώσεως τοῦ βασιλικοῦ λόγου. — Ἐν τούτοις βεβαίον εἶνε ὅτι δέον ν' ἀναμείνωμεν ἐκδήλωσιν ἐκτάκτου πατριωτικῆς μετροπαθείας καὶ ἀφιλοκερδείας ὑπὸ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους, ὅπως ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν κομματικῶν πάθων καὶ συμφερόντων δὲν θὰ ρίψῃ αὐθις τὸν τόπον εἰς τὰς ἀδήλους τύχας τῶν ὑπουργικῶν κρίσεων, καίτοι πᾶν ἄλλο ἢ τοιαύτην πολιτικὴν ἐπιβάλλουσι τοῖς ἀντιπροσώποις τοῦ ἔθνους αἱ ἐνεστῶσαι ἐκτάκτως κρίσιμοι περιστάσεις τοῦ κράτους. — Αἱ περιστάσεις αὗται δὲν εἶναι νέαι· ὑπέτυφον ἥδη πρὸ πολλοῦ· ἀλλὰ, καλυπτόμεναι ὑπὸ τῆς προκατόχου κυβερνήσεως, ἦτις ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κατάρθου νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακὸν πρὶν ἢ πασιφανῶς ἐκδηλωθῇ καὶ, ψευθεῖσα τῶν ἐλπίδων τούτων, δὲν ἔσχεν ἐν καιρῷ τὸ ἀναγκαῖον πολιτικὸν θάρρος νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ὑπὸ τῆς οὕτως ἐπιγενομένης προόδου τοῦ κακοῦ ἐπιβαλλομένην τραχυτέραν θεραπείαν, ἐξεργάγησαν ἀπροκάλυπτοι, ὅτε αὐτὴ, ἀποκαρτερηθεῖσα ἐν τῇ κρίσιμωτάτῃ ὥρᾳ, κατέλιπε τὴν θέσιν αὐτῆς εἰς τὸ ἐνεστῶς ὑπουργεῖον, ὅπερ μετ' εὐτολμίας ἐπεχείρησε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον οὐ μόνον ἀνεκτέλεστον, ἀλλὰ καὶ ἐπιπροσθούμενον ὑπὸ μυριῶν νέων δυσχερειῶν, ἃς ἡ ἄκαιρος λιποταξία αὐτῶν ἐδημιούργησε, κατέλιπον οἱ νομισθέντες ὡς οἱ εἰδικῶς κεκλημένοι εἰς τὴν συντέλεσιν αὐτοῦ. — Ὡστε πρόκειται τῇ Βουλῇ κυρίως ἢ ἐξέτασις, εἰ, ἀναλαβοῦσα ἢ παροῦσα κυβερνήσις νὰ διαπράξῃ ὑπὲρ τοῦ κράτους ὅτι ἡ προκατόχος διὰ τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς φυγῆς ὠμολόγησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ, παρέχει μείζονα ἐχέγγυα ἐπιτυχίας. — Ἀλλὰ ποῦ βασιζομένη ἡ Βουλὴ θὰ ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τῶν ἐχεγγύων τούτων; Ἐπὶ δύο τινῶν ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῶν ἥδη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πεπραγμένων καὶ ἐπὶ τῶν μελετωμένων ὑπ' αὐτῆς, ἦτοι ἐπὶ τῆς διομοιοποιηθείσης ἥδη ὑπ' αὐτῆς οικονομικῆς συμβάσεως καὶ ἐπὶ τῶν μέτρων, ἅτινα προβάλλει ὡς δυνάμενα νὰ συμπληρώσωσι τὸ διὰ τῆς προσωρινῆς ἐκείνης οικονομίας ἀρξάμενον ἔργον. — Καὶ ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, τὸ πρᾶγμα δὲν ἀπαιτεῖ μακρὰς συζητήσεις πρὸς διασάφισιν. Τὸ Funding εἶναι οικονομικὴ ἐπιχείρησις ἔχουσα βεβαίως τὰ πρωτὰ αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ὁποία ἀπετέλει τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ κατωρθώθη, οὐχὶ ἡ βελτιώσις τῆς καταστάσεως, ἀλλ' ἡ πρὸς ὦραν, ἦτοι μέχρι τῆς ἐξουρέσεως τῆς ὀριστικῆς καὶ ριζικῆς θεραπείας, ἀποτροπὴ τῆς ἐπισκίψεως τοῦ ὄνειδος, ὅπερ θὰ ἐκάλυπτε τὸ κράτος, ἂν τοῦτο, ἐπιστάσης τῆς ὥρας τῆς ἐκτίσεως τῶν εἰς τοὺς πιστωτὰς αὐτοῦ ὀφειλῶν, οὐδὲν ἀπολύτως εἶχε νὰ προσενέγκῃ αὐτοῖς, διὰ τοῦ ὁποίου δὲ μέσου καὶ ἐφεξῆς κατορθωθήσεται τοῦτο μέχρι τῆς ὀριστικῆς διακανονίσεως τῶν οικονομικῶν τῆς χώρας. Εἶναι, συνελόντι εἰπεῖν, ἀναγκαῖον κακόν, ὅπερ φυσικῶς μακρὰν ἐκκρουσθήσεται εὐθὺς ὡς ἐκλίπη ἢ

τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ὑπαγορεύουσα ἀνάγκη. — Τοιοῦτον ἀρχῆθεν καὶ πάντοτε ἐθεωρήσαμεν τὸ Funding, τοιοῦτον διὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου αὐτῆς ὁμολογεῖ τοῦτο αὐτὴ ἡ δημιουργήσασα αὐτὸ κυβερνήσις, τοιοῦτον εὐρίσκει αὐτὸ ὁ ἐν Ἀθήναις διατρίβων ἀγγλος οἰκονομολόγος Ὁρνστάν, τοιοῦτον δὲ ἀναμφιβόλως ὑπολαμβάνει αὐτὸ καὶ ὁ διὰ τὸν ἀναγκαῖον τοῦτον χαρακτῆρα αὐτοῦ μέλλων κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις νὰ συστήσῃ αὐτὸ ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ αὐτοῦ λόγῳ εἰς τὴν κύρωσιν τῆς Βουλῆς βασιλεύς. — Ἄλλ' ὑπάρχει ἐν τῷ κοινοβουλίῳ κόμμα ἰσχυρόν, τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει τὴν παραχρῆμα ἀκύρωσιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκονομικῆς ἐπιχειρήσεως. Δοιπόν· πρὸς τὸ κόμμα τοῦτο ἡ ὑγιὴς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους μερὶς θὰ ἠδύνατο ν' ἀντείπῃ ὅτι οὐδὲν μεστότερον ὀλεθρίων ἐπακολούθων ἢ τὸ καταστρέφειν τὸ ὑπάρχον πρὶν ἢ παρασκευασθῆναι τὸ κρεῖττον καὶ τούτου ἕνεκα δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ διαπράξῃ τοιαύτην ἀσυνεσίαν. — Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, τὰ μελετώμενα δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ὑπουργείου μέτρα, ταῦτα δὲν εἶναι ἐτι ἀκριβῶς γνωστά· καίτοι δὲ ὅσον δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν γενικῶν αὐτῶν γραμμῶν, μαρτυροῦσιν ἀρίστας διαθέσεις, οὐχ ἥττον χρῆζουσιν ἐμβριθοῦς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ μελέτης· ἐν τούτῳ λοιπόν, ἐν τῷ λεπιτομερεῖ καὶ διηκριβωμένῳ ἐλέγχῳ τῶν μέτρων, ἄτινα ἐκπονήσασα ἢ ἐκπονοῦσα θὰ ὑποβῆναι τῇ Βουλῇ τὸ ὑπουργεῖον καὶ δι' ὧν τοῦτο νομίζει ὅτι θὰ ἐπετυγχάνετο ἀσφαλῶς τὸ ἐπιδικώμενον, ὀφείλουσι νὰ συγκεντρώσωσι πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν οἱ τοῦ ἔθνους ἀντιπρόσωποι. — Ἰνα δυνθῶσιν ὅμως οὔτοι νὰ κρίνωσιν ὀρθῶς, ὀφείλουσι ν' ἀποδυθῶσι πᾶσαν πολιτικὴν ἐμπάθειαν καὶ ἰδιοτέλειαν καὶ ἐξετάσωσι μόνον, εἰ τὰ μέτρα ταῦτα ἐπαγγέλλονται λύσιν δικαιοτέραν καὶ ἐντιμότεραν ἢ τὰ ὑπ' ἄλλων προτεινόμενα, καὶ ἐν ἧ δὲ περιπτώσει καὶ ἄλλοι ἀνάλογα προτείνουσιν, εἰ ἐπιτρέπεται ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ ὧρα ἢ χάριν προσωπικῶν μόνον προτιμήσεων παράδοσις τῆς χώρας εἰς τὰς προμνησθείσας ἀδίλους τύχας τῶν ὑπουργικῶν κρίσεων, ἐνῶ εἶναι δυνατόν ἄνευ τῶν κινδύνων τούτων καὶ τῆς ἀπωλείας οὕτω πολυτίμου χρόνου νὰ τακτοποιηθῆναι τὸ ὑπάρχον ἢδη ὑλικὸν καὶ ν' ἄρξῃται ἡ τοῦ ὀριστικοῦ ἔργου οἰκονομικῆς. — Ὅτι δὲ ὄντως ὑπάρχει χρησιμοποιοῦμενον τοιοῦτον ὑλικόν, ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μὲν διλοῦται ὑπὸ τῶν ὑποβληθεσμένων εἰς τὴν Βουλὴν ποικίλων καὶ πολλῆς σπουδαιότητος μεταρρυθμιστικῶν νομοσχεδίων, ὡς πρὸς τὸ κύριον δὲ σήμερον, τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα, ἀποδεικνύουσιν αἱ τοῦ ὀνομασθέντος ἦδη ξένον σπουδαιότατα προτάσεις, καὶ κατὰ τὰς νεωτέρας περὶ αὐτῶν πληροφορίας ἐπαγγελλόμεναι τὴν ἄνευ τῆς χρεωκοπικῆς ἀτιμώσεως διακανόνισιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους. — Ἄλλ' ἵνα τὸ ὑλικόν τοῦτο δεόντως χρησιμοποιοῦνται, ἵνα αἱ ὑπάρχουσαι αὐταὶ βάσεις δυνθῶσιν ὄντως νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ οἰκονομικοῦ οἰκοδομήματος, ἀνάγκη οἱ τοῦ ἔθνους ἀντιπρόσωποι, μάλιστα δὲ ἡ προμνησθεῖσα ἰσχυρὰ μερὶς, ἴδια κηρύγματα ἀναμνηστικῶν, νὰ κατανοήσῃ ὅτι δέον οἱ τῶν διαφόρων μερίδων ἡγέται νὰ παύσωσι χάριν τῶν κομματικῶν συμφερόντων καὶ τῆς φιλαρχίας αὐτῶν διαίτυθεντες τὸ

κυριώτατον στοιχεῖον τῆς κανονικῆς πορείας τοῦ κράτους, τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ πίστιν, ἢς μόνῃς ἢ ἀσφαλῆς ἐδραϊσθεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ ἀπρόσκοπτον πορείαν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ὅλης ἀναπτύξεως. Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ οἰκονομικὴ θέσις τῆς χώρας ὑπὸ πάντων τῶν ἀμεροζήπτων ξένων ὁμολογεῖται ἐπιδεκτικὴ διακανονίσεως ἄνευ τῆς χρεωκοπικῆς ἀτιμώσεως· δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν ἐγκληματικόν, ἂν χάριν τῶν κομματικῶν παθῶν καὶ συμφερόντων ὀλίγων τινῶν ἀρχομανῶν ἀπάλλυτο ἡ εὐκαιρία τῆς διακανονίσεως ταύτης καὶ ἀσπλάγγως παρεδίδοτο ὁ τόπος εἰς τὸ ὄνειδος τῆς ἀτιμώσεως. — Τοῦτο εὐτυχῶς ὑπὲρ πάντα ἄλλον κατανοεῖ ὁ βασιλεύς, ὅστις εὐλογώτατα ποιῶν ἐγγμένον ἐν τῇ πεποιθῆσει τῆς χρησιμοποιοῦσας τῶν ὑπάρχόντων πρὸς παρασκευὴν τοῦ μέλλοντος βελτιόνος καὶ προτίθεται τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν νὰ συστήσῃ τῇ Βουλῇ, ὑποδιδῶν αὐτῇ ἅμα ὅτι, ἐν ἧ περιπτώσει καὶ αὐθις κρατήσῃ παρ' αὐτῇ ἡ συμφεροντοσκοπικὴ πολιτικὴ, ἀναγκασθήσεται ν' ἀπολύσῃ τὰ μέλη αὐτῆς τοῦ αξιώματος, εἰς ὃ ἀνήγαγεν αὐτοὺς ἡ ψῆφος τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ καλέσῃ αὐτὸν πρὸς ἐκλογὴν νέων ἀντιπροσώπων. — Ἰδῶμεν ποία ἔσται ἡ περαιτέρω φερόντων πραγμάτων.

Παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἡμεπιδήμου ὄργανου τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐκφρασθεῖσαν εὐχὴν, ὅπως ναύαρχος Σεϋμούρ μὴ ἐπεκτείνῃ τὸ δρομολόγιον τῶν εἰς τοὺς ἰταλικούς λιμένας προσορμίσσεων αὐτοῦ εἰς Σπέτσιαν, «ἐνθα θὰ ἐπειρῶντο νὰ παράσχωσιν εἰς τὴν παρουσίαν αὐτοῦ σημασίαν, ἢν αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἔχη», ἢ τῆς Μεσογείου ἀγγλικῆς μοῖρας κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τοῦτον. — Ἄλλ' ἀτυχῶς διὰ τοὺς παρὰ τὸν Τίβερον οὐδὲ ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ, ἢν ἐκ τῶν προτέρων ἢ τὰς ιδέας τοῦ κ. Γλάδστονως ἐρμηνεύουσα ἐφημερίς ἐκήρυξεν ὅτι, καὶ εἰ ἐγένετο, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη πολιτικὴν σημασίαν, ἅτε ὀφειλομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἢτις παρέχεται τῷ ἀγγλῷ ναύαρχῳ ὡς ἀνωτάτῳ τῆς μοῖρας ἀρχηγῷ ὅπως κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ διατάσῃ τὰ τοῦ δρομολογίου τῆς οἰκαδὲ ἐπιστροφῆς αὐτῆς, παρέσχε τῇ Ἰταλίᾳ μείζονας τῆς εἰς Τάραντα ποτιλικῆς ὀφειλείας. — Ἐἶνε δὲ τόσον ἀληθὲς ὅτι οὐδὲν οἱ ἐν Ρώμῃ ὄνειροπόλοι ἠδυνήθησαν νὰ καρπωθῶσι πολιτικὸν ὄφελος ἐκ τοῦ εἰς τὰς ἰταλικὰς θαλάσσης κατάπλου τῆς ἀγγλικῆς μοῖρας, εἶνε τόσον βέβαιον ὅτι οὐδὲ σκιάν πολιτικῆς σημασίας εἶχεν ὁ κατάπλους οὗτος, ὥστε οὐδὲ ἀπλῆς τινος μνείας αὐτοῦ ὁ ἰταλὸς πρωθυπουργὸς ἐποίησεν ἐν τῷ ἐν Δρονέρῳ πολιτικῷ λόγῳ αὐτοῦ, ὡς οὐδὲ ὁ κ. Γλάδστον βεβαίως θὰ περιλάβῃ ἐν μέλλοντι τινὴ πολιτικῷ λόγῳ αὐτοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ ἰταλικοῦ στόλου ἐν Πορτομούθῃ ἀνταπόδοσιν τῆς ἐπιθέσεως ταύτης, εἰ ποτε ὄντως, καθ' ἃ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐθρυλλήθη, ἀνταπεδίδοτο ὑπὸ τῆς Ἰταλίας ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ. — Ὡς πρὸς αὐτὸν δὲ τὸν μετὰ τοδοῦτου πατάγου προαγγελθέντα λόγον τοῦ κ. Γιοζιττι, παρ' οὗ ἡ δημοσία γνώμη ἐν Ἰταλίᾳ προσεδόκα τὴν ἀναγγελίαν μέτρου τινός, δυναμένου νὰ ἄρῃ τὴν μαστίχουσαν τὴν χώραν φεορᾶν οἰκονομικὴν καχεξίαν, ἢν θλιβερὰ καὶ ταπεινωτικὴ ἀγόρευσις. Ὁ ἰταλὸς πρωθυπουργὸς ἀπροκαλύπτως ὁμολογεῖ τὴν καχεξίαν ταύτην καὶ ζητεῖ τὴν αἰτίαν αὐ-

τῆς, ἢτις εἶνε, λέγει, ἡ πλημμελὴς οἰκονομικὴ πολιτικὴ, ἢ ἐπιδαλοῦσα τῇ χώρᾳ δαπάνας ὑπερβαίνουσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς καὶ δαπάνας κατὰ μέγα μέρος ἀπροόπτους, πρὸς ἃς ἀνταπεκρίθη διὰ μεγάλων δανείων, διομολογηθέντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἐνδεικνύει μέσον θεραπείας. — Συνιστᾷ εἰς τὰ ἰταλικά ἀποταμιεύματα νὰ μὴ δαπανῶνται ἐκτὸς τῆς χώρας· ἀλλὰ τὸ ἐντεῦθεν ἀγαθὸν βραδύτατα θὰ προέκυπτε καὶ εἰ ποτε εἰρηκούστο ἢ συμβουλή αὐτοῦ, ἐνῶ τὸ ἀναντίρρητον εἶνε ὅτι ἡ Ἰταλία εὐρίσκειται εἰς ἀδιέξοδον, ἐξ ἧς ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος. — Παραγωγικώτερα ἠδύνατο ν' ἀποβῆ ἢ ὑπ' αὐτοῦ προτεινομένη μεταρρυθμιστικὴ τοῦ ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν φόρου καὶ ἡ προοδευτικὴ φορολογία τῶν κεκτημένων καθαρᾶν πρόσοδον ὑπερπεντακισχιλίων φράγκων, λίαν ὀμῶς ἀμφίβολον ὅτι ἡ Βουλὴ θὰ ἐπεδοκίμαζε τὰ νέα ταῦτα φορολογικὰ βάρη. — Τούναντιον πρὶν ἢ ταῦτα ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ κοινοβούλιον ἤρξατο ὁ κατ' αὐτῶν πόλεμος καὶ ἤρξατο πεισματωδέστατος. Ὁ πρῶτος πρωθυπουργὸς μαρκήσιος Ρουδίνης ἐν προσφάτῳ αὐτοῦ λόγῳ, καταμειψόμενος τοῦ κ. Γιοζιττι ὡς μὴ ἐγγείαντος ἐν τῷ συστήματι τῶν οἰκονομικῶν, ἃς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν ἀνόδου αὐτοῦ ὑπέσχετο, κατήγγειλε τοὺς μελετωμένους τούτους νέους φόρους ὡς παντελῶς ἀτελεσφορήτους, τῆς χώρας ἰκανῶς ἦδη βεβαρημένης φορολογικῶς.

Αἱ τελευταῖαι ἐκ Βιέννης τηλεγραφικαὶ εἰδήσεις παριστάνουσιν ὁσμέραι ὀξυτέραν γινομένην τὴν ἀπὸ τῆς τολμηρᾶς ὑποβολῆς τοῦ ἐκλογικοῦ νομοσχεδίου τοῦ κόμματος Ταάφε προκύψασαν κρίσιν. — Πράγματι δὲ ἡ θέσις τοῦ αὐστριακοῦ πρωθυπουργοῦ φαίνεται ὅτι ἀπέβη κατ' αὐτὰς δυσχερεστάτη, καίτοι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἢ ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου τοῦ νομοσχεδίου, τοῦ θεσπιζόντος τὰ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ληθθέντα αὐστηρὰ ἐξαιρετικὰ μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τῶν ἐν Πράγᾳ τσεχικῶν ταραχῶν ἔχεν ἐρμηνευθῆναι ὡς σημεῖον διαλλακτικωτέρων τῆς πλειοψηφίας διαθέσεων πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, θεωρούμενον ὅτι ἔχει ἦδη εἰς χεῖρας τὴν διάλυσιν. — Τὸ δὲ παραδοξότερον εἶναι ὅτι τὴν ἐνόησα καὶ συμμαχίαν αὐτῆς ἡ μεγάλη ἐκείνη κοινοβουλευτικὴ δύναμις, ἢτις ἐννοεῖ ἀδυσωπίτως ν' ἀποκρούσῃ τὰς ὑπὸ τοῦ κόμματος Ταάφε ἐκπονηθείσας ἐκλογικὰς μεταρρυθμίσεις ὀφείλει αὐτῷ τούτῳ τῷ ὑπ' αὐτῆς πολεμουμένῳ νῦν πρωθυπουργῷ, ὅστις ἐπὶ ἔτη ὅλα εἰργάζετο πρὸς συνένωσιν τῶν τριῶν μεγάλων συντηρητικῶν μερίδων, ὅπως αὐταὶ, μόλις συνασπισθεῖσαι, κατ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον στρέψωσι τὰ συμμαχικὰ αὐτῶν ὄπλα. — Ὡς πρὸς τοὺς Πολωνούς, ἠλπίσθη πρὸς στιγμὴν ὅτι διετέθησαν εὐμενέστερον πρὸς τὸ ἐκλογικὸν νομοσχέδιον· ἡ ὑποστήριξις δὲ αὐτῶν, συνδυαζομένη μετὰ τῆς τῶν Ρουθίνων, τῶν Τσέχων καὶ τῶν ἐργατικῶν στοιχείων, ἄτινα, ἐξαιρουμένων ἀνοικονομικῶν τινῶν δημοκρατικῶν, μὴδ' εἰς τὰ παραχωρούμενα ἀρκουμένων, ἀλλ' ἀπαιτοῦντων ἀπλῆν καὶ καθαράν τὴν καθολικὴν ψήφοφορίαν, ἐκθυμώτατα ὑπεραμύνονται τῶν μεταρρυθμίσεων, διὰ τῶν συλλαλητηρίων αὐτῶν ἀπειλήσαντα καὶ γενικὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῆς ἐργασίας, εἰ τὸ νομοσχέδιον ἀπερρίπτετο, ἠδύ-

νατο ν' ἀπαρτίθῃ ἀσθενὲς τι ἀντίρροπον κατὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς ἀντιδράσεως. Ἄλλ' ἴδου ὅτι καὶ οὔτοι κατὰ τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα κηρύττονται φανεροὶ τοῦ νομοσχεδίου πολέμοι ἐπὶ τῷ ῥόθῳ μὴ ἐκ τῆς σπουδαίας εὐρύνσεως τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος ἐπωφεληθῆ ἢ ρωδικὴ πολιτικὴ πρὸς ἐνάσκειν ἐπιρροῆς ἐν Γαλικίᾳ. — Οὕτω τὸ ὑπουργεῖον Ταάφε περιέστη πρὸ τοῦ τηλεγραφουμένου διλήμματος τῆς παραιτήσεως ἢ τῆς διαλύσεως τοῦ κοινοβουλίου. — Τὸ πρῶτον εἶναι πιθανώτατον ὅτι δὲν εἶναι διαθεμιμένον νὰ πράξῃ· ἀλλ' ἄρα γε καὶ ἐκ τῆς νέας διαλύσεως τῆς Βουλῆς δύναται πολλὰ νὰ ἐλπίσῃ; — Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψει μόνον τὸ κρατοῦν νῦν ἐκλογικὸν σύστημα, ὑπηρετοῦν ταῖς ἀριστοκρατικαῖς ἀρχαῖς μᾶλλον, βεβαίως δὲν δύναμεθα νὰ προσδοκῶμεν ἀποτέλεσμα ἐναντίον πρὸς τὰς ἀριστοκρατικὰς γνώμας τῆς παρούσης πλειοψηφίας· ἂν ἀναλογισθῶμεν ὅμως ὅτι ἡ τελικὴ τοῦ νομοσχεδίου ἀπόρριψις θὰ ἐξετράχυνεν ἐπὶ μᾶλλον τὸν πόλεμον τῶν ἐργατικῶν καὶ δημοκρατικῶν τάξεων κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῶν ἀστών, ὅτι ἐκ τοῦ πολέμου τούτου οἱ ὀλιγώτερον ζημιωθησόμενοι δὲν θὰ εἶναι οἱ τελευταῖοι, ὧν καὶ αὐτὰ τὰ ὑλικά συμφέροντα ἀπειλοῦνται, ὅτι τέλος ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος μεταρρυθμιστικῆς ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς πόθους τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τοῦ αὐστριακοῦ λαοῦ, δύναμεθα διάφορον ὅλως νὰ ἐλπίζωμεν τὴν ἐκδοσιν. — Ἄλλὰ ταῦτα εἶναι ὀλίγον ἀπογεμακροσμένα· εἰ κασία, πρὸ τῆς πραγματώσεως τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἐπέλθωσι πολλὰ ἄλλα γεγονότα. Τὸ πάντων προδιδλότατον νῦν εἶναι ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ἐν Αὐστρίᾳ κατάστασις εἶναι λίαν τεταραγμένη καὶ μετέωρος, τοῦ κόμματος Ταάφε διὰ τῆς τολμηρᾶς αὐτοῦ ἐπιχειρήσεως νομίσαντος ὅτι θὰ ἐξουδετέρωσιν τὰς πρὸ πολλοῦ ἀπειλούσας αὐτὸν δυσχερείας, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐπιστεύσαντος τὴν ἐκρηξιν, ἢτις μάλιστα καὶ ἐπῆλθε μετ' ἐντάσεως τοιαύτης, ὅσην ἴσως δὲν ἀνέμενε. — Ἐν τούτοις εἶναι γενναῖος ἀγωνιστὴς καὶ μάχεται καρτερικώτατα, πολλὰκις δὲ τοῖς τολμῶσιν ἐπιφυλάσσεται ἡ νίκη.

M. E. M.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ὁ κ. Ἰούλιος Νικόλ, γράφει ἡ «Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία», μελετήσας συλλογὴν τινὰ παπύρων, μετενεχθέντων ἐξ Αἰγύπτου διὰ δημοσίου ἐράνου καὶ εἰσαχθέντων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς πόλεως Γενεύης, ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Γενεύης» τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μελετῶν αὐτοῦ. Ὁ φιλόλογος οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐζήτησεν, ὡς εὐνόητον, ἐν τοῖς χειρογράφοις κείμενα κλασικὰ, μετὰ μεγίστης δὲ χαρᾶς εὗρε ἰκανὴν ἀριθμὸν τοιούτων. Καὶ πρῶτον πάντων εὗρε λαμπρὰ ἀποσπάσματα τῶν δύο ἐπῶν τοῦ Ὁμήρου, ὧν τινῶν τὸ σημαντικώτερον περιλαμβάνει τμημά τι τοῦ Α καὶ τοῦ Μ τῆς Ἰλιάδος, θὰ προκαλέσῃ δὲ ἰκανὴν συζήτησιν παρὰ τοῖς κριτικοῖς, διότι ὑπάρχουσι διαφοραὶ πρὸς τὰ νῦν κείμενα. Εἶτα εὗρε μίαν σελίδα τοῦ Ὁρέστου τοῦ Εὐριπίδου, ἢτις εἶνε κατὰ γίλια περίπου ἔτη ἀρχαιότερα τῶν ἀρχαιοτέρων γνωστῶν χειρογράφων. Εἶτα ἔρχονται ἀποσπάσματα ἀνεκτάτα, ἢτοι διδακτικὰ ἐλεγεία περὶ τῆς ἐπιρροίας τῶν ἀστέρων,

ύμνος η ειδύλλιον, περιγράφον την συνάντησιν του Διδος και της Αφρας, επιστημονικά συγγράμματα, γεγραμμένα εν γλαφυροτάτω πεζώ λόγῳ ιστορικῶ κτλ. Ἐκ τούτων δὲν ἔλειπε καὶ χριστιανικὴ φιλολογία.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ χειρόγραφα τῆς βιβλιοθήκης τῆς Γενεύης εἰσι σπουδαιότατα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 16 Ὀκτωβρίου.

Πᾶσαι αἱ οικονομολογικαὶ ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης ὁμοφώνως ἀποφαίνονται ὅτι ἡ ὑψίσταμένη καχεξία τῶν χρηματιστηρίων δὲν εἶναι ἐφήμερος, διότι οὐ μόνον οὐδὲν τῶν προκαλούντων αὐτὴν ζητημάτων ἐλύθη, ἀλλὰ καὶ νέα ἀναφαίνονται σημεῖα ἐπαυξάνοντά τοὺς ἐνδοιασμοὺς τῆς μεγάλης κερδοσκοπίας, ἡ ὁποία διευθύνει τὴν κίνησιν τῶν χρηματιστηρίων. Οὕτω λοιπὸν καὶ καθ' ὅλην τὴν λήγουσαν ἐβδομάδα αἱ ἐν τῷ ἡμέτερῳ χρηματιστηρίῳ πράξεις ἦσαν λίαν περιορισμέναι, μετὰ τινος δὲ μικρᾶς διακυμάνσεως τὰ ἡμέτερα χρεώγραφα ἐπανήλθον χθὲς εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, εἰς ὃ εὐρίσκοντο τὸ παρελθὸν σάββατον, ἡ δὲ ἐν τῷ μεταξύ ἐπελθοῦσα μικρὰ ὑποτίμησις ἐπ' ὀλίγας μόνον ὥρας διήρκεσεν. Ἐξ ἀνάγκης ἄρα περιστρεφόμεθα περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, διότι μόλις διαγραφῆ κινήσις τις πρὸς τινα διεύθυνσιν, δὲν βραδύνει νὰ ἐπελθῆ ἡ ἀντιδρασις ἐπαναφέρουσα τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν θέσιν. Ἡ κατάστασις αὕτη παρατηρεῖται κυρίως εἰς τὴν γαλλικὴν ῥάντ καὶ τὸ ἀγγλικὸν Πάγιον, τὴν κίνησιν τῶν ὁσίων παρακολουθοῦσι τὰ ἡμέτερα χρεώγραφα, κατατασσόμενα, ὡς καὶ τὰ αἰγυπτιακά, μετὰ τῶν ἀσφαλεστέρων εὐρωπαϊκῶν χρεωγράφων, καθ' ἃ πολλὰκις ἀπεδειξαμεν στηριζόμενοι εἰς τὴν ἀκαταμάχητον γλῶσσαν τῶν ἀριθμῶν. Ἀνεξαρτήτως λοιπὸν τῶν γενομένων μικρῶν κινήσεων δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ ἡμέτερα χρεώγραφα διατηροῦσι σταθερῶς τὰς τιμὰς αὐτῶν μηδὲν ἐπηρεαζόμενα ἐκ τῆς ἐξακολουθοῦσης ἐκπτώσεως τῶν ἰταλικῶν καὶ τῶν ἰσπανικῶν χρεωγράφων.

Ἡ χρηματιστικὴ κατάστασις τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀγορῶν οὐδόλως μετεβλήθη κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μεγάλαι ποσότητες χρυσοῦ ἐξήλθον ἐκ τῆς ἀγγλικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Δανιμαρκίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, ἀλλ' ἀνεπληρώθησαν κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, τῶν ὁποίων τὰ χρυσορυχεῖα ἐξακολουθοῦσιν ἀποστέλλοντα εἰς Ἀγγλίαν τὸ ἐκ τῶν πλουσίων μεταλλείων τῶν χωρῶν ἐκείνων ἐξαγόμενον πολύτιμον μέταλλον. Ἐν τούτοις, ἐνῶ ἡ πληθώρα τῶν χρημάτων ἐξακολουθεῖ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἐν ταῖς γερμανικαῖς ἀγοραῖς ὑπάρχει χρηματικὴ στενοχωρία, μὴ δυναμένη ἄλλως νὰ ἐξηγηθῆ ἢ ὅτι μεγάλαι ποσότητες χρυσοῦ κλείονται εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ κράτους ἢ εἰς τὴν ἐθνικὴν Τράπεζαν τοῦ Βερολίνου, ὅπως χρησιμεύσωσιν ἐν ὥρᾳ ἐκτάκτου ἀνάγκης. Ἐνεκα τούτου ἡ Τράπεζα τοῦ κράτους ἐξακολουθεῖ διατηροῦσα τὸν τόκον τῆς προεξοφλήσεως εἰς 5 ο)ο, ὃ δὲ ἐκτὸς τῆς Τραπεζῆς, ἦτοι ὁ ἰδιωτικὸς τόκος ἐν Βερολίῳ εἶναι 4 1)2 τοῖς

ο)ο, ἐνῶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ τοιοῦτος τόκος εἶναι 4 1)2 — 2 τοῖς ο)ο. Εἶναι ἐννοούμενον ὅτι ἡ ἐξακολουθοῦσα ὑψώσις τοῦ τόκου ἐν ταῖς γερμανικαῖς ἀγοραῖς μεγάλως συντελεῖ εἰς τὴν ἀναχαίτισιν πάσης κερδοσκοπίας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ. Πλὴν τούτου ὁ ἐν Βερολίῳ χρηματιστικὸς κόσμος ἀπειλεῖται ὑπὸ τοῦ παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἐπιβληθησομένου φόρου εἰς τὰς πράξεις τοῦ χρηματιστηρίου. Καὶ λέγεται μὲν ὅτι ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις ἐγκατέλειψε τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀπόφασιν τοῦ νὰ διπλασιάσῃ τὸν ἐπὶ τῶν χρηματιστηρίων φόρον, ἀλλὰ καὶ ἐπιμένει εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ φορολογηθῶσιν ὅπωςδὴποτε πάντα τὰ γερμανικὰ χρηματιστήρια. Μεγαλειτέρα εἶναι ἡ χρηματικὴ στενοχωρία ἐν Αὐστρίᾳ, ἐνθα τὸ συνάλλαγμα ἐξακολουθεῖ ὑψούμενον, δυσχεραίνει τὴν ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας. Εἰς τὰς ὑψίσταμένας οικονομικὰς δυσχερείας προστετέθη ἀρτίως καὶ ἡ ἔνεκα τοῦ νέου ἐκλογικοῦ νόμου ὑπουργικὴ κρίσις, ἡ ὁποία κατὰ τὸ χθεσινὸν τηλεγράφημα λυθῆσεται ἢ διὰ παραιτήσεως τοῦ Τάαφε ἢ διὰ διαλύσεως τῆς Βουλῆς. Πάντα ταῦτα ἐξηγοῦσι τὴν ζοφερὰν ὄψιν, ἣν κατ' αὐτὰς παρουσιάζουσι τὰ γερμανικὰ χρηματιστήρια, καὶ καθιστῶσι πιστευτὴν τὴν πληροφορίαν ὅτι μεγάλην ποσότης ἰταλικῶν χρεωγράφων ἐπωλήθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις διὰ 2)σμιόν τοῦ Βερολίνου.

Μετὰ τῶν ἀλύτων ζητημάτων εἶναι καὶ τὸ τοῦ ἀργύρου, ὅπερ ἐνδιαφέρει πάντα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἡ κατάργησις τοῦ νόμου τοῦ Σέρμαν, ψηφισθεῖσα παρὰ τῆς Βουλῆς, εὐρίσκει φοβεράν ἀντίστασιν ἐν τῇ Γερουσίᾳ. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας πᾶν μετῆλθε μέσον, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τοὺς γερουσιαστὰς νὰ δώσωσι πέρασ εἰς τὸ ζήτημα, ἀλλ' εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν μέχρι τοῦδε οὔτε αἱ ἐπὶ δύο ὄλα ἡμερονύκτια διαρκούσαι πολλακίς συνεδριάσεις, οὔτε οἱ ἐπὶ δέκα καὶ δεκαπέντε ὥρας ἀπαγγελλόμενοι λόγοι ἐνώπιον κενῶν καθισμάτων ἢ κοιμημένων νομοθετῶν, οὐδεὶς τέλος πάντων ἐξαναγκασμὸς ἴσχυεν εἰς τὸ νὰ ὑποχρῶσῃ τοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους νὰ ψηφίσωσι τὴν κατάργησιν τοῦ νόμου. Οἱ θιασῶται τοῦ ἀργύρου μένουσιν ἀκαμπτοὶ καὶ ἀκαταπόνητοι. Τοῦτο ἰνάγκασε τέλος τὸν πρόεδρον Κλέβελανδ νὰ δηλώσῃ ὅτι, ἂν ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος δὲν δώσωσι πέρασ εἰς τὸ ζήτημα, θὰ διαλύσῃ τὴν Γερουσίαν. Ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν ἡ λύσις ἀναβάλλεται, ἐπαναφαίνεται δὲ τὸ φάσμα τῆς οικονομικῆς κρίσεως, ἥς θύματα ἐγένοντο 549 ἀμερικανικαὶ Τράπεζαι, καὶ ἐπανέρχεται ἡ ἐμπορικὴ παραλυσις εἰς τὸν δραστηριώτερον καὶ μεγαλύτερον ἀνεστέρον λαὸν τῆς ὑφῆλιου. Εἶναι λοιπὸν καὶ τοῦτο ἐν τῶν ζητημάτων, ἅπερ συντελοῦσιν εἰς τὴν παράτασιν τῆς καχεξίας τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀγορῶν.

Τὸ ἄδηλον τοῦ μέλλοντος τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων διατηρεῖ ἐν πλήρει στασιμότητι τὰ ἑλληνικὰ χρεώγραφα, πᾶσα δὲ ἐπ' αὐτῶν κερδοσκοπία ἐξέλιπε κατὰ τὸ παρόν. Αἱ λαχειοφόροι ὁμολογίαι τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς, αἱ ὁποῖαι προχθὲς ἐτιμῶντο 335, χθὲς προσεφῆροντο εἰς τὰ 327, καὶ τὰ Λαύρια μένουσι παρημελημένα εἰς τὰ φρ. 35. Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ὁ ὑπεύθυνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέτραν, Τυποθετογραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ

Advertisement for insurance companies: NORHT BRITISH & MERCANTILE, ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ (COMPAGNIES D'ASSURANCES), Northern Assurance, THE MARITIME Insurance Company Limited. Includes financial details like capital and premiums.

Table with 2 columns and 3 rows, containing numbers 1, 2, 3, 4, 5, 6 in various cells.

Advertisement for L'UNION (L'UNION) bank, featuring the text 'L'UNION (L'UNION) ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ' and financial data.

PHENIX FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΤΩ, 1782.

Ἀσφάλιστρα ἐτήσια Ἀ. Στ. **1,000,000**

Ἀσφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τῆς 31 Ἰοβρίου 1887

Ἀ. Στ. **16,000,000**

Ὁ **ΦΟΙΝΙΞ** ἀριθμεῖ μεταξύ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἰδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ τοὺς εὐφημότερον γνωστούς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τούτου δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελεστέραν ἀσφάλειαν.

Ἀσφάλειαι κατὰ πυρκαϊῆς ἐπὶ παντοειδῶν ἀκινήτων, ἐπιπλῶν καὶ ἐμπορευμάτων ἐνεργούμεναι διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληροξυσιότητα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας.

H. SW. N & Co

Μόνοι Πράκτορες διὰ τὴν Κωνσταντινὴν καὶ τὰ Προάστεια. Ἀριθ. 12. Σανδάλτζη χάν, Γαλατᾶ, ἀνωθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ—32, Avenue de l'Opéra, 32—ΠΑΡΙΣΙΟΙ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIAPHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

ΥΔΡΟ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΩΣΙΚΟΝ

ΜΥΡΑ DU REGENT

ΥΔΡΟ ΑΛΑΡΕΑΥΔ'ESPAGNE

ΜΥΡΑ ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ

ΜΥΡΑ FEDORA

ΓΑΛΑ ΔΙΑΡΗΑΝΕ Α' L'IRIS

Σάπωνες, Ἐκχυλίσματα, Ὑδατα κομμώσεως κτλ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΙΣ

Διὰ παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς Ἀλεξιάδη Χάν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Ἀ.ΣΤ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ, 1520

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Ἀ.ΣΤ.

Ἀσφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊῆς, Ἐπιπλοεμπορεύματα, Κτήματα λίθινά τε καὶ ξύλινα εἰς ὄρους ἐπωφελεῖς καὶ ἀσφαλεστάτους ὄνύμα.— Ἀποζημιώσεις ἄνευ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις: WHITTAL-MAN
Ὀδὸς Μείδαντζη (Βακτι-καπού)

Ἐν τῇ Πόλει.

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co